

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the wrong boss

LILIAN
MONROE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

YANLIŞ PATRON

MANHATTAN MİLYARDERLERİ
6. KİTAP

LILIAN MONROE

CONTENTS

[Daha Önce](#)

[Ücretsiz](#)

[Romanlar](#)

1. [Carrie](#)
2. [Carrie](#)
3. [Cole](#)
4. [Carrie](#)
5. [Carrie](#)
6. [Cole](#)

[Sonra](#)

7. [Carrie](#)
8. [Cole](#)
9. [Carrie](#)
10. [Cole](#)
11. [Carrie](#)
12. [Cole](#)
13. [Carrie](#)
14. [Cole](#)
15. [Carrie](#)
16. [Cole](#)
17. [Carrie](#)
18. [Cole](#)
19. [Carrie](#)
20. [Cole](#)
21. [Carrie](#)
22. [Cole](#)
23. [Carrie](#)
24. [Cole](#)
25. [Carrie](#)
26. [Cole](#)
27. [Carrie](#)
28. [Cole](#)
29. [Carrie](#)
30. [Carrie](#)
31. [Carrie](#)
32. [Cole](#)
33. [Carrie](#)
34. [Cole](#)
35. [Carrie](#)
36. [Carrie](#)

37. [Cole](#)
38. [Carrie](#)
39. [Cole](#)
40. [Carrie](#)

[Sonsöz](#)

[Farklı Bir Şey mi Arıyorsunuz?](#)

1. [Fiona](#)

[Yazar Hakkında Ayrıca](#)

[Lilian Monroe](#)

tarafından

Telif Hakkı © 2025 Lilian Monroe Tüm hakları saklıdır.
Published by Method and Madness Publishing PTY LTD PO
Box 186 Subiaco WA Australia

Ebook ISBN: 978-1-923187-50-4

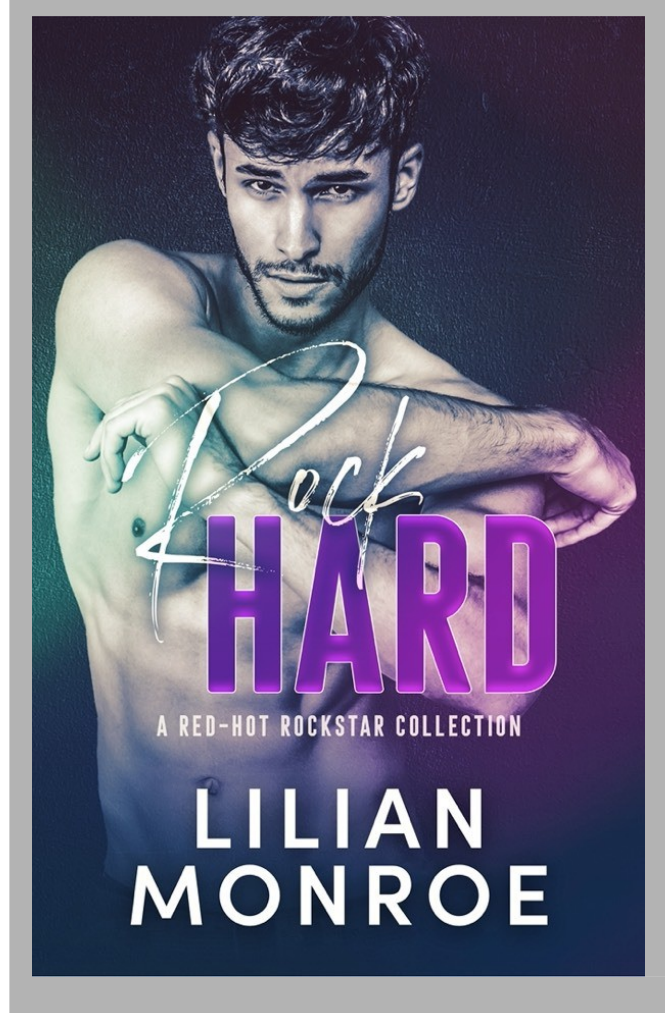
Bu kitabın hiçbir bölümü, değerlendirme amacıyla kullanılan kısa alıntılar dışında, yazarın önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Gerçek kişiler, yaşayan veya ölmüş nesneler, yerler veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı Sybil at PopKitty Designs
Düzenleme Motif Edits ve PK Edits tarafından
yapılmıştır

ÜÇ KİTAPIN DOĞRUDAN GELEN KUTUNUZA GÖNDERİLMESİNİ İSTER MİSİNİZ?
SATILAMAYACAK KADAR ATEŞLİ ÜÇ ROCK YILDIZI AŞKINA NE DERSİNİZ?

ROCK HARD SERİSİNİN TAMAMINI ALIN: WWW.LILIANMONROE.COM/ROCKHARD

BEFORE

BİR CARRIE

GELİN beni sarmalamadan birkaç dakika önce kulakları yırtan bir çığlık attı. "Carrie!" diye haykırdı kuzenim ve en iyi arkadaşım Hailey, nefesi kesilmiş bir halde. "Sonunda başardığını mı söylüyorsun?"

Geri çekildim ve kaşlarımı kaldırdım. "Bir dakika bekle. Sanki yıllardır Derek'ten ayrılmamı bekliyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Çağlardan daha uzun. Eons. Bir sonsuzluk." Kollarımı sıktı, taze manikürü trisepslerime batıyordu. "Üniversitedeki o geceden beri o pislği hayatından çıkarmanı bekliyordum, sana payetli mendil bluzunun değersiz olduğunu söylediği geceden beri."

Hatırladıkça yüzümün buruşmasını engelledim. O gece içimi yakıp kavuran utanç, hâlâ kendime olan saygımı kırmaya yönelik bir kampanyanın başlangıcıydı. Derek'in sözleri ve benzerleri ruhuma kazınmıştı ve bu çok uzun zaman önce olmuştu. O bluzu bir daha asla giymedim. Bu, Derek'in iğneleyici ve keskin yorumlarının sadece başlangıcıydı. Aşağılanmanın kalıntılarını bir sırtışın ardına gizledim. "Bu altı yıl önceydi."

Kuzenim başıyla onayladı. "Aynen öyle." Saten gibi beyaz bir sabahlık giymişti ve saçları kesilerek cırt cırtlı bigudilere sarılmıştı. Odanın köşesinde bir makyaj sanatçısı aletlerini hazırlamıştı ama Hailey ona aldırmadı. Kuzenimin sıvı kahverengi gözleri bana dikilmişti, "Lütfen ona geri dönme, Carrie. Lütfen. Sana yalvarıyorum."

"Bugünün aşk ve bağlılıkla ilgili olması gerekmiyor mu?" Ellerini silkmeye çalıştım ve ona alaycı bir gülümseme verdim. "Birkaç saat içinde evleniyorsun ve bana bekar kalmamı söylüyorsun."

İşaret parmağını kaldırıp bana doğrulttu, güzel ve taze tırnakları yakında nişan yüzüğüne katılacak olan yeni alyansıyla birlikte fotoğraflanmaya hazırdı. "Yapma bunu. Şu anda konuyu saptırmıyoruz."

"Peki, tamam. Ama lütfen başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?"

"Elbette. Derek'in bir daha hayatınızı o iğrenç, kirli çoraplarıyla kokutmayacağına söz verir vermez."

Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırdım ve Hailey'nin parlayan gözleri bana tartışmayı kazandığını anladığını söyledi. "Çoraplarını her yerde bulmaktan nefret ediyordum," diye itiraf ettim.

"Her zaman yaptığın gibi kanunları uygulamak yerine pes edip onun peşinden gitmeye başlamandan nefret ettim."

"Ruhumu kırdı," dedim, şaka gibi görünmesini istiyordum. Yine de biraz sallantılı çıktı ve Hailey içimi gördü.

"Bir daha asla," diye mırıldandı. "Bir daha asla," diye yineledim.

Sonra kuzenim bana gülümsedi, beni bir kez daha sıkıca kucakladı ve odadaki diğer nedimelere dönerek "Daha fazla şampanyaya ihtiyacımız var!" diye anons etti.

Düğün hazırlıklarının sohbetine, kahkahalarına ve karmaşasına kendimi kaptırmıştım. Baş nedime Hailey'nin kız kardeşi ve benim büyük kuzenim Julie'ydi. Kuaför kalın kahverengi saçlarımla uğraşırken bardağımın baloncuklarla dolu olduğundan emin oldu.

Julie bana milyonuncu kez "Senin adına sevindim," dedi.

Ben de güldüm. "Derek'ten hoşlanan var mı?"

Julie bana düz bir bakış attı, bu da beni daha çok güldürdü. Derek'in ve benim Philadelphia'daki ortak dairemizden, tüm dünyevi eşyalarımın dolu eski arabamla uzaklaşırken içimi dolduran hafiflik tekrar içime işledi. Bir daha asla Derek'in kıyafetlerimi, saçımı ya da bifteğimi nasıl kestiğimi yargılamasını dinlemek zorunda kalmayacaktım. Bir daha asla tek istediğim içinde bir şemsiye ve bir maraschino kirazı olan tatlı, meyveli bir kokteylken acı, aşırı hoppy IPA'lardan hoşlanıyormuş gibi davranmak zorunda kalmayacaktım. Bir daha asla Derek evde yalnız kalmaktan yakındığı için kız arkadaşlarımla olan planlarımı iptal etmek zorunda kalmayacaktım.

Belimdeki çapa zinciri gitmişti.

Sonunda kariyerimin peşinden gidebilirdim. Üniversite birinci sınıftan beri hayal ettiğim gibi New York'a taşınabilirdim. Tekrar *seks* yapabilirdim! İhtiyaçlarımı dinleyen bir erkekle gerçek, ateşli bir seks - tabii bulabilirsem. Derek'in meraklı gözlerinden sakladığım aşk romanları dışında böyle erkekler var mıydı? Kuaför saçlarımı kabarık bir fönle düzeltirken aynada kendi bakışlarımla karşılaştım. Yeni gerçekliğimde böyle erkekler vardı ve bir tane bulacaktım. Eninde sonunda. Hazır olduğumda.

Çünkü özgürdüm. Her şeyi yapabilirdim.

"Hayatımın onca yılını onunla gerçekten boşa harcadım, değil mi?"

"Onlardan bir şeyler öğrenirsen boşa gitmezler," dedi Julie, Hailey'nin elbisesinin arkasına doğru ilerleyen binlerce düğmeye yardım etmek için ekstra becerikli parmaklarını kullanmak üzere çağrılmadan bir an önce.

Saçıma sprey sıkarken aynadaki stiliste gülümsedim. İçkimi yudumlarken dilimin üzerinde şampanya kabarcıkları patladı. Omuzlarım gevşedi ve dudaklarımda bir gülümsemenin kıvrılmasına izin verdim.

Özgürlüğün tadı *güzeldi* ve şampanya da fena değildi.

"Hepsi tamam!" dedi stilist bana, parmaklarını kullanarak saçımın ön kısımlarını tam olarak yerleştirdi. Omuzlarımı sıktı ve bir sonraki nedimeye geçti; makyaj sanatçılarından biri yaklaşırken ben de bardağımı yere bıraktım. Hailey'nin nedimleri gevezelik edip gülüştüler. Kapı açılıp kapandı ve Jackie teyzem aynada görünmeden bir an önce arkamdan cızırtılı sesini duydum.

"Sonunda başardığını duydum," dedi bana sırtarak. Makyajı ve saçı çoktan yapılmıştı ve üzerinde kayık yakalı, mükemmel biyeli, muhteşem lacivert bir gelinlik vardı. "Arabadaki tüm o ıvır zıvrı gördüm ve Hailey bana sonunda o işe yaramaz et yığını bıraktığını söyledi. Sanırım üniversiteden mezun olduğun günden daha gururluyum."

"Tamam, tamam, anladım," diye cevap verdim o flayarak. "Derek iyi değildi."

Lütfen yolumuza devam edebilir miyiz?"

"Sadece onayladığımızı bilmeni istiyoruz," diye seslendi Hailey sandalyesinden.

Makyöz, takma kirpikleri yapıştırabilmek için Hailey'nin tekrar öne dönmesini beklerken bize gülümsedi. "Burada bir hikâye var gibi görünüyor," dedi sanatçı.

Kirpikleri uzman bir özenle yerleştirmesini izledim ama araya giren Julie oldu ve şöyle dedi: "Yüzlerce hikaye var. Hiçbiri iyi değil."

Elinde temiz bir sünger ve bir şişe fondötenle yaklaşan kendi makyaj sanatçımın bakışlarıyla karşılaştım. "Biliyor musunuz, bu moral konuşmasını daha önce yapabilirdim. Neden hiçbiriniz bana Derek hakkında gerçekten ne düşündüğünüzü söylemediniz?"

Jackie Teyze, "Sende annenin inatçı damarı var," dedi. "Kendi başına karar vermeden önce sana bir şey söylemenin faydası yok."

Odanın her köşesinden koro halinde onay sesleri geliyordu ve ben de gönülsüz bir onaylamayla başımı eğdim. Birkaç kez, kötü kavgalardan sonra Hailey'i arayıp içimi dökmüştüm. Nazikçe ilişkimizin yürümüyor olabileceğini söylemeye çalışmıştı ve ben de kendimi kapatmıştım. Ne de olsa yirmili yaşlarımın çoğunu Derek'le geçirmiştım; geri dönemeyecek kadar derinde değil miydim? Bir aile istiyordum ve ya birlikte olabileceğim birini bulamazsam? Bildiğim kusurlu ilişkiye sadık kalmak daha iyi değil miydi?

Şimdi, geriye dönüp baktığımda -ne kadar taze olursa olsun- yanıldığımı fark ettim. Eski sevgilimin yargılayıcı varlığından kurtulmuş olmak, ondan ayrılmanın doğru bir karar olduğunu düşünmek için fazla iyi hissettiriyordu. Uzun vadede işe yarayıp yaramayacağını zaman gösterecekti. Belki de korkularım gerçek olacaktı. Belki de benimle bir aile kurmak isteyen biriyle hiç karşılaşmayacaktım. Belki de çocuk sahibi olmak, bir koca ve sakın, basit, mutlu bir hayat benim için uygun değildi. Belki de partnerlerinin zevkini gerçekten önemseyen seksi erkekler sadece kitaplarda vardı.

Ama bununla daha sonra ilgilenecektim. En sevdiğim kuzenimin düğünüydü, bekârdım, özgürdüm ve gelecekle ilgili düşüncelerle boğulmama izin vermeyecektim. Eski sevgilimden ayrılmak hayatımda yaptığım en zor şeydi ama ayrılmıştım.

Makyöz gözlerimin altına biraz pudra sürdü, sonra geri çekildi ve gülümsedi. "Muhteşem."

Aynada kendime baktım ve omurgamı düzelttim. Hailey'nin bizim için seçtiği elbiseyi giymek için bir paravanın arkasına saklandım, ipeksi şeftali rengi elbise tenimin üzerinden kayarken saçımı ya da makyajımı bozmamaya dikkat ettim. Askısı spagetti inceliğindeydi. Sırt dekolteli bir elbiseydi, askıları neredeyse omurgamın dibine kadar iniyordu ve küçük göğüslerim herhangi bir desteğe ihtiyaç duymadığı için minnettardım.

Kumaşı göğsümün üzerinde ayarlarken aklıma Derek'in sesi geldi: "*Göğüs estetiği yaptırmalısın. Bunun bedelini ödeyeceğim,*" demişti bana, yaklaşık beş ay önce son kez birlikte uyuduğumuzda üzerimden yuvarlandıktan birkaç dakika sonra. Göğsümü mıncıklamış, üstümdeki kumaşı toplayıp

Yüzümdeki dehşete kapılmış ifadeyi yakalamadan önce avucunun içindeki küçük bir miktar et, hemen geri çekildi. "Ne?" diye itiraz etti. "Ne kadar düz olduğunu biliyorsun. Daha büyük göğüslerle çok daha iyi görünürdün. Bana böyle bakıp yanıldığımı söyleyemezsin. Senin kurtarıcı lütfun kışın, Carrie. Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Ondan hemen o anda ayrılmak yerine, midemde hastalıklı bir hisle göğüs büyütme ameliyatlarını araştırdım. Kimseyi estetik ameliyat tercihlerinden dolayı yargıladığımdan değil, içten içe erkek arkadaşım beni eksik bulduğu için bıçak altına yatmak istemediğimden.

Onun sözlerine verdiğim tepkiye eşlik eden anıyı ve utancı üzerimden attım. İlişkimiz ve onun tarafından öylesine çarpıtılmışım ki kim olduğumu unutmuşum.

Daha fazla değil. Kendimi yeniden sevmeyi öğrenecektim, küçük göğüslerim ve her şeyimle.

Paravanın arkasından çıktığımda beni bir kurt ısılığı karşıladı. Hailey bana gülümsedi ve "Sanırım Carrie'ye bu gece takılabileceği birini bulmalıyız" dedi.

"Hailey Jane Benson," diye tersledi Jackie Teyze. "Bugün senin düğün günün."

Hailey sırtarak, "Evet, benim düğünüm," diye takıldı. "Aynı zamanda Carrie'nin hayatının geri kalanının da ilk günü."

"Sadece seni zamanında koridordan indirmeye odaklanalım," dedim ve kıyafeti tamamlamak için krem rengi topuklu sandaletleri bulup giymeden önce odadaki çok sayıda aynadan birinde saçımı kontrol ettim. Ayakkabının arka kayışı topuğumdaki yeni bir su toplamasına çarptı ve kaşlarımı çattım. Gecenin sonuna kadar acıyacaktı.

"Birden fazla şeye odaklanabiliriz," diye belirtti Hailey.

"Seth'in sağdıçlarından birkaçı bekâr değil mi?" Julie, Hailey'nin üniversitedeki sevgilisi ve müstakbel kocasının adını vererek sordu.

Hailey kaşlarını bana doğru oynatarak, "Öyleler," diye cevap verdi.

Gözlerimi devirdim ama gülümsüyordum. Kuzenlerim her zaman beni neşelendirmeyi başarırdı ve bugün de bir istisna değildi. Hemen başka biriyle yatmak istediğimden değil. *Yatabilirdim*. Eğer istersem. Ki istediğimden emin değildim. Ama bu düşünce, çekilmeyi bekleyen bir olasılık ipliği. Günaha teslim olursam ne çözüldü?

Yapılacak en akıllıca şey iyileşmek için biraz zaman ayırmak olurdu. Bir ilişkiye hazır olmadığımı biliyordum. Muhtemelen bir toparlanmaya bile hazır değildim.

Kendimi tanımaya, neden bunca yıl kendime bir pislikmişim gibi davranılmasına izin verdiğimi anlamaya ihtiyacım vardı. Derek özgüvenimdeki her çatlağı bulmuş ve güvensizliğimin tam kalbine doğru kıvrıla kıvrıla ilerlemişti. Beni zayıf hissettirmişti.

Ya yine çekici ve zalim bir adama aşık olursam? Ya hayatımın ilk ciddi ilişkisinden hiçbir şey öğrenmediysem?

Birdenbire gelin odasındaki sohbet ve gürültü bunaltıcı gelmeye başladı. Biraz hava almaya ihtiyacım vardı - tüm iyi niyetli yorumlardan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. "Ben gidip alt kattaki hazırlıkları kontrol edeceğim," diye odadakilere duyurdum.

"Birkaç şişe şampanya ile geri gel!" Julie seslendi.

Başımı sallayarak kapıyı açtım, otelin koridoruna adım attım ve mandalın tıkırtısıyla düğün hazırlıklarının gürültüsünün arkamda sessizliğe gömülmesine izin verdim.

Dudaklarımdan uzun bir iç çekiş süzüldü. Hafiflemiştim, evet. Eski sevgilimden kurtulduğum için mutluydum. Hailey için çok mutluydum ve onun düğününü kutlayabildiğim için minnettardım.

Ama bu bir kasırgaydı ve ayaklarımı tekrar yere basmam gerekiyordu.

Derin bir nefes alarak asansörü çağırdım. Alt kata indiğimde başımı resepsiyonun yapılacağı balo salonuna uzattım ve Hailey'nin düğün organizatörünün gözetiminde yemek şirketinin ve DJ'in hazırlıklarını izledim. Koridorda tören alanına doğru ilerlerken topuğumun kayışı ayağımdaki yaraya sürtündü ve ayarlamak için bir elimi duvara yasladım. Ayakkabım kötüleşen su toplamama sürtünmeyi bıraktığında tören alanına baktım ve işçilerden birinin Hailey ve Seth'i aydınlatacak ışıkları ayarlamasına yardım eden amcam Greg'e gülümsedim.

Hailey'nin muhteşem bir düğünü olacaktı. Omuzlarım gevşedi ama sadece birkaç adım atabilmiştim ki kabarcığımanın acısıyla dilimi şaklattım. Yaraya bakarak, kırmızı deriye içimi çektim. Toplanıp evden çıkma telaşı içindeyken ayaklarımı henüz giymediğim rahatsız babetlere soktuğum için başıma gelen buydu. Sonra New Jersey'e kadar onlarla gittim ve sorunu daha da kötüleştirdim.

İlişkiden kaçmak için ödenecek küçük bir bedel, dedim kendi kendime.

"Hey, ufaklık," dedi amcam, kolunu omuzlarıma dolayarak. "Jackie bana sonunda ölü ağırlıktan kurtulduğunu söyledi."

Ona yarım bir gülümseme verdim. "Sen de öyle. Herkesin ayrılığına dair yorumlarından uzaklaşmak için gelin odasından kaçmak zorunda kaldım."

Omzumu sıktı ve kolunu bıraktı, fiziksel yakınlığının sınırına ulaşmıştı. Greg Amca dokunaklı bir adam değildi ama ona ihtiyacım olduğunda hep yanımda olmuştu. Annem öldüğünde Jackie darmadağın olmuştu ve Greg devreye girip hepimizi ayakta tutmuştu. Onlar benim için vekil ebeveyn gibiydiler - herkesin olabileceği kadar. Babam ben küçükken gitmişti ve annem de ben liseden mezun olmadan hemen önce vefat etmişti. Teyzem ve eniştem olmasaydı, Hailey ve Julie olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Onlar olmasaydı muhtemelen Derek'i terk edecek gücü kendimde bulamazdım.

Greg elini beyaz bıyığının üzerinde gezdirerek bana göz kırptı. "Her zaman ondan daha iyisini yapabileceğini düşünmüşümdür."

"Görünüşe göre sen ve diğer herkes. Yine de son altı küsur yıl boyunca kimse bana gerçekten ne düşündüğünü söylemek istemiyor gibiydi."

"Kendi sonuçlarına varmana izin vermeliydik," dedi. "Sen her zaman annenin kızı oldun."

Kalbimdeki sızı kederimin tanıdık bir kalıntısıydı ama gülümsemeyi başardım. "Bana inatçı mı diyorsun?"

Utanmadan onayladı ve gülerek, "Çok katır kafalı," dedi. "Jackie beni kız kardeşiyle tanıştırdığında, iyi olanı aldığım için rahatlamıştım."

"Jackie Teyze iyi olan mı?" Ben de kuşkuyla karşılık verdim.

Greg çeneme vurdu. "Hepiniz aynı kumaştan kesilmişsiniz," dedi. "Tıpkı kızlarım gibi. Başka türlü olmazdı." Gözleri yumuşaktı ve ekledi: "Orada ihtiyacınız olan her şeye sahip misiniz? Planner zamanında başlama konusunda beni sıkıştırıyor. Herkesin oturması için bir saatten az vaktimiz olduğunu söyledi."

"Oda için biraz daha şampanya alacağım," dedim ona. "Ama belki de herkesi bir araya getirip aşağıya indirmeliyim."

"Akıllıca," diye cevap verdi Greg Amca. Düğün organizatörü resepsiyon kapısında belirdi ve adını seslendi, ben de gülümseyerek el salladım.

Asansöre doğru bir adım attım, sonra irkildim. Bırakın öğleden sonra ve akşam dans etmeyi, bu kabarcıkla koridorda bile yürüyemeyecektim. Yönümü değiştirerek lobiye yöneldim. Resepsiyonda muhtemelen bandaj vardır ama alelacele paketleyip arabamın arkasına tıktığımda tuvalet malzemeleri kutusunda özel su toplamış bandajlarım olduğunu biliyordum.

Bu ve tıbbi bant, tek yapmak istediğim dans etmek ve gevşemek olduğunda yaramı kesip açmak konusunda endişelenmeme gerek kalmayacağı anlamına geliyordu.

Planımı yaptım, topallayarak döner cam kapılara doğru yürüdüm ve otoparka doğru ilerledim. Dışarıdaki hava çorba kıvamındaydı, havada ağır bir yaz havası vardı. Dışarıda bunaltıcı sıcakta fazla kalmak istemediğimden köşeyi dönmek için acele ettim ve donakaldım.

Birisi arabamın yanında duruyordu.

Hayır. Durmuyordu.

Birisi arabama *giriyordu*. Sadece.

Benim şansım. Şansıma.

Daha hızlı hareket ederek, her kimse arka camımı kırarken asfalta çarpan kırık camların çınlamasını duymak için gevşek çakılların üzerinde tökezledim.

Böyle bir şeyin olması için onca gün varken. Bu *harika* değil miydi? Bir ayrılık, ardından Derek'in iğnelemelerinden kaçarken eşyalarımı aceleyle topladığım bir gece, sonra düğüne zamanında yetişmek için Philly'den Newark'a çılgınca bir yolculuk ve şimdi de bu.

Aracımın arkasında kamburlaşan yırtık pırtık yaratığa baktım ve özgürlüğümün, *hayatımın* keskin kenarının beni son bir kez daha kesip açmaya çalıştığını hissettim. Duygusal ve sözlü tacizle geçen onca yıldan sonra. Derek'in benim için yaptığı kutuya sığmak için kendimi küçülttüğüm onca yoldan sonra. Tüm hayallerimi bir kenara bırakmıştım.

Şimdi de bir pislik beni soyacak mıydı? En sevdiğim kuzenimin düğün gününde mi?

Bunun olmasına izin veremezdim. İstismar edilmekten *bıkmıştım*. Dayak yemekten bıkmıştım. Kimse arabama girip eşyalarımı çalmayacaktı.

Küçük, zayıf ya da korkmuş değildim.

Uzun, çok uzun zamandır ilk kez *kızgındım*. Derek'in bana böyle davranmasına izin verdiğim için kendime öfkeliydim. Onu terk etmem bu kadar uzun sürdüğü için öfkeliydim. Pisliğin biri tüm eşyalarımı görüp kendine yardım etmeye karar verdiği için öfkeliydim.

"Hey!" diye bağırdım.

Adam yukarı baktı. Kirli gri bir kapüşon ve siyah bir beyzbol şapkası giymişti. Bu mesafeden dağınık sakalı ve çukur yanakları dışında yüz hatlarını pek göremiyordum ama ona doğru topallayarak yürüdüğümü gördü ve gözlerinin ardında bir hesaplama olduğunu anlayabildim.

İkimiz arasında çıkacak bir kavgayı kazanmamın imkânı yoktu. Ben düpedüz cılızdım, o ise sokakta sertleşmiş ve kaba görünüyordu.

Ama zorla girdiği *benim* arabamdı. Çalmaya çalıştığı *benim* dünyevi eşyalarımı.

Cehennem. Hayır.

Kolu kırık arka camdan içeri uzandı.

"Onu yerine koy!" Ona doğru koşarken kollarımı havaya kaldırarak bağırdım. Topuklarım asfalta çarpıyordu ama ayakkabılarımın bir sokak kavgası için uygun olmaması önemli değildi. "Onu hemen yerine koy!"

Bana tekrar baktı ve gülümsedi. *Gülümsedi*. Kahverengi, kırık dişleri ağzında tırtıklı bir çizgi oluşturdu ve içimde ilk korku kırıntısı belirdi. Öfkem onu yakıp yok etti.

Momentum beni hâlâ ileri itiyordu ve duramayacak kadar ileri gitmiştim. Benden çalmaya çalıştığını görünce çok öfkelen dim. Tek istediğim iyi ve mütevazı bir hayatken insanların beni ezip geçmesinden bıkmıştım.

Hiçbir zaman çok şey istemedim. Tek istediğim düzgün bir ilişki, istikrarlı bir iş ve nihayetinde birkaç çocuk ve basit zevklerle dolu bir yaşamdan gelen sessiz bir mutlulukt u. Memnuniyet istiyordum. Paraya, ihtişama ya da şöhrete ihtiyacım yoktu.

Ve yine de.

Yine de her seferinde hayat kıcıma bir tekme attı. *Bunu aşmış tım*.

Onunla savaşırdım. Ben güzel bir nedime elbisesi giyerken çaldığı her şey için uy uşturucu bağımlısı, çaresiz bir insanla savaşırdım, çünkü bu *yanlıştı*. Kuzenimin düğününü mahvedebilirdi. Başlama saatini geciktirebilirdi. Beni hastanelik edebilirdi.

Ama güçsüz hissetmekten o kadar bıkmış tım ki duramıyordum. Aklım başımdan gitmiş, yerini kızgın bir öfkeye bırakmış tı.

Hırsızın yumruğunda tuttuğu şeyi gördüğümde öfke daha büyük bir şeye dönüştü. El oyması tik ağacından yapılmış anı kutum elinden sarkıyordu. Kırık, kirli tırnakları kapaktaki karmaşık oymaları kavradı ve içimi bir korku kapladı.

O kutuyu değil. Onu alamazdı. O kutu dışında hiçbir şeyi. İçinde ikizi olmayan tek bir küpe dışında değerli bir şey bile yoktu.

Ama benim için değerliydi. İçinde annemle aylık sinema buluşmalarımızın bilet koçanları vardı. On üçüncü yaş günümde bana yazdığı ve beni ağlatmayı hiç ihmal etmeyen bir kart. Doğduktan dakikalar sonra hastanede bana sarılırken çekilmiş bir fotoğrafı.

O kutuda değer verdiğim her şey vardı. Annemin benimle olan ilişkisinin son kalıntılarını taşıyordu. Ondan bana kalan her şeydi.

"Onu yerine koy!" Sesim titreyerek tekrarladım.

Adam omuzlarını dikleştirdi. Gülümsemesi genişledi ve artık gözlerindeki şeytanı görebilecek kadar yakındım. Kutuyu kapüşonunun cebine soktu ve duruşunu genişletti. Sakalları yağlıydı, yanakları çökük ve solgundu. Her kimse, bir bağımlılığın batağına saplanmıştı.

Onunla dövüşemezdim. Dövüşseydim, kaybederdim.

Ama onunla savaşmadan edemezdim. Annemden kalan son kırıntıları da alıp gitmesine izin veremezdim.

"İçinde almaya değer bir şey bile yok," dedim arabamın kaputunun yanında yavaşlayarak dururken. Aracın uzunluğu bizi ayırıyordu.

"Güzel şeylerle dolu güzel bir kutu," diye yanıtladı. "Lütfen."

"Yaklaş ve bana kibarca sor." Elini cebine attı ve kutuyu çıkarıp ileri geri salladı. Benimle alay ediyordu.

Gözyaşlarımdan bulanıklaşan görüşümle ellerimi yumruk yaptım. Dört inç topuklu sandaletler ve saten bir elbise giyiyordum ve saçım ve makyajım profesyoneller tarafından mükemmelleştirilmişti. Kahvaltıda, öğle ve akşam yemeklerinde çaresizlik yemiş gibi görünen biriyle dövüşmeyi bırakın, nasıl dövüşüleceğini bile bilmiyordum.

Ama tahta kutu ileri geri sallandı ve bağımlının alaycı, kırık gülümsemesi zehirli bir mızrağın ucu gibi içime saplandı.

Bunun acısı kemiklerimi titretti ve ne yapmam gerektiğini biliyordum. O kutu benim için her şeyden daha önemliydi. Gerekirse kendimi hastaneye yatırırdım. Hailey'nin düğününü mahvetsem bile dizlerimin üzerine çöküp af dileyebilirdim, yeter ki o kutuyu geri alayım.

Bu adamın bunu alıp gitmesine izin veremezdim. Bunun benim için yeni bir başlangıç olması gerekirken, bu hafta sonundan sonra yaşayacak hiçbir yerim, sırtımı dayayacak kimsem, gidecek hiçbir yerim yokken olmazdı. Geçmişim hatalarla dolu bir mezarlıkken, herkes bana uzun süreli tek ilişkimin berbat olduğunu en başından beri bildiklerini söylemekten büyük keyif alırken olmazdı.

O arabadaki hiçbir şey umurumda değildi. Gerçekten umurumda değildi. İçinde kâğıt parçaları ve küçük bir küpe bulunan el oyması tik ağacı kutu dışında hiçbir şey.

Sakinlik üzerime çöktü. Dizlerimin yumuşamasına izin verdim ve kendimi savaşa girmeye hazırladım. Hafıza kutumu tutan adam daha geniş gülümseyerek

en değerli varlığımı cebine geri koydu. Sonra parmaklarıyla küçük bir fiske vurdu, bana eğlendiğini gösteren bir "gel bakalım" hareketi yaptı ve bunun o an olduğunu anladım.

Harekete geçtim. Ona ulaşmam sadece bir saniye sürecekti ve o zaman beni hafife aldığını anlayacaktı.

Tıpkı Derek gibi. Tıpkı gerçeklerle başa çıkamayacağımı düşünen teyzem, amcam ve kuzenlerim gibi. Beni terfi ettirmeyen patronlar gibi, büyük ve gösterişli şirketlerinde aptal ve küçük bir yönetici olduğum için fikirlerimi reddeden iş arkadaşlarım gibi.

Bu pis, uyuşturucu bağımlısı hırsızın da beni hafife almasına izin vermezdim.

Ama tam ona doğru koşmaya başlamıştım ki, adamın bakışları omzumun üzerinden bana doğru kaydı. Gözleri büyüdü ve ben arka tamponuma ulaştığımda, kirli spor ayakkabılarının üzerinde dönmüş ve park yerinin yarısına kadar koşmuştu, hazine kutumu kirli yumruğuyla kavramıştı.

Sözsüz, öfke dolu bir çığlık boğazımı yırttı. Sonra ayak seslerini duydum.

Bundan bir an sonra, siyahlar giymiş bir adam koşarak yanımdan geçti, annemin son parçalarını çalan soysuzu kovalıyordu. İrkilerek, koşarak yanımdan geçerken çenesinin keskin çizgisine baktım, koyu renk saçları alnına dökülüyordu. Sonra tek görebildiğim arkasıydı; omurgası dik, kolları havadaydı, hırsız kovalarken parlak siyah ayakkabıları kaldırıma vuruyordu.

"*Sen de kimsin be?*" Önemli olmasa da bağırdım. Topuğumun arkasındaki acı -sapık su toplaması- şiddetlenirken zıpladım, çenemi tuttum ve hızımı iki katına çıkardım.

Her kimse, hırsız korkutup kaçırmış ve hafıza kutumu geri alma şansımı kaybetmeme neden olmuştu. Ya kutuyu geri almama yardım edecekti ya da aklımdan bir parça alacaktı. İki adamı takip etmeye çalışırken etrafımda öfke kırıntıları uçuşuyordu. Her adımda biraz daha geride kalıyordum.

Umutsuzluk beni pençesine aldı. Hırsız bir köşeyi dönüp gözden kayboluyordu ve siyahlı adam da hiç ilerlemiyor gibiydi. Onları yakalamak zorundaydım. Yakalamak *zorundaydım*.

Ama kaderin başka fikirleri vardı. Bir hız patlaması yaptığımda - kalan son enerjim - sivri topuğum bir rögara takıldı, bileğim yuvarlandı ve otelin otoparkının ortasına yüzüstü düştüm.

İKİ CARRIE

Kendimi yerden kaldırırken ayırık dudaklarımdan bir inilti süzüldü. Avuç içlerim acıyordu ve hızlı bir bakış bana düşerken asfalt tarafından sıyrıldıklarını söyledi. Çarpmanın etkisiyle omuzlarım sarsılmıştı ve güzel şeftali rengi elbisemin önünden aşağıya doğru süzülen kiri görünce irkildim. Yere diz çökerek ayağımı hâlâ rögara sıkıştığı yerden kurtarmaya çalıştım.

Bir hıçkırık boğazıma doğru ilerledi ve yakalandı.

Hailey beni öldürecekti. Hafiza kutumu kaybetmişim, elbisemi mahvetmişim ve otoparktaki kısa koşum beni ter içinde bırakmayı başarmıştı, bu da saçlarımin ve makyajımin erimesi anlamına geliyordu.

Son yirmi dört saat, bir çocuk çizgi filmindeki örs gibi üzerime çöktü. Buruştum.

İlişkim bitmişti. Evsizdim. En sevdiğim kuzenimin düğününü mahvetmişim. Ve en kötüsü, gerçekten önemsedığım tek eşyayı da kaybetmişim.

Bu benim yeni başlangıcım mıydı? Bu benim yeni hayatıma büyük girişim miydi?

Derek beni şimdi görse kıkır kıkır gülerdi. Onsuz yapamayacağımı bildiğini söylerdi. Onu terk ettiğim için, daha iyisini yapabileceğimi düşündüğüm için bunu hak ettiğimi söylerdi.

Ve belki de haklı olabilirdi.

Duygularımı bastırmaya çalışırken boğazım düğümlendi ve ayakkabımı gevşetmeye çalışırken yüzümü buruşturdum. Gözlerimi kaplayan yaşların arasından görmek imkansızdı.

ve kaslarımın tüm gücü tükenmişti. Kendimi yukarı itmek sadece avuç içlerimin acımasına ve kaslarımın titremesine neden oluyordu.

Kelimenin tam anlamıyla zayıftım.

Sonra ayak seslerini duydum. Biri bana doğru koşuyordu ve daha kafamı kaldırmadan kim olduğunu anladım.

Önden görünüşü tahmin edebileceğimden çok daha çarpıcıydı. Tepeden tırnağa siyahlar giymiş olan müstakbel kurtarıcım, parlak siyah ayakkabıları, mükemmel bir pantolonu ve dar kesim düğmeli gömleğiyle bana doğru koşar adımlarla geliyordu. Saçları da gözleri gibi koyu renkti. Çenesi oyulmuş elmacık kemiklerinin altında sivriydi ve kalın kaşları yerde kıvrılmış zavallı beni görünce birbirine yaklaştı.

Yakışıklı olduğu için ona lanet olsun ve beni böyle gördüğü için ona iki kat lanet olsun.

Eğer seçme şansım olsaydı, gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesini engellerdim. Ama adam önümde diz çökmüş, bakışları hayatında hiç bu kadar acınası bir şey görmemiş gibi yüzümde daireler çizerken, özenle yapılmış makyajımda izler bıraktılar ve asfalta sıçradılar.

Ya da belki de bu benim kafamdaydı. Bulanık görüşümden yüz ifadesini okuyamıyordum. Gerçekten önemli olan tek şeyden başka bir şey düşünemiyordum.

"Geri aldın mı?" Mırıldandım.

Bana doğru uzandı ve parmaklarının arkası gözyaşlarımı silerken sıcacıktı. "Onu kaybettim," dedi, sesi alçak ve pişmanlık doluydu.

Başım kürek kemiklerimin arasına düştü ve içimden utanç verici bir hıçkırık daha yükseldi. "Onu korkutup kaçırmısaydın geri alacaktım."

Adam bir süre sessiz kaldı, ben asfaltın üzerinde parçalanırken önümde çömeldi. Sonunda kafamı kaldırdığımda yüzü okunmaz haldeydi.

Sonunda dudakları aralandı. "Diğer elinde bir bıçak vardı," dedi sessizce. Bana nazikçe hayır, aslında kutuyu geri alamayacağımı söyledi. Onun yerine dalağıma bir bıçak yiyebilirdim.

Dudaklarımı kapattım. Boğazımdaki yumruyu yutmak çok zordu. "Oh," diye fısıldadım. Bir bıçak görmemiştim. Bakmak aklıma bile gelmemişti. Tüm dikkatim kutunun üzerindeydi. Kağıt parçaları ve içinde olduğunu bildiğim tek küpe.

"Kalkmana yardım edeyim," dedi, geniş bir avucunu bana doğru uzatarak. Sakindi, sinirlenmemişti. Neredeyse bana kaba davranmasını tercih ederdim,

Çünkü bu sessiz nezaket benim için neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. "Sıkıştım," dedim bacağımı burkarak.

Adam etrafımda dolaştı ve ayak bileğime dokunan sıcak eli beni şok etti. "Kanamam var," dedi ve bunu söylerken çenesinin gerginliğini gördüm. Sonra ayağımı döndürüp kaldırdı ve sıkışan topuk serbest kaldı. Uzattığı elini görmezden gelerek ayağa fırladım, ağırlığımı yuvarlanan bileğime verirken irkildim.

Bana sinirlenmiş gibi bir ses çıkardı ve ben de ona ters ters baktım. "Ne?" Tersledim.

"Yaralısın," diye karşılık verdi, o yumuşak nezaket yerini hayal kırıklığına bırakmıştı. "Ee? Sana ne bundan?"

"Güzel soru. Kolunu omuzlarıma dola." Kolunu belime dolayacakmış gibi yaklaştı.

Geriye çekildim ve bileğime bir acı saplandı. "Ne oldu? Hayır!"

Çenesi tekrar sıkıştı. "Yaralı bir ayak bileğinin üzerinde topallamayı mı tercih edersin? Kırılmış olabilir."

"Kırık değil." "Sen doktor musun?"

"Bileğimin kırık olmadığını bilmek için doktora ihtiyacım yok, dahi." "Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Evet, zahmet etmeyin," dedim.

Dudaklarını kısıtı ve o koyu, karanlık gözleriyle bana baktı. Kaşlarımı kaldırdım ve ben de ona baktım. Bu adamdan hoşlanmamıştım. Aslında ona içerliyordum. Elbette, beni çılgın bir keşin bıçaklı saldırısından kurtarmıştı, ne olmuş yani? Hafıza kutumu geri almak için tek şansımı da elimden almıştı. Ve şimdi de kahramanı mı oynamak istiyordu?

Bunu kabul edemezdim. Son yirmi dört saat benim için en iyisini bildiğini düşünen başka bir zorba adama katlanmak için çok zor geçmişti.

Ama o bana bakmaya devam etti, ona göndermeye çalıştığım düşmanca hisleri algılayamadı. Bu konuda biraz daha açık olmam gerektiğini düşünerek ellerimi ona doğru salladım ve "Kışt" dedim.

Tek yaptığı göz kırpmak, ellerime bakmak ve sonra tekrar yüzüme bakmak oldu. Tek bir kara kaşını kaldırdı. "'Kışt' mı?"

"Beni duydun. Git buradan."

"Sen çok kaba bir kadınsın."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Şimdi git. Artık senin 'yardımına' ihtiyacım yok," dedim son kelimeyi tırnak içine alarak.

"Neye ihtiyacınız olduğunu bildiğinizi sanmıyorum."

Oh, bu zengindi. Evet, zorba biriydi, tamam. Bana ne yapacağımı söylemek isteyen başka bir adam. Lanet olsun ona ve o aptal şüpheci kaşına.

"Evet, belki de neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum, ama bu senin -" Belimden eğilip beni kollarına aldığı anda bir çığlıkla sözümü kestim. "Beni yere bırak!" Çığlık attım ama ellerim omuzlarına yapıştı.

Güçlü, geniş omuzlar. Üç kat lanet olsun ona!

"Hayır," dedi.

"Hayır mı?"

"Hayır."

"Ne kahramansın sen."

"Seni içeri götürüyorum."

"Sen kibirli, zorba birisin-" "Sessiz ol, kadın."

"Eski-kullan beni?"

"Seni içeri götürmem iki dakika sürer ve oradan bana bağırabilirsin."

"Arabamın camı kırıldı! İçeri girersem tüm eşyalarım çalınacak."

"Ben hallederim."

"Oh, sen halledersin!" Alay ettim. "Harika! Harika! Tam da ihtiyacım olan şey. İlk seferinde çok iyi bir iş çıkardığın için bir başka sorunumu daha 'halletmen'."

"Sana sessiz ol demedim mi?"

"Akıl almaz derecede kabasın."

"Sanırım ortak bir noktamız var."

Çığlık attım ve kollarından kurtulmaya çalıştım. Bu noktada, taksilerin ön kapıya doğru döndüğü otel tentesinin altına ulaşmıştık, adamın uzun bacakları girişe kadar olan mesafeyi yiyordu. Bir kolunu sırtıma dolamış, eliyle üst kolumu kavırıyor, diğerini de dizlerimin altına koyuyordu. Hiçbir ağırlığım yokmuş gibi hareket ediyordu, buna içerliyordum. Kurtarıcı kompleksi olan yakışıklı bir adam tarafından hırpalanmak istemiyordum. Dünyaya öfke duymak istiyordum.

İçeri girdik ve adam beni küçük bir oturma alanına doğru çevirmeden önce check-in masasının arkasındaki çalışanların şaşkın bakışlarını yakaladım.

Sonra kahramanımın kollarının yüksekliğinden iki kişilik bir kanepeye karga tulumba atıldım. Ben minderlerin üzerinde zıplayıp sözsüz öfke sesleri çıkarırken, o ellerini fırçaladı, ellerini kalçalarına koydu ve "Anahtarlar" dedi.

"Ne?"

"Arabanın anahtarlarını ver. Gidip eşyalarını alacağım. Sen burada kal ve önümüzdeki beş dakika içinde kendini ölümcül bir tehlikeye atmamaya çalış, eğer bunu yapabileceğini düşünüyorsan."

Onun güzel, kara gözlerini oyar ve onlara ziyafet çekerdim.

Sıkılmış dişlerimin arasından, "Sana anahtarlarımı vermeyeceğim. Bütün eşyalarım arabamda. Onu alıp gidebilirsin!"

Bu adamın bana bakışını anlatmaya gerek yok. Bu öyle bir bakıştı ki, *"Benimki kadar pahalı kıyafetler giymiş bir adam senin hurda dolu paslı kovani umursar mı?"* diyordu.

Çenemi sıkarak direnmeye çalıştım. İlk küçük bakışmamızı kazanamamıştım ama bunu kazanacaktım. Bunu *kesinlikle* kazanacaktım, çünkü bu pisliğin

"Hanımefendi? Her şey yolunda mı?" diye sordu otel üniforması giymiş bir kadın. İsim kartında Beth yazıyordu.

Ağzımı açtım, ama ona bu küstah, küstah pisliği güzel işletmesinden kovmasını söyleyemeden, "Otoparkınızdaki güvenlik kayıtlarına ihtiyacımız olacak. Ve birinin polisi arayıp ihbarda bulunması gerekecek. Bu kadının arabasına zorla girilmiş ve bazı eşyalar alınmış." Girişteki bagaj arabasını işaret etti. "Eşyalarını yüklemek için bunlardan birine ihtiyacım olacak. Araba emniyete alınmamış. Ve tıbbi yardıma ihtiyacı var."

"Hemen efendim."

"Şimdi bir dakika bekle-"

Bana döndü ve işaret parmağıyla sanki ben bir itmişim ve o da benim sahibimmiş gibi beni gösterdi. "Orada kal ve ben senin bokunla uğraşırken başını belaya sokmamaya çalış." Sonra çantamı aldı, açtı ve arabamın anahtarlarını çıkardı.

İnanılmaz. İnanılır gibi değil!

"Sen de *kimsin*?" Arkasından bağırdım ama cevap vermedi. Hamallardan biri peşinden koşarken o da bagaj arabasına doğru yürüdü ve ikisi birlikte dışarıda kayboldular.

Resepsiyon görevlisi Beth aceleyle telefon görüşmeleri yaparken ve diğer çalışanlara el sallarken ben kanepeye yığıldım. Kısa kesilmiş saçları ve üzerine tam oturmeyen üniformasıyla bir adam elinde ilk yardım çantasıyla bana doğru koştu.

İç çekerek kaderime boyun eğdim. Jackie teyzemin adımı çağıran sesini duyduğumda alt dudağımın titremesine engel olamadım. Lacivert ışıltıları ve parlak rujuyla bana doğru koşarak geldi ve beni bu noktaya getiren tüm öfke buharlaştı.

"Ne oldu?" dedi, ilk yardım çantasını açmaya çalışan çalışanı elinin tersiyle iterek. Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Tatlım! Ne-"

"Elbisemi, saçımı ve makyajımı mahvettim," diye zırladım, gözyaşlarımı durduramıyordum. "Ve çılgın bir uyuşturucu bağımlısı annemin anı kutusunu çaldı."

"Oh," dedi Jackie Teyze, yanımdaki kanepeye çökerek. "Oh, tatlım."

"Çok özür dilerim. Özür dilerim. Düğüne katılmayacağım. Hiçbir fotoğrafta yer almama gerek yok. Her şeyi mahvettim, her zaman yaptığım gibi-"

"Sus, Carrie. Hiç de bile. Sen yanında olmadan Hailey'nin evleneceğini mi sanıyorsun? Saçmalama. Saçını ve makyajını düzeltiriz ve birilerinin Tide kalemi olduğunu biliyorum, böylece bu lekeleri elbiseden çıkarabiliriz ya da bir yerlerde yedek bir tane buluruz. Kese kâğıdı giyebilirsin, on ya da iki yıl sonra buna güleriz. Ağlamayı kes artık. Hey. Hadi, şimdi."

Makyajımı zaten mahvetmiştim, biraz daha sümük ve gözyaşının ne önemi vardı ki? Ama teyzemin uzattığı mendili aldım ve yüzümü kurulamak için elimden geleni yaptım. Sonra derin bir nefes aldım ve ayak bileğimin etrafındaki kayışı çözmek için döndüm, topuğumun arkasındaki yaraya çarptığında irkildim.

Aptal kabarcık. Enfeksiyon kapacak ve ayağımın düşmesine neden olacaktı.

Muhtemelen.

Ben alkollü bezleri yırtıp titreyen ellerimle yarayı temizlemeye çalışırken Jackie Teyze emirler yağdırıp bana bir elbise bulmaya koştu. Döner kapıdan gelen birinin *vin vin* sesini duydum ve başımı kaldırıp kapıcı ile siyahlar içindeki adamımın içeri girdiğini gördüm. Görevli, ezik kutularım ve eski spor çantalarımın dolu bagaj arabasını itti. Eşyalarımın yarısı çöp torbalarının içindeydi.

değersiz eşyaların oluşturduğu kasvetli kulenin tepesine yığılmıştı. Bu lüks otele hiç yakışmıyordu ve utançtan boğazım düğümlendi.

Eski kurtarıcım önümde durdu ve arabamın anahtarlarını baş ve işaret parmakları arasında bana uzattı. Onları aldım ve hayatında hiç bu kadar acınası bir şey görmemiş gibi üzerime gelirken isteksizce bir "teşekkür ederim" dedim.

"Gitmem gereken bir öğle yemeği toplantısı var," dedi bana. "Polislere gördüklerim hakkında ifade vereceğim. Umarım eşyalarını geri alırsın."

Sesim gitmişti. Artık ona kızacak enerjim kalmamıştı. Ayrıca, neden kızayım ki? O sadece yardım etmeye çalışmıştı. Ve yardım *etmişti*. Bıçaklı bir manyağı kovalamıştı. Beni içeri taşıdı. Personeli organize etti ve arabamdaki tüm eşyalarımı getirdi.

Ama keder beni ele geçirmişti ve kendimi minnettar olmaya ikna edemiyordum. O çok yakışıklı, kibirli ve *erkekti*. Ona bir santim vermek bir kayıp gibi hissettirdi. Derek'in kollarına geri dönmek ve asla ayrılmamam gerektiğini itiraf etmek gibi hissettirdi. Asla tek başıma başaramayacağımı kabul etmek gibiydi.

Uzun bir süre bakışlarımı üzerinde tutan adam çenesini eğdi, topukları üzerinde döndü ve otelin gösterişli lounge barına doğru yürüdü. Kendini toparlamış ve tüm bu olanlardan rahatsız olmamış görünüyordu ki buna içlerimle gülmüştüm. Uzaklaşırken bakışlarımı sırtında hissedip hissetmediğini merak ettim. Artık benimle işi bittiğine göre beni bir kez daha düşünüp düşünmeyeceğini merak ediyordum.

Ama köşeyi dönüp bara girdi ve bana bir kez daha bakmadı.

Bir dakika sonra Jackie Teyze koşarak geldi. "Yedek bir elbisemiz var. Birkaç beden büyük ama arkadan bağcıklı olduğu için işe yarayabilir. Bileğin nasıl? Yürüyebiliyor musun?"

Üzerine biraz ağırlık koyarak test ettim. "Sanırım öyle," dedim, "ama topuklu ayakkabılar iyi bir fikir olmayabilir."

"Topukluları unut," dedi Jackie, kolunu benimkine dolayarak. "Hadi seni temizleyelim. Sonra kızım ile evleneceğiz ve güneş batana kadar kutlama yapacağız. Polisler geldiğinde dışarı çıkıp onlarla konuşabilirsin ama şimdilik harekete geçmeliyiz ki müstakbel damadım korkmasın. Hailey'nin evlenmesini ve balayından döndüklerinde torunlarının olmasını istiyorum. Tamam mı?"

Sanki Seth, Hailey'i hiç terk edecekmiş gibi. Onlar birbirleri için yaratılmışlardı. Ve neredeyse mahvettiğim düğün gününde onu kıskandığım için dünyanın en kötü insanı değil miydim?

Ona en iyi gülümsememi verdim, kenarlarından biraz sallantılı olduğundan şüpheleniyordum. "Kulağa hoş geliyor," dedim boğazım düğümlenerek ve teyzemin beni asansörlere doğru çekmesine izin verdim. Lounge barın girişinin önünden geçerken içeriye bakmamak için kendimi zor tuttum.

ÜÇ COLE

KUTLAMA YAPMALIYDIM. Küçük ama dinamik bir yazılım şirketinin iki yönetim kurulu üyesiyle yediğim öğle yemeği verimli geçmişti ve önümüzdeki birkaç hafta içinde bana bir iş teklifi geleceğinden oldukça emindim. Yazılım hakkında pek bir şey bilmiyordum ama şirket benim uzmanlık alanım olan finansal sistemler konusunda uzmanlaşmıştı. Bir de satış konusunda her zaman iyi olmuşumdur.

Kariyerimde büyük bir adımdı. Tam olarak hedeflediğim şeydi ve hayatımın gidişatını değiştirme potansiyeline sahipti. İlk defa yönetmen koltuğuna oturacaktım. Sorumluluk bende olacaktı.

Zaferin tadı dilimde acıydı ve bir saattir içtiğim yumuşak, dumanlı elli yıllık viskinin tadı da pek yardımcı olmamıştı.

Telefonum cilalı ahşap bar tezgahının üzerinde duruyordu, ekranı karanlıktı.

Şu anki patronum ve yakın arkadaşım Rome çok kızacaktı. İçindeki kehribar rengi sıvıyı sağa sola eğerken kesme kristal bardağımın içinden kırılan ışığa baktım ve kendi düşüncelerime ofladım. Öfkelenmezdi; incinirdi. Ve bu çok daha kötüydü.

Omzumun üzerinden bakınca, daha önce konuştuğum iki polis memurunu gördüm. Hâlâ lobideki resepsiyon masasına yaslanmış, dışarıdaki hırsızlıkla ilgili ayrıntıları topluyorlardı.

İpekli elbisenin içindeki ateşin şimdi ne yaptığını merak ediyordum. Eğer bileği iyiye. Herkese karşı olduğu kadar sert olup olmadığını

Be

n. Neden önemsemişimi merak ettim.

"Bir tane daha?" diye sordu barmen, neredeyse boş olan bardağıma işaret ederek. "Neden olmasın?" Burada oturmuş, bardağıma havaya uçurma ihtimalim üzerine

Sadece kariyerimde bana büyük bir adım attıran adamla olan yakın dostluğum zaman geçirmek için iyi bir yol gibi görünüyordu. Ve balo salonundan gelen düğün eğlencesi sesleri bana çok uzak olmayan bir yerde sorun çıkaran siyah saçlı bir dikkat dağıtıcı olduğunu hatırlattı.

Barmen başını salladı ve benim için bir ölçü daha pahalı alkol doldurdu, bir kokteyl peçetesine koydu ve barın diğer tarafına kaydırды. İçkimin tortusunu geri attım ve bardağıma yenisiyle değiştirdim.

Alkolün yakıcılığı ve az önceki kadınla kavga etme düşüncesi bile düşüncelerimi uzun süre meşgul edemedi.

Büyük bir fırsat yakalamıştım ve hayalimdeki işten kovulmuş gibi hissediyordum. İçimde şiddetli bir çatışma vardı ve bunun sebebinin iş değiştirmenin sadakatsizlik gibi hissettirmesi olduğunu biliyordum. Hayatımda değer verdiğim onca şey arasında, güvenilir ve güvenilir bir adam olmak listenin en başında yer alıyordu. Rome beni reklam ajansının operasyon müdürü olarak işe aldığına bana büyük bir fırsat vermişti ve ben de daha iyi bir iş bulur bulmaz yoluma devam ederek ona borcumu ödüyordum.

Bu bir işti. Olması kaçınılmazdı. Ama yine de bok gibi hissettirdi.

Yakında Roma'ya söylemem gerekecekti ama yeni şirketten resmi sözleşmeyi alana kadar bekleyecektim. Evrakların üzerine adım yazılana kadar hiçbir şey güvende değildi ve iyi bir nedenim olmadan hayatımı mahvetmek istemiyordum. Kaçınılmaz olanı ertelediğimden değil. Sonuçlarından korktuğumdan da değil.

Benimle bir daha konuşacak mıydı?

Roma bana ilerlemem için her türlü şansı vermişti. Beni Wall Street'teki angarya işimden koparmış ve kendi imparatorluğunun COO'su olarak görevlendirmişti. O zamanlar bir imparatorluk değildi, ama başka bir şey denemeyecek hale gelene kadar onu inşa etti. *Biz* kurduk.

Onun için çalışmak heyecan verici, zorlayıcı ve ödüllendiriciydi. Roma hayatımda sadakatimi borçlu olduğum tek insandı. Zor kazanılmıştı ama yaşadığım onca şeyden sonra ona sırtımı dönme düşüncesi...

Arkadaşlığımızı bir kenara atmaya gerçekten hazır mıydım?

Bunu bir ihanet olarak kabul ederdi. Kahretsin, bu bir ihanetti. Bana her şeyini vermişti ve ben ona özgeçmişimdeki başka bir satır gibi davranıyordum.

"Görüyorum ki karanlık ve düşünceli bakışlar sadece benim yararına değilmiş," diye mırıldandı tanıdık bir ses, alaycı ve gizli bir yumuşaklıkla dolu.

Bar taburemde dönerek şeftali rengi elbisenin içindeki görüntüye baktım. Saçını ve makyajını düzeltmişti ve giymek için yeni bir nedime elbisesi bulmuş gibi görünüyordu.

Demek ki hayal görmüyormuşum: Gerçekten o kadar güzeldi.

Yumuşak, yuvarlak yanaklar ve büyük gri geyik gözleri. Küçük, mükemmel biçimli bir ağız. Bir kadının sahip olabileceği en mükemmel kalçalara sahip ince bir çerçeve. Bu açıdan göremiyordum ama arkadan da önden olduğu kadar güzel görüldüğünü biliyordum.

Fantezi için yaratılmıştı. Ne yazık ki dili jilet gibi keskindi ve ona yaklaşmak bedensel bir zararla sonuçlanabilirdi.

Fildişi çantasını karnının önünde tutan kadın yanımdaki koltuğa başıyla işaret etti. "Size katılmamın sakıncası var mı?"

"Duruma göre değişir."

Çantasını barın üzerine koydu ve bana yan gözle baktı. "Neyin üzerine?"

"Ne kadar iyi hissettiğine bağlı."

Burnunu havaya kaldırarak, "Ben her zaman iyiyimdir," dedi. Alaycı tavrım onu etkilemişe benzemiyordu. Kaşlarını kaldırdım.

Benimkinin yanındaki tabureye kayarak dudaklarını büzdü ve biraz mahcup görünmeyi başardı. "Biraz önce... aşırı heyecanlıydım..."

"Anlıyorum."

"Polisle konuşmamı yeni bitirdim ve sizi burada otururken gördüm." Önümüzde duraklayan barmene döndü, bir içki sipariş etti, sonra boğazını temizledi. Çevresel görüşümde bana doğru döndüğünü gördüm ama bakışlarının tenime dokunduğu anı hissedebildiğime yemin edebilirim. Beni incelerken içimi bir sıcaklık kapladı ve sıvı gri bakışlarıyla buluşmak için döndüm.

"Sana teşekkür etmek istedim," dedi sonunda ve beni şaşırttı. "Bana yardım etmek zorunda değildin ama ettin. Minnettarım."

"Polisler eşyalarını geri alabileceklerini mi düşünüyorlar?"

Bir tutam saçını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve başını salladı. "Deneyeceklerini söylediler ama ben aptal değilim. Eski bilet koçanlarından ve bebeklik fotoğraflarından bahsetmeye başladığımda gözleri dondu. Ben o şeyleri görmüyorum.

bir daha asla." Sesi son kelimede kesildi ama boğazını temizledi ve önüne bir mojito koyan barmene gülümsedi.

"Eski bilet koçanları ve bebek resimleri için bıçaklanmayı göze mi aldın?"

Bakışları neredeyse rahatlatıcıydı. Daha önce onun tüm keskin yanlarından zevk almıştım. Onu incinmiş görmekten nefret etmişim ama sertliği beni kendine çekmişti. Şimdi, barın sessizliğinde, adrenalin pompalaması ve yaklaşan tehlike olmadan, yüzündeki çatlaklar bana hissetmemeyi tercih ettiğim şeyleri hissettirdi.

Görünüşe göre, biraz kırılmış gibi görünen sert, güzel kadınlara karşı bir zaafım vardı.

Anladım.

İçkisini yudumladı ve elbisesini düzeltti. Yırtmaç kalçasının üzerindeydi ve yırtmacın ortaya çıkardığı geniş teni örtmek için ipeksi kumaşı çekiştirirdi, ancak kumaş dizlerinin arasına geri düştü. Çok güzel bacakları vardı. Kollarımı bara dayadım ve gözlerimi ileriye çevirdim çünkü ona bakmak başımı döndürüyordu.

"Bir anı kutusuydu," diye yanıtladı sonunda. "Annem ben on yedi yaşındayken öldü. Bekar bir anneydi - babamı hiç tanımadım - ve en iyisiydi. Ayda bir kez sinemaya giderdik ve neredeyse tüm bilet koçanlarını saklardım. Bilet koçanlarının gerçekten alındığı günlerdi," diye alaycı bir şekilde ekledi. Sonra içini çekti ve gözlerimi bir kez daha ona diktim. Parmağı bardağının kenarındaki kesme kristal şekilleri izlerken dudaklarını yalamasını izledim, bakışları içe dönüktü. "Çok taşınırdık, bu yüzden hiç fazla eşyam olmadı. Dürüst olmak gerekirse, uzun süreli bir erkek arkadaştan ayrıldığınızda ve onun dairesinden aceleyle çıkmanız gerektiğinde oldukça kullanışlı oluyor."

Bunu bir şaka olarak söyledi, dudaklarının kenarında gizli küçük bir gülümsemeyle bakışlarımı karşılamak için yüzünü yukarı çevirdi, ama gülmedim.

"Ondan geriye kalan tek şey o kutu muydu?" Tahmin ettim.

"Evet," diye fısıldadı cevap olarak. "Küpelerinden biri dışında çoğu değersizdi. Çiftini bile almamıştım. Ama onlardan birini kaybedene kadar her gün takardı." Kulağına dokundu ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Üzerinde minik bir altın kuş sallanan küçük bir altın halka. Kuşun gözü bir zümrüttü. Çalınmaya değermiş gibi göründüğünü biliyorum ama aslında değmezdi. Zümrüt bir toplu iğne başından daha büyük değildi. Sadece güzeldi, hepsi bu ve onundu."

Onun gözlerine bakmak başka bir dünyaya çekilmek gibiydi. Geçmişindeki acının derinliğini gördüm. Gücünü. Cesaretini. Beni itip kakmıyor ya da o keskin diliyle bana sataşmıyordu. Benden bir şey talep etmiyordu.

onu aşağı indirdim. Kısa bir an için, onun özüne kadar indiğimi hissettim ve daha fazlasını istedim.

Ama bu çok saçmaydı. O bir yabancıydı. İyi bir şey yapmıştım ve şimdi yollarımız ayrılıyordu. Bu kadını tanımiyordum, tanımak da istemiyordum. Bu daha sonra partilerde anlatılacak komik bir hikâye olacaktı. Bir dahaki sefere bir randevuya çıktığımda, bunu romantik hayatımın neden her zaman karmakarışık olduğuna dair komik bir rahatlama olarak kullanabilirdim.

Benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Adını bile bilmiyordum.

Bu yüzden "Annemin sadece bir fotoğrafı var" dediğimi duyduğumda çok şaşırdım.

Birbirimize doğru döndük ve dizlerimiz çarpıştı. İkimiz de uzaklaşmadık.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

"z annem," diye açıkladım. "Evlat edinildim. Onlar -evlat edinen ailem-bana hiç söylemediler. Doğum belgemi babam öldükten sonra, anneme yardım etmek için onun bazı eşyalarını toplamaya çalışırken tavan arasında buldum. Yirmi üç yaşındaydım."

"Bu bir şok olmalı."

Acı bir kahkaha attım ve ikimden bir yudum aldım. "Evet. Ama büyürken bana nasıl davranıldığı hakkında çok şey açıklıyor."

Geçmişim hakkında konuşmaktan nefret ederdim ve bu kadına neden aıldığımdan emin değildim. Ama elini n kolumun üzerinde, daha önce dirseğime kadar sardığım manşetin hemen altında kaydırđıđında, avucunun tenime değen sıcaklığı bir merhem oldu.

"ok özür dilerim," dedi.

Omuz silktim. "Uzun zaman önceydi. Neden şimdi bundan bahsettiğimi bilmiyorum." "Belki de dolunaydır."

Gülümsememi ikimden bir yudum daha almamın ardına sakladım. Dizlerimiz hâlâ birbirine değiyordu ve avucumu onun çıplak kalçasının üzerinde gezdirme hakkına sahip olmayı diledim.

"z ailenle tanıştın mı?"

Bakışlarımı elbisesindeki yırtmacın görünür kıldığı geniş tenden ayırdım ve onun bakışlarıyla buluştum. "Hayır," dedim ona. "Ama kim olduklarını biliyorum. z annem ben doğduktan kısa bir süre sonra vefat etti ve öz babam başarılı bir iş adamı. Ona ulaşmayı erteliyordum." Wall Street'te bir servet kazanmıştı. Sanırım bu bizim kanımızda vardı.

"Nasıl olur?"

Omuz silktim, bunu nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum ve bunları ona neden anlattığımdan da emin değildim. Roma'nın bundan haberi bile yoktu. Ailemde kendimi yabancı hissederek büyümüştüm ve öz babamla da aynı şekilde hissetmeye katlanıp katlanamayacağımdan emin değildim. Beni neden terk ettiğine dair bahaneler duymak istemiyordum.

Ama aynı zamanda, daha fazlasını öğrenmek için bir çekim hissettim. Beni yaratan adamı tanımak için. Gözlerinin içine bakıp hikâyenin kendi tarafını sormak. Günün sonunda basit bir soruydu: *Beni neden istemedin?*

"Emin değilim," diye cevap verdim sonunda, içkimden bir yudum alarak. "Belki de ulaşmalısın," diye önerdi.

"Öyle mi? Neden öyle düşünüyorsun?"

Dudakları yana doğru kıvrıldı. "Kapanış demeyeceğim, çünkü kapanışın var olduğundan emin değilim. Ama kafanızdaki sorulara cevap bulmanızı sağlayacaktır. Ve bu da yoluna devam etmeni sağlar."

Bir kahkaha atarak arkama yaslandım. Beni bir kitap gibi okumuştı. Yine de, "Sorularım olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Gözlerini devirdi. "Lütfen. Erkekler geçmişlerinde derin bir travma yaşamadan bu kadar büyük bir kahraman kompleksine sahip olmazlar. Belli ki hayatına devam etmene yardımcı olacak bir şeye ihtiyacın var."

"Vay canına."

Güldü, gözleri bana meydan okuyordu. Bana ilk gülümsediğinde hissettiğim sıcaklık göğsüme yayıldı ve gülümsemenin dudaklarımı kıvrmasına engel olamadım.

"Yapabilir miyiz-" Durakladı, bana bakmak için dönmeden önce çantasını ve bardak altlığını barın üzerinde düzeltti. "Baştan başlayabilir miyiz?"

"Derin çocukluk travmamı dinlemekle ilgilenmiyor musun?"

"Derin çocukluk travmanı duymak için can atıyorum," diye düzeltti ve ikimiz de birbirimize sırttık. Sonra elini uzattı. "Ben Carrie."

"Cole."

Avuç içi sanki orada olmak için yaratılmış gibi benimkine oturdu. Bakışlarımla buluştuğunda gözleri parladı ve gülümsemesi genişlerken yuvarlak yanaklarında gamzeler belirdi.

Bir an için var olan tek şey oydu. Barın sıcak, alçak ışıklarının siyah saçları üzerindeki oyunu. Gri ve mavinin binlerce tonu

Gözleri. Elbisesinin vücudunun üzerinde dalgalanması ve kırışması. Teninin benimkine değen sıcaklığı.

Ne zaman filmlerde ve kitaplarda dünyanın elden gittiğinden bahsedildiğini duysam, hep alay ederdim. Kimya gerçek bir şeydi elbette, ama diğer kişi dışında her şeyin karanlığa gömülmesi klişesi?

Mantıksız. Bana kalırsa aşırı romantize edilmiş bir saçmalıktı.

Ama öyle değildi.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum, sadece beni şaşkına çeviren bir yoğunlukta gerçekleştiğini biliyorum. O birkaç dakika içinde onun her şeyini gördüm. Çenesinin altındaki boyun kıvrımını. Gülümsemesi parlayıp sönerken gözlerinde saklı olan acıyı. İnce kemikli bilekleri ve uzun, narin parmakları. Hayran olduğum bir güç. Beni çeken bir duygusallık.

Daha önce hiç yaşamadığım bir yakınlık, bir çekim hissettim. Belki de alkolün etkisiydi. Belki de itiraf etmek istediğimden daha sarhoştum ve en iyi arkadaşlarımdan birine ihanet edeceğimi bile bile iş değiştirmek zorunda kaldığım için hâlâ sarsılıyordum.

Ama içten içe bunun viski olmadığını ve Roma ile bir ilgisi olmadığını biliyordum.

"Memnun oldum Carrie," dedim.

"Aynen öyle." Gülümsemesi genişledi, parlak ve güzeldi ve ekledi, "Ve sesin bile bunu kastetmişsin gibi geliyordu."

DÖRT CARRIE

SADECE uğrayıp özür dilemek ve sonra da Hailey'nin düğününe dönmek için zarif bir çıkış yapmak istemiştim. Sonra onu barın loş ışıklarında düşünceli ve gizemli bir şekilde otururken gördüm. Sanki Cole beni yanında oturtmak için belime bir ip bağlamıştı ve kendime karşı dürüst olsaydım, muhtemelen başka bir yerde olmak istemediğimi itiraf ederdim.

Düğün tüm hızıyla devam ediyordu ve eğleneliydi. Ancak Hailey yerine *beni* hedef alan çok fazla tebrikten sonra, yanaklarım gülümsemeye devam etmek için gereken çabadan yorulmaya başlamıştı. İşte buradaydım, bir mojito içiyordum ve biraz tehlikeli görünen bir adamla konuşuyordum.

Sesi kadife gibiydi ve hareketleri beni büyülemişti; kendinden emindi ama bütün gün beni rahatsız eden gerginliğin bir kısmını hafifleten bir sakinliğe sahipti. Belki de bir günden daha uzun süredir. Belki de yıllarca içimde gizli bir gerginlik taşımıştım.

Bu yüzden ona teşekkür edip kalkmadım ve düğüne geri dönmedim. Orada, onun yanında kaldım ve kendimi kendi sırlarımı dökerken buldum.

"Ailem ve arkadaşlarım ayrılık konusunda çok hevesliler," dedim pipetimi bardağımın dibindeki ezilmiş nane ve misket limonunun etrafında döndürerek. "Eğer bir kişi daha gelip eski sevgilimi hiç sevmediğini söylerse, sanırım çılgık atabilirim."

Cole omuz silkti. "İyi niyetli gibi görünüyorlar." "Sen de değilsin."

Güldü ve ışığın yanık teninin üzerindeki oyununu izledim. Düz, beyaz dişleri ve dolgun dudakları vardı ve ne zaman düşüncelerimi toplamak için başka tarafa bakmaya çalışsam bakışlarımın tekrar ona çekildiğini fark ettim. Ne kadar yakışıklı olursa olsun, bir erkeğin yanında kendimi tuhaf hissetmek bana göre değildi.

Ama orada oturup ona talihsiz ayrılığımı ve ardından yaşadığımız evden toparlanıp gitme çılgınlığımı anlatırken, ondan hiç alışık olmadığım bir şekilde etkilendiğimi fark ettim. Daha önce hissettiğim her şeyden daha büyüktü. Daha değişken. Sanki aramızdaki hava benzin dumanıyla parıldıyordu ve ben cebimde eski bir paket kibrit bulmuştum.

Görünüşte o kadar da şok edici değildi. Uzun boylu ve genişti ve beni bir süredir çeşitli yasadışı maddeler içtiği belli olan bıçaklı bir hırsızdan kurtarmıştı. Beni taşımış ve otoriter davranmıştı ama şimdi daha yumuşaktı ve hâlâ o karanlık, tehlikeli gözleriyle beni süzüyordu. Elbette ondan etkilenecektim. O bir kadın için bulunmaz bir nimetti: kalp atışlarını hızlandıracak kadar tehlikeli, baştan çıkmanızı sağlayacak kadar da yumuşak ve güvenliydi.

Ama kahkahasının sesiyle kalbim güm güm atarken ve ön kolu benimkine süründüğünde kalçalarım sıkılırken, *birinden* etkilenmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu fark ettim. Vücudum o kadar uzun zamandır unutulmuş ihtiyaçlardan oluşan bir çorak araziydi ki neyin eksik olduğunu bile fark etmemiştim.

Seks yapmak istedim. *Onunla* seks yapmak istedim.

Kendimi öne dönmeye zorlayarak içkimin tortularına odaklandım ve barmen bana bir tane daha yapmayı teklif ettiğinde başımı salladım. Bir kadeh yeterliydi, özellikle de daha önce içtiğim iki kadeh şampanyayla birlikte. Daha fazlası başımı belaya sokardı. Daha fazla belaya.

"Peki ya sen?" Kendi kendime sorduğumu duydum. "Peki ya ben, ne?"

"Evli misin?" Sesimi sıradan tuttum, ama Cole'un bana attığı bilmiş bakışa bakılırsa, beni doğru anladı.

"Hayır."

"Huh," dedim. "Kız arkadaş mı?" "Yine mi hayır?"

"Anlıyorum."

"Neden soruyorsun?" diye sordu, bana doğru dönerek bacaklarının benimkileri çerçevelemesini sağladı. "İlgileniyor musun?"

Sesi alaycıydı ama gözleri ciddiydi.

Nabzım vücudumda, uyluklarımda, bileklerimde, boynumda atıyordu. Çekirdeğimde. İçkimi dudaklarıma götürdüm ve pipetten erimiş buzun küçük bir kısmını yudumladım, bakışlarıyla karşılaştığımda kirpiklerimin arasından baktım. "Sadece sohbet ediyorum," dedim ona küçük bir omuz silkmeye.

Parmaklarının ucu çıplak dizime değdi ve içimden bir ürperti geçti. Ellerim titremeye başladığında içkimi bıraktım.

Kuzenlerim benimle dalga geçmek için ne derse desin, onunla yatmak - herhangi *biriyle* yatmak- kötü bir fikirdi. Uzun süreli erkek arkadaşımın daha bir gün önce ayrılmıştım. Birkaç saat önce arabama hırsız girmişti. Yıpranmış ve dengesiz bir haldeydim ve bir düğüne katılıyordum, bu da belli ki mantıklı zihnimin son kalıntıları da etkilemişti. Tüm o sevgi, arkadaşlık ve mutluluk beni etkilemişti ve şimdi buradaydım. Onunlaydım. Eğilip dudaklarındaki içkinin tadına bakmak için can atıyordum.

Cole tüm ribaundların ribaundu olacaktı ve bu çekim, kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak bir şeye tutunmaya çalışmamdan başka bir şey değildi.

Biliyordum. Muhtemelen o da biliyordu. Ama bu aramızdaki havanın elektrikli olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Tenime parazit gibi çarpıyor ve parmak uçlarının dizime hafifçe dokunması tüm vücudumun ihtiyaçla çarpmasına neden oluyordu.

Tekrar sağlam bir zemine oturmak isteyerek sordum: "Peki, şu önemli toplantının neydi? Yoksa bu sadece benden kaçmak için bir bahane miydi?"

Gülümsemesi tembel ve karanlık bir eğlenceydi. "Beni o kadar etkilediğini mi düşünüyorsun Carrie?" Başparmağı dizimin iç kısmını okşadı ve ben de bacaklarımı biraz daha araladım.

Zihnim *Tehlike diye* çınladı!

Vücudum uyarıyı görmezden geldi.

Kaşlarımı çattım. "Sanırım beni gördün ve kahramanı oynamaya karar verdin. Sonra da itirazlarıma rağmen beni tartakladın. Hikayenin geri kalanının seni daha da kurtarıcı gibi göstermek için uydurulmuş olduğunu varsaymak mantıksız olmaz."

"Nasıl yani?"

"Bir iş toplantısına giderken yolda zor durumda bir genç kız gördünüz ve rol yapmak zorunda kaldınız. Belki de her zamanki oyununuzdur. Otellerin etrafında dolaşıp zavallı, masum bir kadını görmek için bekliyorsun. Belki de sen ve o hırsız işbirliği içindesiniz."

Mırıldandı, başparmağı hâlâ iç dizimin kıvrımında tenimi okşuyordu. Beni izlerken gözleri parlıyordu, günahkâr, karanlık ve lezzetliydi. Onun varlığında olmak beni biraz nefessiz bırakıyordu ama duramayacak kadar çok eğleniyordum. Cole'la konuşmak aynı anda hem riskli hem de güvenli hissettiriyordu. Onu dürtmek, itmek ve ne yapacağını görmek istiyordum. Ne yapacağımı görmek.

Ne de olsa yıllarımı mükemmel bir kız arkadaş olmaya çalışarak geçirmiştım; birazcık kötü olmak harika hissettirmiyor muydu?

"Beni tamamen çözmüşsün," dedi Cole, o tembel, karanlık sırıtış hâlâ dudaklarının kenarlarında oynatıyordu.

Cevap olarak gülümsememe engel olamadım. "Buna kızdın mı?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Özellikle de buraya gerçekten bir iş toplantısı için geldiğimi düşünürsek." Güldü ve ekledi, "O kadar hayal kırıklığına uğramış görünme. Bir iş için kelle avına çıktım."

"Tebrikler," dedim. "Ne iş yapıyorsun?"

Omuz silkti. "Şu anda bir reklam ajansında çalışıyorum. Ama bu başka bir yönde atılmış bir adım olacak."

Geçmişimiz hakkında biraz bilgi paylaşmıştık: Onun evlat edinilmesi ve öz ailesine ulaşma konusundaki çatışması. Benim ayrılığımı, annemin ölümünü ve bir bağımlının arabamı eşyalarla dolu görmesi ve benim ıvr zıvırlarımı çalıp kafayı bulmak için satabileceğine karar vermesi nedeniyle kaybettiğim tüm küçük bibloları ve anıları. Ama bu farklıydı. İşini öğrendiğim *andı*. Şimdiki zaman.

Bir şekilde geçmişimizin yaralarından daha gerçekti ve dokunmamamız gereken tabu bir konu gibi hissettiriyordu. Bu otel barında, zamanın içinde asılı bir şekilde var oluyorduk ve gerçek dünya, hakkında konuşmamamız gereken uzak ve puslu bir şeydi.

Yine de "İş kabul etmek istediğinden emin değil gibisin" diye sordum.

"İş istiyorum," dedi bana. "Ama bulunduğum yere gelmeme yardımcı olan insanları incitmek istemiyorum."

Sesindeki samimiyet ve konuşmasını bitirdiğinde gözlerinin kapanması bana doğruyu söylediğini düşündürdü.

Ve işte böyle, bulmaya çalıştığım sağlam zemin ayaklarımın altından kayıp gitti. O sadece beni kurtarmaya gelen karanlık, düşünceli bir kahraman değildi. İtirazlarıma rağmen benim için neyin doğru olduğunu bildiğini düşünen zorba bir pislik değildi. Özünde dürüstlük vardı. Onun için doğru olanı yapan insanlara karşı sadakati vardı.

Bu *hoşuma* gitmişti. Orada otururken, bar taburemde kıvrılırken, ona olan çekiciliğim mantar gibi arttı.

kendi akıl sağlığım için yapabileceğim tek şey, gerçekten istediğim adamla yatmak olurdu.

"Her şey daha kötü olabilirdi," diye belirttim.

Koyu renk gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı, kaşları çatıldı. "Ah?"

"Evet. Bekâr, evsiz ve paslı arabanızın arka camı kırık olabilir."

Sırıtsı beni mojitomdan daha fazla sarhoş etti. "Doğru," dedi. Başparmağı uyluğumun üzerinde uzun, yavaş bir gezinti yaptı, bacaklarımın arasında biraz daha yukarı çıktı. "Planın nedir?"

"Bir planım yok," dedim ve nefes nefese kaldım.

"Düğüne geri mi dönüyorsun?" Gözleri üzerimdeydi ve içlerinde dile getirilmemiş bir soru vardı. Karmakarışık çarşafklar, terli bir ten ve az önce biraz daha araladığı kapıdan içeri adım atacak kadar cesur olup olmadığımla ilgili bir soru. Onun yanındaki bar taburesine kayarak oturduğumda çaldığım kapı.

Ben de ona sözsüz bir cevap verdim: "Eninde sonunda," diye yanıtladım.

Zaman durmuştu. Cole nihayet konuştuğunda sesi alçaktı. "Tüm eşyaların odana sağ salim ulaştı mı?"

Kalbim güm güm atıyordu. Acaba boynumda atan nabızı görebiliyor muydu, avucunun bacağıma yaptığı baskının altında hissedebiliyor muydu? "Emin değilim," dedim. "Henüz oraya çıkmadım. Düşünüyordum da, belki..." Dudaklarımı yaladım. "Belki de gidip kontrol etmeliyim."

"Öyle mi?" Parmakları uyluğumun dış kısmına bastırdı ve eli bir santim daha yukarı kaydı. Kıpırdandım -algılanacak kadar bile değil, ama hareketi fark ettiğini biliyordum. Elini bacağıma doğru hafifçe sıktı, sanki elbisemin açık yırtmacına uzanmaktan kendini alıkoyuyordu.

Keşke yapsaydı. O kadar ileri gitmiştim ki, etrafta insanların olduğu bir barda oturuyor olmamız bile umurumda değildi. Beni ne kadar ıslattığını hissedebilmesi için elini bacaklarımın arasına sokmasını istedim.

Ona o kadar uyum sağlamıştım ki nefes alışının değiştiğini ve derinleştiğini hissediyordum. Kolonyası cennet gibi kokuyordu ve tenime sinmesini istiyordum. "Yardıma ihtiyacım olabilir," dedim, açıklarken kendi sesimi sanki uzaktan duyuyordum, "kutularla ilgili."

Küstah bir davetti. Benim karakterime tamamen aykırıydı. Aylardır seks yapmamıştım ve daha da uzun süredir seks yapmak istemiyordum. Ama sanki başka bir varlık beynime yerleşmiş gibiydi, çünkü tek düşünebildiğim

Cole'un bacağımdaki eli ve bacaklarımın arasındaki iç çamaşırımın ıslaklığıydı. Arzu beni bir kırbaç gibi kamçılıyor, pervasız olmaya zorluyordu. İstedığımı almak ve sonuçlarını lanetlemek için.

Bir anlamı olması gerekmiyordu. Bu otelden daha uzağa gitmesi gerekmiyordu. Bu akşam. Bu seferlik.

Cole'un gözleri benimkilerin arasında gezindi ve başka bir şey söylemeye gerek kalmadı. Başını çevirdi ve barmene başıyla işaret etti; barmen saniyeler içinde hesabı yazdırıp bizim için hazırladı. Cole bir miktar para atıp deri fatura tutucusunu kapatmadan önce zar zor baktı.

Titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım ve elimi tuttum. Çalışanların bizi birlikte çıkarken görececeklerini düşününce belli belirsiz bir utanç yanaklarımı yaktı ama o kadar ileri gitmişim ki bu duygu sadece arzumu körüklemeye yaradı. Yanlış bir şey yaptığımı ve bunu herkesin anlayabileceğini hissetmek hoşuma gidiyordu. Onu hak etmeyen bir adam uğruna kendini küçülten kadın gitmişti. Artık farklı biriydim.

Cole elini belime, elbiseyi yukarıda tutan çapraz askıların üzerine bastırdı ve beni nazikçe lounge bardan çıkarıp asansörlere doğru yönlendirdi. Parmak uçları askıların altından geçerek omurgamdan aşağıya doğru indi ve ortama bir sıcaklık yayıldı.

Düğünün gümbürdeyen müziğine doğru baktım ve tanıdığım kimseyi görmeyince rahat bir nefes aldım.

"Ayağın nasıl?" Cole bakışlarımı tekrar ona çevirerek sordu.

"Sorun yok," diye cevap verdim. "Ayak bileğim biraz ağrıyor ama üzerinde yürümek sorun değil."

"Güzel," dedi ve asansörün kapıları açıldı. Beni içeri yönlendirirken avuçları sırtımda sıcacıktı ve ben anahtar kartımı bulmak için çantamı karıştırırken o hiç kıpırdamadı. Okuyucuya okuttum ve odamın bulunduğu altıncı katın düğmesine bastım, sonra aynalı kapılar önümüzde kapanırken hiç kıpırdamadan durdum.

Müzik, resepsiyonun çalan telefonları ve bar ile restorandan gelen bardak ve çatal-bıçak sesleriyle birlikte kesildi.

Cole boştaki elini çenemde gezdirip yüzümü bakışlarıyla buluşturmak için yukarı kaldırdığında sert bir nefes çektim. Yüzümü bir bakışla çevreleyerek kaşlarını kaldırdı. "Bunu yapmak zorunda değiliz," dedi.

"Biliyorum," diye cevap verdim ve dudaklarımı yaladım. "Ama istiyorum."

Sanki sözlerim onu rahatlatmış gibi bir nefes verdi. Sonra eli sırtımın etrafında ve elbisemin ipeksi tarafının altına kaydı, böylece eli

Avucunu kaburgalarımaya bastırđı. Başparmağı yanağımy okşarken beni göğsüne doğru çekti. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değılim," diye itiraf etti.

Ne demek istediğini biliyordum. Aramızda *bir şeyler* vardı ama bu kimyaya kapılmak yüzümüze patlayabilirdi. Son zamanlarda yaşadığım kötü şansa bakılırsa, bu fazlasıyla olasıydı.

Ama ihtiyaçtan başım dönüyordu. İç çamaşırımın köşebendi bana yapışmış, dokunmasını istediğim tüm bölgelerime sürtünüyordu. Gözleri beni içine çekerken karanlıktı ve beni kavrayışı güçlü ve emindi. Ona karşı erimek, kendimi ona teslim etmek istiyordum.

Sonuçlarını umursamak istemedim.

"Bu berbat bir fikir," diye mırıldandım, ellerimi göğsünde gezdirerek gömleğinin düğmelerinden biriyle oynadım. Dudağımy ısırđım ve düğmeyi açtım.

Tüm gereken buydu. Küçük bir fildişi düğme, iliğın sarılmış ipliklerine doğru kayıyordu. Bizi akıly başında tutan tek şey buydu - çünkü serbest kaldığı anda, kendimi asansörün kenarına doğru kaldırılmış ve Cole'un vücudunun büyüklüğü tarafından sıkıştırılmış buldum, bacaklarımı beline sarmaktan başka seçeneğim yoktu. Sonra sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi beni öptü.

BEŞ CARRIE

İçkilerimi yudumlamış ve sarhoş olmadığımı bilecek kadar yemek yemiş olmama rağmen sarhoş gibi hissediyordum. Anahtar kartımı kapı okuyucusuna bastırırken Cole'un ellerinin kalçalarım dokunması bunu yaptı. Dudaklarının boynuma değmesi. Beni odanın içine doğru yönlendirirken vücudunun sıcaklığı.

"Oh, bak," dedim. "Eşyalarım. Güvende."

"Rica ederim," diye sırtarak cevap verdi ve beni döndürüp odaya doğru geri götürdü. Asansörle oda arasında gömleğinin düğmelerini göğsünün yarısına kadar açmayı başarmıştım ve dudakları boynumda zonklayan nabızda sıcak bir yol açarken görevime geri döndüm.

Parmakları elbisemin arka kenarına değdi, elini aşağı indirip tekrar yukarı kaldırırken çapraz askıları okşadı. Avucundaki nasırlar ipeksi kumaşa takıldı ve bu sertliği tenimde hissetmek için çaresizce bir dürtü içimi kapladı. Beni öptüğünde, kollarımı boynuna doladım ve vücudunun bana karşı hissine yaslandım.

Bu pervasızcaydı. Duramadım. Teninin kokusuyla başım dönüyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum. Dengesizlik beni dümdüz edecekti. Umurumda değildi.

"Sanırım bir hata yapıyor olabiliriz," diye mırıldandım dudaklarına karşı.

"Muhtemelen," diye kabul etti, elleri kıcımlı avuçlamak için aşağı kaydı.

Bir inilti

Dudakları tekrar benimkileri bulduğunda göğsünde bir gümbürtü koptu.

Başım döndü. Etrafımda onu ve parmak uçlarımin altındaki kaba göğüs kıllarını hissediyordum. Ellerimin omuzlarının oyulmuş, sıcak, sert hatlarını yumuşatmasıydı, gömleğini itip şeklini izlediğimde. Boynunu öptüğümde teninin dilimde bıraktığı tat ve elinin omurgamdan yukarı kayarak saçlarımı okşamasıydı.

Daha önce hiç böyle, her şeyi tüketen ve ezici bir şekilde öpülmemiştim. Bedenim isyan ederken zihnim hiç bu kadar hareketsiz kalmamıştı. İhtiyaç hiç bu kadar ısrarcı, bu kadar acil hissettirmemişti. İçimdeki o ısrarcı, zonklayan boşluk ağrısını iyileştirmek için onu içimde hissetmezsem öleceğimi düşündüm.

Cole bir eliyle dışarıda otoparka doğru yaptığım gezintiden sonra dikkatlice düzelterip başımın arkasına tutturduğum saçlarımı çekiştirirken, diğer eliyle de elbisemin askılarını omurgamın dibinde buldu. Birini çekiştirdi ve düğüm çözüldü. Kumaş gövdemden gevşedi ve elbisemin kalçalarımaya doğru kayması için parmak uçlarının hafifçe itmesi yetti.

İşte o zaman dizlerimin arkası yatağa çarptı ve odanın derinliklerine doğru ilerlediğimizi fark ettim. Cole'un sıcak elleri belime dolandı ve bana daha iyi bakabilmek için arkasına yaslandı.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı. Avuç içi belimden göğsüme doğru kaydığında, her zaman çok küçük olduğundan endişelendiğim göğüslerimi şekillendirmek için kullandığı sahiplenici dokunuş karşısında gözlerimi kapattım. "Şu haline bak," dedi ve başparmağı hassas meme ucuma dokundu. "Gül kurusu, pembe ve mükemmel."

Bu şekilde dokunmak ve dokunulmak o kadar iyi hissettiriyordu ki, sanki dünyada birbirimizin bedenlerini keşfetmekten başka hiçbir şey yokmuş gibi. Sanki evren bizi şu anda, tam da böyle bir araya getirmek için komplo kurmuştu. Bu kadar iyi hissettirirken nasıl bir hata olabilirdi?

Cole'un başparmağı bir kez daha meme ucuma dokundu ve içimden bir zevk ürpertisi geçti. Tamamen benim tepkilerime odaklanmış olmalıydı çünkü hemen tekrar yaptı. Bir an sonra, omurgamı kolunun üzerinde kavıslendirmiş ve göğsümü ağzına almıştı. Dilini çakıllı meme ucumda hissettiğimde nefesim kesildi, parmaklarım kalın, siyah saçlarına gömüldü.

Cevap olarak çıkardığı inilti kalçalarımın arasında zevkle gerilmeme neden oldu. Göğsümü dolgunlaştırdı ve ağzına aldı, dişlerini göğsümün üzerinde gezdirdi.

hassaslaşmış etini. Nefes nefese kalmıştım, fırtınadaki bir cankurtaran salı gibi ona yapışmıştım. O da bana aynı çaresizlikle sarıldı.

Cole diğer göğsüme geçerek sıcak bir nefes verdi ve bir iniltiyle ihmal edilmiş meme ucumu yalamadan önce "Çok mükemmel," dedi. Saf, beyaz-sıcak şehvet içimde çatallandı ve tüm sinir uçlarımı ateşe verdi. Derek göğsüme hiç dikkat etmemişti. Göğüslerim uğraşılmayacak kadar küçüktü ve ben de ne istediğimi soramayacak kadar utanıyordum.

Eski sevgilim düşüncelerime girer girmez, şehvetle dolup taşan zihnimden ince bir mantık ipliği geçti. Bunu durdurmak istemiyordum -bunu durdurabileceğimden emin değildim- ama bunun bir tren enkazına dönüşmesini de istemiyordum. Seks benim için her zaman kaşınan bir kaşıntıdan daha fazlasını ifade etmişti ama bu başka bir seviyedeydi. Geçmişte, Derek'ten önce yaşadığım ilişkilerden daha yoğunlu. En azından bir parçamın bunun sonuçlarından k o r u n d u ğ u n d a n emin olmam gerekiyordu.

"Cole," diye nefes nefese kaldım.

Tenime karşı mırıldandı.

"Ben- Burada ne olursa olsun-" Dişleri meme ucumu çekiştirirken gözlerimi kapattım, sonra diliyle acıyı dindirdi. Daha kıyafetlerimi çıkarmaya fırsat bulamadan orgazm olup olmayacağımı merak ediyordum.

"Anlat bana," dedi doğrulurken. Bir kolu belimde, diğeri göğsümden boynuma kadar tenimde gezinirken, onun tarafından tamamen tüketildiğimi hissettim. Kapana kısılmış, korunuyor ve tam da olmak istediğim yerdeydim.

"Seksten başka bir şeye hazır değilim," dedim sesim titreyerek. "Seni yönlendirmek istemiyorum..."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Onu gözlerinin derinliklerinde saklı duyguları okuyacak kadar iyi tanıımıyordum. "Sadece şu an," dedi. "Bundan daha fazlası olmak zorunda değil." Elini boynumun kenarına dolayarak başparmağının boğazımın ön kısmına düşmesine izin verdi. Beni usulca okşadı, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu.

Başımı salladım. "Tamam. Güzel," dedim, hayal kırıklığına benzer bir şey tenimin üzerine ince bir sis gibi çökmüş olsa da. Ama daha bir gün önce uzun süreli bir ilişkiden ayrılmışken nasıl daha fazlasını isteyebilirdim? Bu adamı hiç tanıımıyorken? Bu odada ne olursa olsun beni değiştireceğini iliklerime kadar biliyorken?

Acele karar veren biri değildim. Ya da en azından daha önce hiç böyle bir insan olmamıştım.

Bu farklıydı. Bu, tüm şehirleri tutuşturan ve yakıp yıkan türden bir kimyaydı. İnkâr edilemezdi ve ben de inkâr etmek istemiyordum. Ellerini tenimde hissetmek istiyordum. Onu öpmek, ona dokunmak ve kendimi eski sevgilimin geride bıraktığı prangalardan kurtarmak istiyordum. Ne *yapmam* gerektiğini unutabileceğim ve sadece *olabileceğim* bir karşılaşma istedim.

Cole'un gömleğini hâlâ pantolonunun içinde olduğu yerden çekip çıkararak dudaklarımı göğsüne bastırdım. Avuçlarının yanlarıma dokunuşu içimde arzu spirali yarattı ve elbisemi kalçalarımın en geniş kısmından geçirmesine yardım etmek için kıpırdandım. İpeksi şeftali rengi kumaş ayaklarımın dibinde birikti ve sonra Cole'un parmakları kıvrımlarımda gezinirken kısık bir inilti çıkardı.

"Sen" diye homurdandı, "insanları delirtmek için yaratılmışsın."

Yüzüne bakmak için geri çekildim. Orada gördüğüm hürmet, ham ihtiyaç, her türlü pişmanlık ya da tereddütü aklımdan uzaklaştırdı. Bu adam beni daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde istiyordu. Dokunuşu nazik ama inatçı bir şekilde sahipleniciydi, sanki ellerini benim şeklimi ezberlemek için kullanıyordu.

Sadece bir kez olacaktı. Sadece bir kez olabilirdi. Daha fazlası için hazır değildim ve bu adamın yanında geçireceğim her zamanın beni tamamen mahvetme riskiyle karşı karşıya bırakacağını hissediyordum. Çok çekiciydi. Onu çok fazla istiyordum. Eğer bu ateşli, arzu dolu bir gecelik ilişkiden öte bir şey olsaydı, ona aşık olurum.

Zayıftım ama aptal değildim. Aklım başıma gelip Derek'i terk ettikten sonra Cole'un tam olarak en kötü ribaunt türü olduğunu anlayacak kadar kendimi iyi tanıyordum. Dayanılmaz derecede çekiciydi. Nazik ve sadık olduğundan şüphelendiğim gizli bir özü vardı. İçine kapanık ve zorba biriydi. Gerçek yüzüne ulaşabilmek için onu birbirine bağlayan bağları çözme isteğimi şimdiden hissedebiliyordum.

Eski sevgilimle başımı belaya sokan da buydu. Onun içindeki en iyi şeyi görmek istemiştim. Onu gerçekten *tanıyan* o özel kişi olmak istedim, gerçek onu, kırık bir kutuda sakladığı versiyonunu. Onu düzeltmek istemiştim ve bunun imkânsız bir görev olduğunu anladığımda, çekip gitmek için çok geç olduğunu hissetmişim.

Bu yüzden olduğundan daha iyiymiş gibi görünen bencil erkeklere karşı bir zaafım olduğunu biliyordum. Cole'la sadece bir saat geçirmiştik ama bir mil öteden bu durumu fark edebiliyordum.

Beni asla sevilme  istediğim gibi sevmeyecekti. Benim için dünyayı yakmazdı. Bugünden sonra, muhtemelen beni bir daha d   nmeyecekti.

Ama eğer bu onunla kar ıla mama izin verdiğim tek  eyse, o zaman sonuçlarını sınırlayabilirdim. Biriyle böyle bir bağ hissetmek, zihnim beni geri çekmeden bedenimin bu kadar güçlü tepki vermesi nadir görülen bir şeydi. Belden aşağı dokunulmadan önce orgazma bu kadar yakın hissetmek nadirdi.

Sadece küçük bir kaçamak, hepsi bu. Zihnimi bo altacaktı. Çok iyi hissettirecekti.

Cole'un bakışlarıyla kar ıla tım ve gözlerinin derinliklerinde karanlık ve g nahtan başka bir şey görmedim. Uyluklarım titredi, zaten ihtiyaçtan kayganla mı tı. Yava ca ama amansızca beni arkamdaki yatağa itti ve vücudunu benimkinin üzerine kıvırdı.

 p c Ğ nde kendimi kaybettim. Kalçalarını b k lm   dizlerimin arasına alarak dilini kendi dilimle ok adım ve ellerimin sırtının ve göğsünün sert, geniş düzlemlerini ke fetmesine izin verdim. Yatağın kenarında yere diz çöktüğünde kalbim g m güm atmaya başladı. Gömleğini tamamen çıkardı, siyah kumaşın elbisemin yanında yere d   mesine izin verdi ve onu kal alarımınla  er eveleyenmi  görünce i  çektim.

Ayaklarımı yatağın kenarına dayayarak dirseklerimin üzerine yaslandım ve onun beni izlemesini seyrettim. Tamamen a ıktaydım ama kendimi güçlü hissediyordum. Avuç i leri uyluklarımın altına kayarken omuzlarını dizlerimin arasına yerleştirdi ve onları daha geniş bir şekilde bastırdı.

"Cole-"

"Bana senin amını yiyemeyeceğimi söyleme, Carrie," diye araya girdi, gözleri benimkilere kayıyordu. "Bunu bana şimdi söyleme."

"I..."

Bakışları benimkilerden ayrıldı ve bacaklarımın arasına yerleşti. Ellerini kalçalarımın dolayarak beni usulca ok adı ve uyluğumun iç kısmına bir öpücük kondurdu. Yatağa uzandım ve bir kolumu yüzüme kapattım, her nefes alı ımda göğsüm titriyordu.

Dudakları merkezime yaklaştı ve bir gecenin yeterli olup olmayacağını merak etmeye ba ladım. Bedenim yeryüzünden kopmuş, o kadar sıkı sarılmı tı ki dudakları klitorisime dokunur dokunmaz bo alacak mıyım diye merak ediyordum. Sanki  aresizliğimi hissetmiş gibi Cole yava ladı.  nce bir uyluğumu, sonra diğerini öptü. Ba parmaklarıyla kalçalarımın arasındaki kıvrıma masaj yaptı.

Uyluklarım ve göbeğim, kaygan kalbime daha da yaklaşıyordu. Beni titretiyor ve inletiyordu ama hâlâ bana gerçekten dokunmamıştı.

"Parlıyorsun," dedi başparmaklarını beni iyice ayırmak için kullanırken. "Benim için çok ıslaksın."

Nefes nefese, onu izlemek için dirseklerimin üzerine çıktım. Yanaklarım yanıyordu ama bana bakışını seviyordum. Bu tam olarak utanç değildi. Bu güzel adamın önünde tamamen açıkta olma ve yüzünde yazılı olan saygıyı görme hissiydi.

Başparmağı uyarılmamın açıklığımda toplandığı yere daldı ve gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Parmağını tomurcuğuma doğru kaydırды ve dokunuşu aynı anda hem çok nazik hem de çok yoğundu. Sinir demetine dokunur dokunmaz kasıldım ve Cole onayını gürledi.

Evet, bu bir hataydı. Benim için asla sadece bir gece olmayacaktı. Bundan sonra ne olursa olsun, hayatımın geri kalanında hafızama kazınacaktı. Bir an için bile olsa bu adamın dünyasının merkezinde olmanın ne kadar güzel bir his olduğunu unutamayacaktım.

Dudaklarını göbeğime götürdü ve ben gelecek için endişelenmeyi unuttum. Varlığım, etimdeki dudaklarına, parmaklarının beni açmasına, kirli sakalının hassas tenime sürtünmesine daraldı. Verdiği zevke doğru yükseldim, parmaklarım saçlarının arasına girerken adını haykırdım.

Yine de dilinin dokunuşundan daha iyisi, benim tadıma bakarken inlemesiydi. Ellerini tenime bastırması, sanki kendini tutmak zorundaymış gibiydi. Sanki kontrolünü kaybetmek üzereydi.

Bunu ona ben yaptım. Dili açıklığını bulup içeri daldırırken zevkle inlemesini sağladım. Hafifçe sallanmasını sağladım, sanki kalçaları bir sonraki yapmak istediği şeyi taklit etmekten başka bir şey yapamıyormuş gibi. Bu güçlü, karmaşık adam *benim tarafımdan* çaresizliğe sürüklenmişti.

Bir orgazm içimden geçti, parlak ve sıcak, aylardır kullanılmadığını hissetmediğim kasları sıkı. Uzaktan, bilincim bedenimin birkaç metre üzerinde süzülürken, Cole'un onay hırıltısını duydum ve dilinin son birkaç nazik dokunuşunu hassas tomurcuğuma karşı hissettim.

Başını kaldırdı. Ben de gözlerimi açtım. Söylenmemiş sözler uzun bir süre aramızda asılı kaldı, ikimiz de nefes nefese kalmıştık ve az önce olanlardan sersemlemiştik. Dünyam paramparça olmuş ve yeniden şekillenmişti. Onun her şeyini istiyordum.

Başım dönse de bunu yüksek sesle söyleyemeyeceğimi biliyordum. Bunun yerine, milenyumun en hafif ifadesini kullandım: "Bu güzeldi."

"Sadece güzel mi?"

"Çok güzel," diye düzelttim.

Gözleri parlıyordu. "Memnun etmesi zor bir kadınsın." "Belki de tekrar yapmalısın ki yeniden değerlendirebileyim."

Sırtışı saf kötülüktü. "Eğer izin verirsen seni bütün gece yerim.

Uzun zamandır bu kadar güzel bir şey tatmamıştım."

Kalbim bir avuç atışı atladı, sonra yeniden başladığında dörtlüye koştu. Cevap vermek yerine doğruldum, elimi Cole'un boynunun arkasına doladım ve dudaklarımız birbirine çarpana kadar onu kendime doğru çektim. Ağzında kendi tadımı aldım. Yasadışı ve heyecan vericiydi, özellikle de elleri kalçalarımaya kayarak beni çekiştirildiğinde yatağın en ucuna oturdum, dizlerim vücudunun büyüklüğü tarafından genişçe itildi.

İkimizin arasına uzanarak kemerini çözdüm. Onu soymamı izlerken dış uyluklarımın derisini okşadı, bu dokunuş bana avuçlarının vücudumdaki hissini ne kadar sevdiğimi hatırlattı. Sonra pantolonunu yere itmeme izin vermek için ayağa kalktı.

Avucumu etrafına sardığımda siki kalın ve ağırdı. Tereddüt etmeye bile fırsat bulamadan ucunu dudaklarıma götürmüştüm. İhtiyacım olan tek teşvik, ağzımı açıp onu tattığımda dudaklarından dökülen acı dolu iniltiydi.

Bu eylem eski sevgilimle hiçbir zaman zevk aldığım bir şey olmamıştı - en azından ilişkimizin ilerleyen yıllarında. Bir angarya gibi gelmişti. Benden beklenen bir şey gibi.

Ama şimdi, Cole dağınık, yarı çözülmüş saçlarını avucunda toplarken, ben iki elimi şaftının etrafına sarıp onu ağzımda daha derine götürürken, doğru hissettirdi. Onu dudaklarımla, dilimle ve ellerimle işlerken nefes alışverişlerinin tırtıklı ve sert bir hal aldığını duymak istiyordum. Başımın arkasında kenetlenen elinin yumuşak çekişini ve bırakışını hissetmek istedim. Başımın birkaç hareketiyle bu adamı dize getirebileceğimi hissetmek aşağılayıcı değildi, özellikle de o işkence görmüş, acil sesiyle adımı söylediğinde.

"Kendine dokun," diye homurdandı Cole ve bakışlarını karşılamak için geri çekildim. Önce ona, sonra da dikkatimin odağındaki kişiye bakarken iki elim de sikini okşuyordu. "Carrie," dedi sözümü keserek. "Beni emerken kendine dokun."

Kendimi durdurmayı düşünmeden elim bacaklarımla arasındaydı. Yıllardır üzerimde taşıdığım tüm çekingenlikler yok olurken zevk içimde dönmeye başladı. Şu an için, bu an için, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

O andan kalan her küçük mutluluk damlasını sıkıyordum, çünkü eninde sonunda biteceğini biliyordum.

"Çok mükemmelsin," dedi, ben onu ağzımın derinliklerine alırken başparmağıyla çenemi okşadı. "Nereden geldin sen?" Dudaklarından sert bir iç çekiş çıkarken parmakları boğazımı okşadı. "Tanrım, keşke daha fazla zamanımız olsaydı. Sana yapmak istediğim şeyler..."

Sesi sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi uzak geliyordu. Kendi düşüncelerimin bana geri yansıdığını duymak ruh halime yardımcı olmadı.

Biraz daha zaman olsaydı, kendimi onun içinde kaybederdim. Kendimi ona mümkün olan her şekilde açardım. Benden istediği her şeyi yapardım.

Cole sonunda uzaklaştığında dirseklerimin üzerine düştüm ve nefesimi toplamaya çalıştım. Dudaklarımın kenarını silerek onun beni izlemesini izledim. İrislerinin koyu kahverengi olduğunu biliyordum ama şu anda gözleri tamamen siyah görünüyordu.

"Yatağa yat," diye emretti, başıyla yastıkları işaret ederek. "Bacaklarını benim için aç, tatlım."

"Otoriter tarafının rol yapmadığını görmek güzel," diye takıldım ve dediğini aynen yaptım. Saçıma dolanmış olan birkaç tokayı çıkardım ve pelüş yastıkların üzerine uzandım, sonra dizlerimi yukarı kaldırdım ve bir anlık tereddütten sonra hafifçe açtım.

Birbirimizi bir daha asla göremeyecekken utangaç olmanın ne faydası vardı? Kötü olmak *istedim*. Zevkin mümkün olan her anını yaşamak istiyordum. Bana dünyadaki tek kadınmışım gibi bakmasını istiyordum. Bana tekrar tekrar mükemmel, iyi ve güzel demesini istiyordum, çünkü ona inanmak çok iyi hissettiriyordu.

Kötü bir ayrılık ve korkunç bir sabah yaşadığım için şımarttığım yapay bir ego artışı mıydı? Muhtemelen öyleydi.

Ama bu bağ gerçetti, sadece yollarımız ayrılana kadar sürmüş olsa bile. Hayatımı fazla düşünmekten, kendimi diğer insanların istediklerine uydurmaya çalışmaktan yorulmuştum.

Şu anda tek bir adamın tüm ağırlığını, dikkatini ve odağını istiyordum. O karanlık gözleriyle beni izliyordu, göğsü derin nefeslerle kabarıyor, vücudunu ince bir ter tabakası kaplıyordu.

"Daha geniş," dedi bana ve ben kimdim ki karşı koyacak? Dizlerimin açılmasına izin verdim. Şehvetin beni sıkı bir yumruk gibi sarması için tek gereken dudaklarını yalaması ve sessiz, tatmin olmuş bir zaferle nefes vermesi oldu.

Cole pantolonunun cebini karıştırdı ve cüzdanından bir prezervatif çıkardı. Üzerine diz çöküp folyo paketi yırttığı anda şilte eğildi.

dişleriyle açmış.

"Hâlâ bunu istiyor musun?" diye sordu prezervatifi şaftının üzerinde yuvarlarken. Bakışları bacaklarımın arasında oyalandıktan sonra vücuduma ve yüzüme yöneldi.

Avuç içi dizimden kalçama doğru kayarken başımı salladım.

"Evet." "Sikimi mi istiyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne, söylememi mi istiyorsun?"

O şeytani gülümseme dudaklarını kıvırdı ve sanırım tam o anda ona biraz aşık oldum. "Benim istediğim de tam olarak bu. Seni istiyorum" - eli bacaklarımın arasına kaydı ve hiç tereddüt etmeden bir parmağını içime soktu - "şu anda seni becermemi ne kadar çok istediğini bana söylemeni istiyorum."

Sözleri beni heyecanlandırırsa ve bedenim dokunuşunun lezzetli müdahalesine boyun eğmeye çalışsa da gözlerimi devirdim. Her nasılsa, otoparkta aramızdaki gerilim bir oyuna dönüşmüştü. O benim karşılık vermemden hoşlanıyordu, ben de onun bana istediğini yapmasından hoşlanıyordum. Bu, aramızdaki ateşi hararetli bir seviyeye çıkaran bir itme ve çekmeydi.

"Çok tipik bir erkeksin," dedim ona, rahatsız olmamış gibi görünmeye çalışarak ama sesimin titremesini engelleyemeyerek. Bir parmağını daha içimde gezdirdi ve onları da aynı şekilde kıvırdı. Gözleri üzerimdeydi, vücudumun her hareketini, saklamaya çalıştığım her mikro ifadeyi izliyordu. Kaşlarımı kaldırdım. "Sadece yalvarmamı ve egonu okşamamı istiyorsun."

Mırıldandı, eli bacaklarımın arasında çalışırken neredeyse sıkılmış görünüyordu ve midemin derinliklerinde gerginlik yarattı. "Sadece bana gerçeği söylemeni istiyorum, tatlım."

"Mm-hmm."

Hızlı bir gülümseme oyunu anladığımı gösterdi ve geri çekilmeden önce parmaklarını içimde daha da derinleştirdi. Bu sefer ne nefesimi tutabildim ne de dokunuşunu kovalamaya çalışırken sırtımın eğilmesini engelleyebildim.

"Söyle, ben de sana istediğini vereyim."

"Seninle tanıştığım için pişman olmaya başlıyorum, biliyor musun?" Kalçalarım eline doğru yuvarlanırken sordum. Zevk içimde paramparça oldu, sıcaklık ve gerginlik karnımda sıkıştı. Çok yaklaşmıştım. Nefes nefese, o onaylarcasına homurdanırken kendimi onun eline bıraktım.

Geri çekildi, böylece dokunuşu ağrıyan, ıslak ete değen bir parmak ucundan ibaret kaldı. "Bence bu bir yalan Carrie. Bence tam şu an başına gelebilecek en iyi şey."

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki böyle düşünürsün."

"Başıma gelen en iyi şey," dedi, neredeyse duyamayacağım kadar sessiz. Parmakları klitorisime doğru hareket etti, sadece kızdırmak için yeterince yakın ama tatmin etmek için değil. Hayal kırıklığı yüzüme yansımış olmalıydı, çünkü Cole bana bir gülümseme daha attı. Ne yaptığımı anlayamadan ben de ona sıırıtyordum.

Seks yıllardır bu kadar eğlenceli olmamıştı. Doğrusu, eğlenceli *olabileceğini* unutmuştum. Bir erkeğin bana sataşıp alay edebileceği ve benim de ona karşılık verebileceğim kadar rahat hissedebileceğimi unutmuştum.

Yeni tanışmış olmamızın bir önemi yoktu. İlişkimizin bu andan öteye gitmeyeceği konusunda çoktan anlaşıp olmamız da önemli değildi. Bu odada, tül perdelerin arasından süzülen solgun güneşin gölgesinde, tüm dünyevi eşyalarım uzak duvarın yanına yığılmışken, önemli olan tek şey bedenlerimizin ve varlıklarımızın parlak, yoğun bağlantısıydı - ne kadar sürecek olursa olsun.

Parmakları hâlâ zar zor dokunuşlarıyla bana işkence ediyordu ama teslim olmaya hazır değildim. Aramızdaki gerilim durmak için fazla iyi hissettiriyordu, bu yüzden "Sana duymak istediğin şeyi asla söylemezsem ne yapacaksın?" dedim.

Beni yastıklardan aşağı çekerken, bileklerim başımın üzerinde sabitlendiğinde nefes nefese kaldım. Tüm ağırlığıyla üzerime çöktü ve beni yatağa bastırdı, dudaklarını dudaklarıma değdirirken göğüslerimiz birbirine değiyordu. Aleti kalçalarımın arasına girmişti. Beni derin ve derin öperken kendini bana doğru kaydırdı.

Kalçaları benimkilere sürtünürken inledim. Öpüşmelerimiz çaresizleşirken kirli sakalları dudaklarımı ve çenemi aşındırdı. Bileklerimi onun elinden çekip alamayınca, dokunuşuna doğru eğildim ve kalçalarını kalçalarımın arasına sıkıştırdım.

Şaftı dışıma doğru kayd, istediğim yerden çok uzaktaydı. "Bana ne istediğini söyle Carrie," diye mırıldandı kulağıma.

"Sen tanıdığım en sinir bozucu adamsın," diye nefes nefese karşılık verdim. Geri çekilirken ona ters ters baktım, zevk midemdeki düğümü sıkılaştırırken tutuşuna karşı direndim. Boşluğun üzerine kapanarak teslim olmayı reddettim.

"Öyle değil," dedi sohbet eder gibi. "Tek yapman gereken dört küçük kelime söylemek. Benden sonra tekrarla: Sikini istiyorum."

Bunun yerine "Çok sikerim seni," dedim, sonra kendini bana daha derinden bastırırken inledim. Ve evet, onu içimde istiyordum. Onun gerginliğini hissetmek, bacaklarımı etrafına sarmak ve adımı inletirken titrediğini hissetmek istiyordum.

Ama onunla dişe diş mücadele etmek, aramızdaki alevleri daha da yükseltmek çok iyi hissettirdi.

Her iki bileğimi bir avucunun içine almak için yer değiştiren Cole bacaklarımın arasına uzandı ve bir parmağını içime soktu. İnledim, daha fazlasını istiyordum ama bunu söyleyemeyecek kadar inatçıydım. Bir parmağını daha içime sokarken başparmağı klitorisimi okşadı ve gözlerimin kenarlarında yaşlar birikti.

Çok iyi hissettirdi. Fazla iyi. Hayatımın çok büyük bir parçası olduğunu hissettiğim bir adam tarafından buraya hapsedilmek benim sonummuş gibi geldi.

Orgazmım yavaş, inkar edilemez bir sifon gibiydi. Adını soluk soluğa haykırdım ve cevap veren övgüsünün gürültüsünü duymak yerine hissettim.

"Boşaldığında yüzündeki ifadeye bayılıyorum," dedi eli bacaklarımın arasında çalışırken. "Sikimin üzerine boşalmanı izlemek için sabırsızlanıyorum, tatlım. Tıpkı parmaklarımı sıkıştıran gibi beni de sıkmanı istiyorum. Mükemmel, iyi bir kız gibi şaftımın üzerinde çırpındığını hisset."

Cole eğilip gözümün kenarından kaçan yaşı öpüp uzaklaştırdığında, ilkinden daha güçlü bir başka zevk dalgası içime çarptı. Adını haykırdığımda sesim titriyordu, sonunda dayanamayıp "Sana ihtiyacım var, sikine ihtiyacım var. Lütfen-"

Bir sonraki saniyede kabzasına kadar içimdeydi. Aldığım zevk o kadar yoğundu ki kendimi kaptırdığım için ona sarılmaktan başka bir şey yapamıyordum. Bir noktada Cole bileklerimi bıraktı. Sırtında uzun kırmızı çizik izleri bıraktığımı daha sonra öğrenecektim, ama o anda bu saf hayatta kalma hissi veriyordu.

Beni övdüğünü duydum. Bana ne kadar iyi hissettiğimi, boşalmamı izlemeyi ne kadar sevdiğini, benim kadar iyi bir şey hissetmek için ne kadar uzun süre beklediğini söylediğini duydum. Adımı söylerken sesindeki çığ, çılgın tonu duydum. Ama tek yapabildiğim o anı atlatmak ve sonrasında hayatta kalmayı ummaktı.

Neredeyse. Ve bir saat sonra beni duş duvarına arkadan dayamasını, dişlerini omzuma batırmasını, ikimiz de başımızın üstünde bize bunun yakında biteceğini söyleyen saatin tik taklarını görmezden gelmeye çalışırken hayatta kaldım. Kollarının beni sarışını, içime girerken göğsümü kavrayışını, orgazmının ılık sızıntısını iç uyluğumda hissetmekten zevk alıyordum. Bir kolunu bacaklarımın arasından aşağıya kaydırıp ve serbest kalışının kayganlığını tenimde hissetti ve uzun, sessiz anlar boyunca spreyin altında titreyerek durduk.

Dönüp kollarımı omuzlarına yasladığımda, burnumu burnuyla dürttü ve dudaklarıma çok hassas bir öpücük kondurdu.

Çok nazikti çünkü tek kelime etmesine gerek kalmadan bana ne söylediğini biliyordum.

Veda ediyordu.

Yıkandık, kurulandık ve giyindik. Kelepçelerini iliklerken yutkundum, dilimin ucunda kelimeleri hissediyordum. Tek yapmam gereken ondan telefon numarasını istemektir. Bu birbirimizi son görüşümüz olmak zorunda değildi. Bu bir son olmak zorunda değildi.

Koyu renk gözleri benimkilerle buluştu ve bir kez daha bu adamı tanımadığım gerçeğiyle yüzleştirdim - gerçekten tanımıyordum. İfadesini istediğim gibi okuyamıyordum. Beni daha fazla bir şeyin kapısını açmaya mı davet ediyordu yoksa sadece kaçmak için doğru zaman olup olmadığını mı ölçmeye çalışıyordu bilmiyordum.

Aramızdaki mesafeyi kapattı, başparmağını yanağımda gezdirdi ve alnıma bir öpücük kondurdu.

Ve belki de bu hassas dokunuş bir hediye idi, çünkü beni seksin yoğunluğundan veya kimyamızın zevkinden daha çok korkutuyordu. Eğer bu adamla biraz zaman geçirseydim, ona aşık olurdu.

Ve düştüğümde, kırılırdım.

Biliyordum, çünkü Derek'le olan da buydu. Ortak dairemizden uzaklaşırken, kendimi tanımak için biraz zaman ayıracağıma yemin etmiştim. Büyüyecek, öğrenecek ve ancak kendi ayaklarımın üzerinde durabileceğimden ve onu sevdiğim için sonumun daha kötü olmayacağından emin olduğumda kendimi bir erkeğe teslim edecektim.

Cole ile bundan emin olamazdım ve bir kez olsun kendimi seçmek zorundaydım.

Benden uzaklaştı ve bu sefer bakışlarındaki yumuşaklığı görebiliyordum. Neredeyse kırılacaktım. Benim için kötü olacağını bildiğim halde neredeyse onu tekrar görmek istiyordum.

Neredeyse ama tam olarak değil.

"Cole," dedim, belki de sadece adını son bir kez dilime dolamak için.

"Carrie," diye cevap verdi.

Hüzünle gülümsedim ve bakışları anlayışla doldu.

"Kendine iyi bak," dedi.

"Elimden geleni yapacağım."

"Bir dahaki sefere birine saldırdığında, silah taşımadığından emin ol. Seni kurtarmak için orada olmadığım için öldürülmeni istemem."

Dilimi şaklatarak onu kapıya doğru ittim. "Kurtarılmaya ihtiyacım olduğunda koşarak geleceğim," diye söz verdim.

Kahkahası alçak ve içtendi ve kapıyı açmadan önce bana son bir kez baktı. Bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı, sonra hafifçe başını salladı, döndü ve otel odamdan -ve hayatımdan- çıkıp gitti.

Asansör kapılarının açılıp kapanma vızıltısını duyana kadar sessizlik bana baskı yaptı ve onun gittiğini anladım. Kabarık beyaz bir otel bornozuna sarınarak, duştan önce bir sandalyenin üzerine fırlatmayı başardığım buruşuk elbiseye baktım ve düğünün geri kalanını atlamanın mı yoksa aşağıya inip yaptığım gibi görünmenin mi daha kötü olacağını merak ettim.

Çantamın zili çaldı ve telefonumu çıkardığımda kuzenimden nereye gittiğimi soran bir mesaj gördüm. Bu iyi bir işaretti, bu yüzden saçlarımı geriye doğru topladım, biraz makyaj yaptım, böylece belli belirsiz bir şekilde görünebilirdim, sonra elbisemi giydim.

Resepsiyonun gürültülü bir partiye dönüştüğü balo salonuna varmadan önce, az önce olanları kimseye anlatmamaya karar vermiştim bile. Bu benim yasadışı küçük sırrımdı - hayatın heyecanlı, eğlenceli ve heyecan verici olabileceğini, ama sonunda her zaman kendimi seçebileceğimi hatırlatmak için kalbimde kilitli tutacağım bir anı.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve Cole'u görmeyeceğimden emin olduğum lobiye doğru son bir kez bakarak, bu küçük aranın yoğun ve eğlenceli olduğuna karar verdim, ama bitti ve bu en iyisiydi.

Anlaşıldığı üzere yanılmışım.

Her iki konuda da.

ALTI COLE

Otoparktan çıkarken GERİ DÖNMEYİ DÜŞÜNDÜM. Dikiz aynasına bir kez baktım ve hata yapıp yapmadığımı merak ettim.

Carrie yıllar sonra ilk kez bana yaşadığımı hissettirmişti. Bana kariyerimi ve karşı karşıya olduğum kararları unutturmuştu. Roma'ya olan sadakatimi ve biyolojik babamla karşılaşma endişemi unutturmuştu.

Birkaç saat boyunca kendimi ona kaptırmıştım ve bu harika hissettirmişti. Tenini hissetmek. Adımı söylerken çıkardığı ses. Onu her boşalttığım da gözlerinin şokunu ve coşkusunu ele veriş i.

Daha fazlasını istiyordum. Vücudumdaki her hücre arabayı geri döndürmemi, katılması gereken düğünü basmamı ve onu evime sürüklememi, böylece zaman sınırı olmadan, aramıza hiçbir şey girmeden birbirimizi doğru dürüst tanıyabileceğimizi haykırıyordu.

İsteklerimin gücü beni şaşırttı. Kadını tanımıyordum bile ve sırf onu bir kez daha tatmak için her şeyi askıya almaya hazırdım.

Bu kötü oldu. Dikkatimin dağılmasını göze alamazdım. Kariyerimde büyük bir adım atmak üzereyken olmazdı. Beni terk eden bir adama bir şey borçlu olup olmadığımı karar vermem gerekirken olmazdı.

Böylece nehrin karşısındaki gökdelenlere, Manhattan'daki daireme ve beni bekleyen geleceğe doğru yoluma devam ettim.

Eğer eklemelerim direksiyonun etrafında beyazlaşt ıysa ve kalbim yol boyunca dengesiz bir şekilde çarpıyorsa, bu sadece

birlikte geçirdiğimiz akşam. Hormonalı, fizyolojik bir tepkiydi. Başka bir şey değil.

Köprüyü geçtim ve Newark'ı arkamda bıraktım. Geleceğim şehirde, cam duvarlı bir ofiste, çocukluğumun küllerinden inşa ettiğim kariyerimin zirvelerini kovalamaktı.

Carrie'ye hiçbir şey borçlu değildim. Sadakatim zor kazanılmıştı ve çekici bir kadının yanında geçirdiğim birkaç saat bunu değiştiremezdi.

Olamaz.

Daireme döndüğümde, anahtarlarımı ve cüzdanımı ön kapının yanındaki konsol masasının üzerindeki dekoratif kaseye attım; her ikisi de başlangıçta belirlediğim bütçeyi zorlamaktan büyük zevk alan bir iç mimar tarafından seçilmiş ve satın alınmıştı. Mutfığa doğru ilerledim ve buzdolabıma baktım, özenle istiflenmiş yemekler etiketli kaplarından bana bakıyordu. Tuttuğum özel şef tercihlerimi biliyordu ve her zaman elimde birkaç seçenek olmasını sağlıyordu.

Isıtılmayı bekleyen zengin bir et suyunda dana eti, fırına atabileceğim bir lazanya, yanında ev yapımı soslu hafif bir tavuk salatası vardı.

Hiçbirini istemedim. Onu istiyordum.

Başımı sallayarak bir şişe biranın kapağını çevirdim ve şişenin üstünden çıkan soğuk nem damlalarını izledim. Parmak uçlarımla soğuk bardağı kavradım ve acı sıvının bir kısmını ağızıma attım.

Bir an sonra telefonum elimdeydi. Haftalar önce kaydettiğim telefon numarasını buldum. Charles Hearst, lakabı Chuck.

DNA'mın yarısına katkıda bulunan adam.

Belki de ulaşmalısın, Carrie'nin sesi zihnimde yankılandı. Bu bir kapanış olmazdı ama cevaplar sağlayabilirdi. Bu konuda yanılmıyordu.

Onunla sadece bir akşam geçirmiştım. Birkaç saat. Hepsi bu kadardı.

Belki birbirimizi bir daha görmememiz gerekiyordu ama bu karşılaşmadan başka bir şey çıkarabilirdim. Bana verdiği itici gücü kabul edebilir ve beni doğuran adamın bunca yıl sonra benimle bir şeyler yapmak isteyip istemediğini görebilirdim.

Kendimi bundan vazgeçiremeden telefonumdaki simgeye dokundum ve hayatımda ilk kez babamı aradım.

**AFTER
SEVEN YEARS LATER**

YEDİ CARRIE

Altı yaşındaki bir kız çocuğunun evimizin ikinci katından bir fil sürüsü gibi ses çıkarması beni şaşırtmayı asla başaramadı. Beslenme çantasının fermuarını çekerken tavana bakarak dudaklarımı büzdüm.

"Evie!" Seslendim. "İçeride koşmak yok!"

"Geç kalacağım!" diye cevap verdi kızım telaşla.

"Bence o senden daha gergin," dedi Hailey yemek masasındaki tüneğinden, elinde dumanı tüten bir fincan yeşil çay. İkinci üç aylık dönemini yarılamıştı, bebeğinin yumruları yeni çıkmıştı ve mavi-beyaz çizgili pijamasının düğmelerini zorluyordu. Bu sabah yorgun görünüyordu ama mide bulantısı birkaç hafta önce azalmıştı ve biri onun yakınında yemek pişirmeye cüret ettiğinde tuvalete koşup kusmak zorunda kalmadan mutfakta takılmanın görece rahatlığının tadını çıkarıyordu.

"Büyük bir gün," diye cevap verdim, kendi gerginliğimi gizlemek için gülümseyerek.

"Büyük kız okulunun ilk günü," diye onayladı Hailey. Eli yumruğunun üzerinde kaydı ve bakışları içe döndü. Şu an ile kendi kızını birinci sınıfın ilk gününe göndereceği zaman arasında geçen yılların ne kadar çabuk geçeceğini düşündüğünü hayal ettim. Tanrı biliyordu ki benim için çok hızlı geçmişti. Geçtiğimiz yedi yıl bulanıktı.

"İkimiz için de büyük kız okulunun ilk günü," dedim ve Hailey güldü.

"Oh, hadi ama. Gergin değilsin, değil mi?"

"Çok korkuyorum. Bunun için düzenli bir işi bıraktım ve hala bunun bir hata olup olmadığını bilmiyorum."

Kuzenim yeteneklerimden son derece emin bir şekilde, "Yapabilirsin," dedi. "Üç yıl boyunca Wentworth'un en iyi yönetici asistanıydın. Şimdi yeni şirketin asistan havuzundaki pek çok kişiden biri olacaksın. Destek alacaksın."

"Ya da sürünün en altından geldiğim için kurtların önüne atılacağım."

Hailey, "Her zamanki gibi gün ışığı gibi parlıyorsun," diye takıldı.

Dudaklarımı büzdüm ve başımı eğerek konuyu kabul ettim. Hearst Inc. şirketindeki pozisyona başvurmuştum çünkü harika bir maaşı ve sosyal hakları vardı ve kariyerimde açık bir adım olacaktı. Bekâr bir anneydim ve Bay Wentworth için çalışmak kolay, keyifli ve rahat olsa da bu fırsatı geri çeviremezdim. Çok uluslu yatırım şirketi için çalışmanın endüstriyel boyutta bir kıyma makinesine adım atmak gibi olduğuna dair duyduğum söylentileri boş verin. Neyle karşı karşıya olduğumu öğrendiğimde bununla başa çıkabilirdim.

Maaş ve sosyal haklar uygunsa bir kıyma makinesi buna değebilirdi - ve öyleydi.

Bay Wentworth harika bir patrondur ama kasıtlı olarak küçük tuttuğu bir muhasebe şirketini yönetiyordu. Üç yılın sonunda, öğrenebileceğim her şeyi öğrenmişim ve ortalamanın biraz üzerindeki maaşım çok azdı. Hayatıma devam etmek zorundaydım.

Ama gergindim.

Ya daha iyi bir şey için gemiden atlasaydım, ancak yeni meydan okumayla başa çıkamayacağımı anlasaydım?

Merdivenlerden gelen ayak sesleri ikimizin de dönmesine neden oldu ve Hailey'nin kocası Seth görüldü. Odayı geçip önce Hailey'nin dudaklarına bir öpücük kondurdu, sonra da eğilip yumruğunu öptü. "Kızlarım bu sabah nasıllar?"

Hailey kaşlarını kaldırarak, "O harika," diye cevap verdi. "Bütün gece rahmimde bir parti verdi. Öte yandan ben biraz yorgunum."

Seth onun omzunu sıktı ve mutfağın benim tarafıma geçti. Beni dostça bir "Günaydın" ile selamladı ve fincanına kahve doldurdu.

"Öğle yemeğin buzdolabında," dedim ona. "Tavuk satay salatası." "Bizi şımartıyorsun," diye karşılık verdi Seth, saçlarımı karıştırmak için uzanarak.

Başımı eğdim ve bağırdım. "Bu sabah saçım için yirmi dakika harcadım!"

"Ah, pardon," dedi, kalem eteğıme ve bluzuma bakarak. "Bugün ilk günün, değil mi?"

"Doğru."

"Harika olacaksın," dedi, kahve fincanını rahat bir selamla kaldırarak.

"Binlerce topu havada tutma konusunda kimse senden daha iyi olamaz."

Seth hazırladığım yumurta ve kızarmış ekmeğı kendine servis ederken ben de kendi bardağıımı doldurdum, sonra Hailey'ye masada katıldım. "Taşınabilecek kadar para biriktirmem birkaç ayımı alacak. Bebek doğduğunda seninle işim bitmiş olacak."

Hailey hüzünle gülümsedi. "İstediğın zaman kalabileceğini biliyorsun Carrie. Burası bizim olduğı kadar senin de evin."

"Öyle mi?" Sesimi hafif tutmaya çalışarak ama içten içe sızlanarak cevap verdim.

Kuzenim dilini şaklattı ve elimi sıkmak için uzandı. "Öyle," diye ısrar etti. "Ve yıllar boyunca bizim için yaptıklarını takdir etmediğimizi sanma."

"Haklı," diye araya girdi Seth, tabağıyla birlikte otururken. "Sen olmasaydın paket servis ve donmuş pizzayla yaşıyor olacaktık."

İsteksiz bir şekilde mırıldandım. İyi bir aşçıyım. Ve bu benim Seth ve Hailey'e yıllar boyunca benim için yaptıkları her şeyi takdir ettiğimi gösterme yolumdu.

Geçtiğimiz yedi yıl çok olaylı geçmişti. Hailey ve Seth'in düğününden sonra onlara yakın olmak için Newark'a taşınmışım çünkü gidecek başka yerim yoktu ve umutsuzca desteğe ihtiyacım vardı. Hamileliğimi öğrendiğimde, kabus gibi bir emlak yönetim şirketinde çok düşük maaşlı bir resepsiyonist olarak yeni bir iş bulmuştum - ay sonunu getirebilmek için çaresizce bir iş arıyordum.

Görünüşe göre yorgunluk, mide bulantısı ve genel olarak vücudumun parçalandığını hissetmem stresten kaynaklanmıyordu. Ya da sadece stresten kaynaklanmıyormuş. Dünyam başıma yıkılırken ben bambaşka bir insan olarak büyüyordum.

Babası olabilecek tek bir adam vardı, samimi olduğum tek bir adam. Hailey'nin düğünündeki o vahşi karşılaşma sonuçsuz kalmamıştı ne de olsa. Cole ve ben ilk seferinde koruma kullanmıştık ama sonra duş olayı oldu. O çekildi, ama...

Evet. Evie vardı. O gün sağlıklı düşündüğümü asla iddia edemezdim.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, bebeği öğrendiğimde hissettiğim kargaşayı kelimelere dökmek zordu. Beni gerçekten umursamayan eski sevgilimle olan felaket ilişkimin kızgın tavasından çıkıp bekâr anneliğin ateşine atlamıştım.

Cole'u aradım. Otele geri döndüm ve bilgilerini öğrenmeye çalıştım ama nafile. Onun için sosyal medyayı didik didik ettim. Sayısız yazılım ve iş dünyası yayını okudum, haberlerde onu bir an olsun görebilmeyi umuyordum. Hatta birilerinin paylaşmış olma ihtimaline karşı, sosyal medyada insanların öz aileleriyle karşılaştıklarına dair iyi hissettiren hikayeler bile aradım.

Elim boş döndüm ve sonunda aramayı bıraktım.

Elimde sadece bir yüz ve bir ilk isim vardı. Hangi eyalette yaşadığını bile bilmiyordum, Amerika'da olup olmadığını bile. En derin, en karanlık sırlarımızdan bazılarını birbirimizle paylaşmamıza rağmen bu konular hakkında hiç konuşmamıştık.

O bir hayaletti. Hamileliğim ilerledikçe, yeni doğmuş bir bebeği nasıl besleyeceğim, giydireceğim ve ona nasıl bakacağım gibi daha acil konulara odaklanmak zorunda kaldım.

Sonunda Evelyn doğdu ve hayatımdaki diğer her şey onu her zaman ilk sıraya koyma kararımdan kaynaklandı. O benim dünyamın merkeziydi ve ben de onun ihtiyaç duyduğu her şey olmak için elimden geleni yaptım. Ona annemin adını verdim. Tam da o anı kutusunu kaybettiğim gün yaratılmıştı ve bu bana evrenle bir takas gibi gelmişti. İvrir zıvırlardan ve eski kağıt parçalarından vazgeçtim ve isteyebileceğim en mükemmel çocuğa sahip oldum.

İlk birkaç yıl cehennem gibiydi. Evie zor olduğu için değil, bebek olduğu için ve ben de çok az destekle ve sallantılı bir güvenlik ağıyla başımdan büyük işlere kalkıştığım için. Hailey ve Seth devreye girdi ve yanlarına taşınmama izin verdiler. Ortak yaşam masrafları ve yardım etmek için daha fazla elin gemide olmasıyla, boğulmaktan, suya basmaktan, şimdi -yedi yıl sonra- ufukta gerçekten karayı görebileceğimi hissetmeye geçtim.

Onun bir babası ve istikrarlı bir evi olmasını ister miydim? Tabii ki isterdim. Ama zamanda geriye gidip verdiğim kararları değiştiremezdim. Birçok açıdan bunu istemedim de. Evie'ye hamile kaldığım gece kemiklerime kazınmıştı. Bunu Hailey'e ya da hiç kimseye itiraf etmemiştim ama bazen kızıma koyu renk gözleri ve siyaha yakın bukleleriyle baktığımda Cole'un bana yüce bir güç tarafından gönderildiğini hissediyordum. Bana birisinin verebileceği en büyük hediyeği vermişti. Bir gelecek. Var olmak için bir sebep.

Bu mücadeleye değmedi mi?

"Anne!" Evie gümbür gümbür merdivenlerden indi ve koşarak mutfağa girdi. "Srt antam bulamyorum!"

"n kapnn yanında, dn koyduğunuz yerde. şimdi otur. Gitmeden önce yemek yemelisin."

"Ben a değilim! Geç kalacağız!"

"Geç kalmayacaksn," diye araya girdi Seth, sonra başıyla bir sandalyeyi işaret etti. "Benimle otur. Yalnız yemekten hoşlanmyorum."

Evie dramatik bir i çekiş yaptıktan sonra Seth'in yanındaki sandalyeye kaydı. Ona bir tabak hazırladım ve önüne koydum, sonra da en azından bir kısmını yediğinden emin olmak için gözümü ondan ayırmadım. Kızım yemek yemeyi çoğu zaman bir angarya olarak gören bir enerji topuydu. Hava ve akvaryum balığı krakerleriyle beslenir, sonra vücudu isyan ettiğinde akşamdan kalma bir canavara dönüşürdü. Bunu babasının genlerinden aldığını varsayıyordum; "yemek yemeyi unutmak" gibi mistik bir deneyimim hiç olmamıştı. Eğer uyanıksam, midem iş için açıktı.

Seth genellikle onu sakinleştirip tam bir yemek için oturtmakta benden daha başarılı oluyordu. Hailey üzerinde de aynı etkiye sahipti ve benim üzerimde de daha küçük bir etkisi vardı. Evimizde istikrarlı, yatıştırıcı bir varlıktı ve harika bir baba olacağını biliyordum.

Onu kızmla birlikte izlerken kalbim sıkışıyordu. Onun ve Hailey'nin benim ve kızımın hayatındaki varlığı için inanılmaz derecede minnettardım, ancak bunun asla bir babaya sahip olmanın yerini tutamayacağını biliyordum. Gerçek kız ortaya çıktığında ne olacağı, Hailey ve Seth'in aksi yöndeki ısrarlarına rağmen hoş karşılanmamızın eskiyip eskimeyeceği konusunda endişeliydim. Evet, aile için çoğu zaman yemek yaptım. Evet, ev içlerinde kendi payıma düşenden fazlasını üstlendim ve faturalara elimden geldiğince katkıda bulundum.

Ama ben hâlâ onların mutlu yaşamına tutunmuş, beni kazıyıp denize geri atacakları anı bekleyen bir midyeydim.

Derek'e olan bağımlılığımı Hailey ve Seth'e olan daha sağlıklı ama daha az çaresiz olmayan bağımlılığımla takas etmiştim. Destek olmadan kimsenin hayatta kalamayacağını bilsem de, kendi başıma ayakta durmamın ne kadar süreceğini ve bunu yapıp yapamayacağımı merak ediyordum.

Yıllar önce ayrıldığımdan beri, belki de gerçekten tek başıma başaramayacağıma dair gizli ve utanç verici bir inancı besliyordum. Belki de Derek başından beri haklıydı.

"Pekâlâ," dedim saatimi kontrol ederek. Evelyn'in ihtiyaı olan tek teşvik buydu. Tabağını lavaboya götürdü, ellerini bir bezle sildi.

ve sonra en sevdiği sırt çantasının tüm ihtiyaçlarla dolu olup olmadığını kontrol etmek için ön kapıya koştu. Çanta onun en sevdiği çantaydı: siyah, suya dayanıklı, üzerinde minik yaban arısı aplikeleri olan, parlak sarı renkte bir çanta. Küçükken arılardan çok korkardı ve ben de ona böcekleri öğretmek için bir kampanya başlatmışım, böylece her yaz baş etmek zorunda kaldığım yeni yürümeye başlayan çocuk krizlerinin sayısını sınırlamaya çalışıyordum. Çabalarımın onda bir tür saplantıya yol açacağını, kütüphaneye birçok gezi düzenleyeceğini ve özel bir arı sergisinin sergilendiği Amerikan Ulusal Tarih Müzesi'ne özellikle unutulmaz bir ziyaret yapacağını tahmin etmemiştim.

Eşleşen beslenme çantasını özel arı sırt çantasına yerleştirdikten sonra Evie çantanın fermuarını çekti ve omuzlarına asıp askılarını sıktı.

Ön kapı koluna uzandı ve ben de "Bekle. Ayakkabılarımı giyeyim." dedim.

"Acele et, anne!"

"Hey şimdi," diye söylendim, ayaklarımı şık ama gün boyunca beni idare edecek kadar rahat olan küçük topuklu ince deri mokasenlere sokarak. "Kibar ol."

Evie'nin omuzları düştü. Yanıma geldi ve yanağıma saygılı bir öpücük kondurdu, sonra da eli kapı kolunda beklemeye başladı. Kızımdan gelen her öpücük ve sarılma yüreğimi ısıtsa da, onun yarım yamalak telafi girişimine güldüm.

Koridordaki aynaya bakarak birkaç uçuşan saç düzelttim, sonra vazgeçtim ve Evie'nin altı yaşındaki sabırsız iç çekişlerine aldırmadan saçımı düşük bir topuz yaptım. Gitmeye hazır olduğumda, heyecandan ya da sinirden ya da her ikisinden birden titriyordu. Elini benimkinin içine soktuğunda eli sıcak ve yumuşaktı ve yerel ilkokula doğru yola çıktık.

Anaokulundan beri okula devam ediyordu ama bu yıl modüler sınıflardan çıkıp büyük çocuklarla birlikte olacağı ilk yıldır. Göğsümdeki çekintiyi görmezden gelmeye çalışarak onun koyu renk saçlarına baktım.

Yedi yıl uçup gitmişti ama havada bir değişiklik hissediyordum. Bugün sadece kızımın okuldaki ilk günü değildi. Muhtemelen yeni hayatımızın da ilk günüydü.

Deneme süresini atlatır ve bu yeni işte başarılı olursam, on yıl ya da daha uzun bir süre sonra ilk kez sağlam bir zemine adım atacaktım. Maaş

sağlam bir acil durum fonu oluşturmama ve Hailey ile Seth'in evinden taşınmama yetecek kadar para biriktirmeme yetti. Evie doğduğundan beri ilk kez ona kendi odasını verebilecektim. Kendi *evine*.

Hata yapamazdım. Geleceğim -kızımın geleceği- bu işi başarmama bağlıydı. Bu işe *ihtiyacım vardı*. Becerilerim için en yüksek parayı ödeyebilecek bir şirketle düzenli ve uzun vadeli bir sözleşmeye ihtiyacım vardı. Aksi takdirde, Hailey ve Seth'le kalmak zorunda kalacaktım ve onlarla yaşayabileceğim konusunda ne kadar ısrar ederlerse etsinler, zamanımızın sınırlı olduğunu biliyordum.

Üç yatak odalı, iki banyolu bir şehir evini dördümüz paylaşıyorduk. Sıra sıra evlerin arasına sıkışmıştı ve yıpranmaktan biraz daha kötüydü; çürük merdivenler, küçük odalar ve yıllar önce boyanıp kapatılmış pencereler. Evie ve ben bir odadaydık, Hailey ve Seth başka bir odada, üçüncüsü ise Hailey'nin ev ofisi. Bebeği onların odasında tutmaktan ve sonunda ofisi kızının yatak odasına dönüştürmekten mutlu olduğunu söyledi ama çılgılık atan bebeği dünyaya gelir gelmez daha fazla odaya ihtiyacı olduğunu fark edeceğini biliyordum. *Bizim* odamıza ihtiyacı vardı.

Zaman ilerliyordu ve üzerimde baskı vardı. Bugün yeni patronum üzerinde iyi bir izlenim bırakarak Hailey ve Seth'in cömertliklerinin karşılığını nihayet kendi ayaklarım üzerinde durarak ve ailelerini huzur içinde kurmalarına izin vererek ödeyebileceğimden emin olmak için tek şansımdı.

Okul göründü ve kızımın eli benimkine sıkıca sarıldı. Kapılara ulaştığımızda bana baktı.

"Seninle sınıfına kadar yürümemi ister misin?"

Evie dudağını ısırды, sonra en iyi arkadaşı Zara'yı oyun alanının uzak tarafında görünce doğruldu. "Hayır," dedi. "Ben ve Zara birlikte yürüebiliriz."

Doğru. Kendi altı yaşındaki çocuğum tarafından reddedildim. Yeni olan başka ne vardı? Duygusallaşmama gerek yoktu. Belki kendi kendime tekrarlarsam, onun sözleri bende ağlama isteği uyandırmıyormuş gibi davranabilirdim. "Sarıl bana," dedim boğazım düğümlenerek, önünde diz çökerken dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştirdim.

Evie kollarını boynuma doladı, sonra çekti. "Tamam! Hoşça kal anne!"

"Güle güle, tatlım. Unutma, bugün seni okuldan Hailey Teyzen alacak, çünkü yeni işime başlıyorum."

"Evet!" diye seslendi, çoktan sırtımaya ve Zara'ya el sallamaya başlamıştı.

"Güle güle!"

Ve böylece okul bahçesinde koşmaya başladı, sırt çantası her fil gibi adımında vücuduna çarpıyordu. Küçük bir çocuk kitlesi tarafından yutulmasını izledim, derin bir nefes aldım ve gözyaşlarımın göz kapaklarımın arkasında kalmasını emrettim.

Sonra yapacak başka bir şey bulamayınca, beni nehrin karşısına geçirip Manhattan'a götürecek olan trene doğru yöneldim. Yarım saatlik bir yolum vardı, bu da bana aklımı başıma toplamam ve yeni patronumun aklını başından almaya hazırlanmam için yeterli zamanı verecekti.

Daha azı felaket boyutlarında bir başarısızlık olacaktır.

SEKİZ COLE

Burnumun kenarını çimdikledim ve göğsümden yukarı tırmanan hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalıştım. "Bunun için bir SOP'miz var," dedim sonunda, sesimin nispeten nötr olmasından memnun bir şekilde. "Neden buna uyulmadı?"

Seyahat düzenlemeleri için standart çalışma prosedürü yıllardır uygulanıyordu. Tercih ettiğim havayollarının, uçuş yollarının ve koltuk seçeneklerinin bir listesi vardı. İhtiyacım olan her yere rahatça ve en önemlisi verimliliğimi kaybetmeden uçabilmem için her şey ayrıntılı olarak açıklanmıştı.

Gelen kutumdaki seyahat programında toplantımın başlamasından sadece birkaç dakika önce LAX'e inmeme gerekiyordu ve Atlanta'da bir bağlantım vardı. Ekstra aktarmayla saatlerce değerli çalışma zamanımı kaybedecektim ve gideceğim yere vardığımda anlaşılmayı bile tamamlayamayacaktım. Los Angeles'taki önemli bir yapımcının servetini yönetmemiz için bize teslim etmesini sağlamak, ayarlayabildiğiniz tek toplantıyı kaçırdığınızda pek de işe yaramıyordu.

"Halledeceğim," diye garanti verdi Kaia. Hearst Inc. şirketinde üst düzey yöneticilere hizmet veren tüm asistan havuzundan sorumlu kıdemli yönetici asistanıydı. "Gün sonuna kadar yeni seyahat programını göndereceğim ve Bay Trews'la görüşmenizin yeniden planlanmasını sağlayacağım."

"Kaia."

"Efendim."

"Bayan Bronson iki hafta içinde üçüncü kez her şeyi berbat etti."

Kaia doğruldu. Koyu kahverengi saçları keskin bir çizgiyle çenesine dökölüyor, çenesini eğdiğinde hafifçe sallanıyordu. Yüzü ifadesizdi, bakışlarımla buluştuğunda yüz hatları sert ve keskindi. Beş yıl önce babamın şirketi için çalışmaya başladığımdan beri benim için çalışıyordu ve EA'ları demir bir yumrukla yönetiyordu. Şirket onsuz darmadağın olurdu ve bunu ikimiz de biliyorduk. Ama bu standartların düşmesine izin vermek için bir bahane değildi. Yutkundu ve "Farkındayım. Zor bir başlangıç oldu ama Alison şiddetle tavsiye edildi. Hâlâ güveniyorum."

"Burada belirlediğimiz standartlara uyamayacaksa neye güvendiğinizin bir önemi yok," diye araya girdim, hayal kırıklığı kontrolümün sınırlarını zorlarken özgürlüğe doğru umutsuz bir girişimde daha bulundu. "Teşekkür ederim. Şimdi onu içeri gönderin."

Kaia'nın gözleri panikle parladı ve dudakları aralandı. "Efendim, zaten personel sayımız az ve Alison'a bir görev verirsem hâlâ işe yarayabilir..."

"Şansını denedi."

"Annesi hasta ve bu işe ihtiyacı var."

Sonrasında gelecek olan şeyi engellemek için elimi kaldırdım. "Herkesin bir işe ihtiyacı vardır. Ancak herkes bir işi elinde tutmak için gereken düzeyde performans gösteremez. Bugün işe başlayacak yeni bir elemanınız var, değil mi?"

Kaia itiraz edecekmiş gibi göründü, sonra topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve çenesini eğdi.

"Güzel. Siz personel sıkıntısıyla uğraşırken o da benim seyahat ayarlamalarımı halledebilir."

Kaia, "Yeni işe alınanı eğitmem ve işe alıştıırma sürecini tamamlamam gerekecek," diye cevap verdi. "Onu öylece içeri atamam."

"Benimle uğraşmak için mi?" Sesimde bir meydan okuma olduğunu bilerek sözümü bitirdim.

Kaia dudaklarını kenetledi. "Onu eğitim almadan doğrudan derinlere atamayız," diye düzelitti sonunda.

"Elbette yapabiliriz." Bilgisayarıma döndüm ve onu kovdum. "Ya batarsın ya da yüzersin Kaia. Biz hep böyle çalıştık."

Gergin bir sessizlik oldu ve sonra ayak sesleri onu ofisimden çıkardı. İçimi çektim ve yeni, acil taleplerle dolup taşan e-posta gelen kutusuna baktım. İçlerinden biri gözüme çarptı - piyasadaki her düşüşte paniğe kapılan telaşlı bir müşteri - ve söndürmem gereken yeni yangının ne olduğunu görmek için tıkladım.

Ve telefonum çaldı.

Ekrana bakarak iç geçirdim ve telefonu açmak için kaydardım. "Sevgilim," dedim. "Son aradığından bu yana en az iki saat geçti. Sanırım başka bir acil durum söz konusu?"

"Seninle evlenmeyi kabul ettiğim için şanslısın," diye tersledi nişanlım Alba. "Ve evet, acil bir durum var. Düğün davetiyeleri yeni geldi ve yaldızları tamamen yanlış. *Sarı* altın, Cole. Düğün renklerimizle uyumlu olması için özellikle nötr bir altın tonu istemiştin. Ve bir yazım hatası var! 'e' ile 'attendance' yazıyor! Hayal edebiliyor musun?"

"Vay canına," dedim, sadece yarı dinleyerek. Zor müşteri, hatırı sayılır servetini yönetimimizden çekmekle tehdit ediyordu. Bu ilk kez olmuyordu ama benim biraz şımartılmam gerekecekti.

Sarı ve nötr altın arasındaki fark neydi ki?

Alba ofladı pufladı. "Çiçekçinin benimle dalga geçmesi de eklenince, düğün olmayacak gibi görünüyor."

"Bu çok yazık olur," dedim, gözlerim ekrandaki e-postada.

"Matbaacıları arayıp düğün davetiyelerini düzeltmeni istiyorum. Gün sonuna kadar gönderilmeleri *gerekliyor*. Baban daha bu sabah beni aradı ve onları sordu."

Gözlerimi ekrandan ayırdım ve uzak duvardaki soyut sanat eserine baktım. Beni terk eden adamla yıllar süren bir ilişki kurduktan sonra bile ondan babam olarak bahsedildiğini duymak tuhaftı. Yine de burada, bu ofiste olmamın sebebi oydu. Onun iş ortaklarından birinin kızı olan Alba'yla tanışmamın nedeni oydu.

Öz babama ulaşmak hayatımda bir dönüm noktası olmuştu ve şanslı olduğumu biliyordum. Beni kendi çocuğu olarak kabul etmiş, ailesine almıştı. Bana bir geçmişim ve bir geleceğim olduğunu hissettirmişti. Genç bir yetişkinen evlatlık olduğumu öğrendiğimde anlam kazanmaya başlayan reddedilmenin acısını silmeye yardımcı olmuş ve birlikte büyüdüğüm kardeşlerimden neden bu kadar farklı muamele gördüğümü nihayet anlayabilmiştim.

Bana bir iş verdi. *Bu* iş değildi ama onun varlık yönetimi fonunda üst düzey bir işti ve dört yıl gibi kısa bir sürede patron koltuğuna oturmamın sadece özgeçmişimden kaynaklanmadığını anlayamayacak kadar kalın kafalı değildim. Bunca yıl sonra Wall Street'e geri dönmüştüm ve ne yaptığımı biliyordum ama babam bana büyük bir avantaj sağlamıştı.

Bunun için ona borçluydum.

Yedi yıl önceki o akşam, evimin mutfağında telefonuma cevap vermiş ve benimle buluşmayı teklif etmişti. Ona evlat edinme evraklarını ve fotoğrafını gönderdiğimde, bu ihtimalden mutlu bile olmuştu. Şirketinin köşe ofisinde oturuyor ve en yakın arkadaşının kızıyla evleniyor olmam, tepkisinin samimi olduğunu düşünmeme neden oldu. Onunla iletişime geçeceğimi umuyordu.

Sonunda ona ulaşmak için bir itici güce ihtiyacım vardı, bunu da en beklenmedik yerlerde bulmuştum ve her şey en iyi şekilde sonuçlanmıştı. Hatıralar zihnimin kenarlarına baskı yapıyordu -gri geyik gözleri, uğruna öldürülecek bir vücut ve keskin, karşı konulmaz bir dil- ve ben onları bastırdım. Kendimi tekrar o yola sokmanın bir faydası yoktu. Carrie hayatıma girmiş ve tekrar ortadan kaybolmuştu. Tam da böyle olması gerekiyordu.

Eğer o olmasaydı, babama ulaşabileceğimden bile emin değildim. Birlikte geçirdiğimiz cızırtılı bir akşam ve hayatıma yeni bir yön verdiği için ona borçluydum. Bu yeterince yüksek bir kaideydi; onu zihnimde gereğinden fazla yükseğe çıkarmanın bir anlamı yoktu.

Ama bazen bu baba-oğul ilişkisine biraz fazla mı sarıldığımı merak ediyordum. Alba ve ben fırtınalı bir aşk yaşamıştık ve şimdi gösterişli bir düğün planlıyorduk. Nişanımız babamı çok heyecanlandırmıştı. En iyi arkadaşı ve iş ortağı bana şimdiden "oğlum" diye hitap ediyordu. Bir ailem, babamın şirketinin köşe ofisinde bir yerim ve güzel bir nişanlım vardı.

Ama her geçen hafta, istediğimin bu olduğundan emin olamıyordum. Onu sevdiğimden bile emin değildim.

Bu da aslında ne kadar berbat durumda olduğumu kanıtlıyordu, değil mi? Bir erkeğin isteyebileceği her şeye sahiptim ama yine de kendimi değersiz hissediyordum. Tıpkı ailemin benim ailem olmadığını öğrendiğimde olduğu gibi, halının altımdan çekilmesini bekleyip duruyordum.

Babam bana sırtını dönerdi. Alba benim bu kadar soğuk ve ilgisiz olmamdan bıktığına karar verecekti. Ben işin başındayken iş çökecekti. Sadık olduğum tüm arkadaşlarım ve çalışanlar, bu sadakati geri vermenin çok zahmetli olduğuna karar verecekti.

"Cole?"

Gözlerimi kırpıştırarak kendime geldim. "Babam neden düğün davetiyelerini önemsiyor?"

"En yakın arkadaşlarının davetli listesinde olduğunu biliyorsun," dedi Alba, sabırsızlığı ses tonunun sınırlarını zorlayarak. "Bu çok kötü bir görünüm."

çok geç ortaya çıktılar. Hepimiz için." İçimi çektim. "Ben hallederim."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi nişanlım, yatıştırılmış bir şekilde. "Ve eğer onları bugün tamir ettirirsen, bu gece senin için buna değecek bir şey yaparım," diye ekledi imalı bir şekilde.

Yanıt olarak homurdandım. "Tamam. Akşam görüşürüz." Telefonu kapattım ve kaşlarımı çatarak cihazı masamın üzerine fırlattım.

Bunu yapmasından nefret ederdim.

Alba sekse bir meta gibi davranıyordu. Her zaman böyle olmamıştı ya da en azından ben her zaman böyle olduğunu hatırlamıyordum. Aramızdaki çekimin karşılıklı olduğunu sanıyordum. Ve evet, babam ilişkiyi sürdürmem için beni teşvik etmişti ve onun babası da bizi bir araya getirmek için elinden geleni yapmıştı. Ama çekim *oradaydı*. Aramızdaki bağ gerçektir.

Ama şimdi, ilişkimizin üzerinden iki yıl ve nişanlılığımızın üzerinden altı ay geçmişken, onun istediklerini yaparak cinsel iyilikler kazandığım aşikâr hale gelmişti. İşlemseldi. İçi boş gibiydi.

Telefonum çaldı, Alba'dan bir fotoğraf. Açtım ve yatağa uzanmış, siyah dantel iç çamaşırı kıvrımlarını saran şekline baktım. *Senin için biraz daha cesaret*, diye yazmıştı.

Bir yanıt beklediğini bildiğimden, fotoğrafa kalp tepkisi verdim ve telefonumu bir kenara koydum. Göğsüm yanıyor, ısı boğazımın arkasına doğru yükseliyordu. İçimde zerre kadar şehvet yoktu, bu da bende bir sorun olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Evet. Bende bir sorun olduğunu biliyordum. İşini hayatındaki insanlardan daha çok önemseyen işkolik bir pisliktim, çok azı hariç. Kendimi ait hissetmek için çaresizdim, bir aileye sahip olmak için çaresizdim, ancak gerçek ilişkiler kuracak kadar herhangi birine açılmakta zorlanıyordum.

Ama Alba muhteşemdi. Neredeyse iki metre boyundaydı ve bir mayo mankeni gibi yapılıydı. Beline kadar inen sarı saçları, erkeklerin başını döndüren kıvrımları ve buna uygun bir yüzü vardı. Onu yatakta iç çamaşırı giyerken görmek beni ihtiyaçla doldurmalıydı. Bir yıl önce, öyle olurdu.

Şimdi benden bir iyilik istemesi gerektiğinde kullanmak üzere sakladığı seksi fotoğrafları olup olmadığını merak ediyordum. Acaba bu gece emirlerini yerine getirdiğim için bana teşekkür etmek için pantolonumu indirip ağzını kullanarak beni orgazm edecek, sonra ayağa kalkacak, kendini fırçalayacak ve tuvalet temizliğini yeni bitirmiş ya da yapılacaklar listesindeki can sıkıcı bir işi halletmiş gibi çekip gidecek miydi?

Bu ilk kez olmazdı.

Hayatımda istediğim şey bu muydu? Gerçekten mi?

İşlemsel seksten daha fazlasına inandığım zamanlar olmuştu. Çok az tanıdığım, gözleri kalbimin içini gören bir kadınla geçirdiğim bir gece. İçime uzanıp beni uyandırdıktan sonra ortadan kaybolan bir kadın.

Onu düşünmeyi bırakmalıyım.

Aradan yedi yıl geçti ve onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum. Onu tekrar görmek *istemiordum*, çünkü o zaman karşılaşmamızı pembe gözlüklerle gördüğüm doğrulanacaktı. Kararsız zihnim bu kimyayı gerçeklerden daha büyük bir şeye dönüştürmüştü. Aramızda yanan ateşi yanlış hatırlıyordum. Onu bir kaide üzerine koymuştum ve hayatım tam da olması gerektiği gibi giderken onunla tekrar karşılaşmamın hiçbir yararı olmayacaktı.

Kapının çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım ve kısa boylu, tatlı yüzlü Bayan Bronson kapıdan içeri girdi. "Beni mi görmek istediniz efendim?" diye sordu, sesi fısıltının biraz üzerindeydi.

Kendime, nişanlıma ve ayrıntılı talimatlar vermeme ve beklentilerimi belirtmeme rağmen işlerini düzgün yapmayı beceremeyen çalışanlara kızgın bir şekilde masamın karşısındaki sandalyeyi işaret ettim. "Otursana," dedim ona. "Kaia seni neden buraya çağırdığımı söyledi mi?"

Omuzları çöktü ve kalbimi, içeri girmeye çalışan acıma duygusuna karşı sertleştirdim. En basit işleri bile yapamayan birine neden acıyacaktım ki? Neden diğer insanları kendimden daha düşük standartlarda tutayım?

Bu iş acımasız olmama, kâr elde etmek için en ince marjları kullanmama bağlıydı. Bu da sadece en iyileri işe almak anlamına geliyordu. Diğerleri erkenden ve acımasızca ayıklanmalıydı.

Kişisel değildi ve asla da olmayacaktı.

DOKUZ

CARRIE

"BURASI SENİN YERİN," dedi baş EA Kaia, bölmedeki masalardan birini işaret ederek. C-suite yöneticilerinin ofislerinin bulunduğu katın hemen altındaydık, koşup emirlerini yerine getirebilecek kadar yakındık ama klavyelerimizin ve çalan telefonlarımızın onları rahatsız etmeyeceği kadar da uzaktaydık.

Masanın üzerinde duran, gülümseyen genç bir kadınla annesi olduğunu tahmin ettiğim birini gösteren fotoğraf çerçevesine kaşlarımı çatarak baktım, sonra bakışlarımı aşırı sulanmış gibi görünen zavallı küçük sukulentin üzerine kaydırdım. "Emin misiniz?" diye sordum. "Sanki biri bu masayı çoktan sahiplenmiş gibi görünüyor."

"Artık senin," dedi ve asansörün kapıları açıldığında ikimiz de yukarı baktık.

Yüzünden yaşlar akan kısa boylu bir kadın koşarak dışarı çıktı ve bize doğru koşmaya başladı. Hıçkıra hıçkıra ağlayarak durdu ve bir eliyle masadaki resim çerçevesini kaparken diğer eliyle de alt çekmeceyi açtı. Çantasını çıkarıp fotoğrafı içine doldurdu ve Kaia'ya döndü. "Beni kovdu," diye ağzından kaçırdı.

"Biliyorum," diye cevap verdi Kaia, taş suratlı. Ahh.

"Sadece iki hafta oldu! Paraya ihtiyacım var, Kaia. Dosyalama yapamaz mısın? Ben resmi kahve koşucusu olacağım. Toplantı odasını temizlerim.

Odalar. Herhangi bir şey. Seyahat ayarlamalarını berbat ettiğimi biliyorum ama üç saat bekletildim! Uçuş yoktu! Ne yapmam gerekiyordu?"

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vererek başka tarafa baktım.

Kaia hâlâ o sert ses tonuyla, "Bay Christianson'ın sözü kesindir," dedi. "Özür dilerim Alison."

Kadın baş asistana baktı, sonra da kendi üzerine çöktü. Birkaç acı dolu dakika sonra, eşyaları masadan boşaltıldı ve son çıkışı için binanın güvenliği tarafından eşlik edilen asansördeydi. Kıyma makinesi, gerçekten. Maaş, sosyal haklar ve bunların sağlayacağı istikrarı istiyorsam, oyunumun zirvesinde olmalıydım.

Çenesi gergin bir şekilde yerdeki bir noktaya bakan Kaia'ya baktım. Bakışlarımı hissedince başını kaldırdı ve ifadesini düzeltti. "Dediğim gibi," dedi, "bu senin yeni masan."

"İlk kez değil mi?" Tahmin ettim.

Yüz hatları yumuşadı. "Ne kadar çok olursa olsun kolaylaşmıyor. Annesi hastaydı, biliyorsun. Bu işe gerçekten ihtiyacı vardı. İyi bir çocuktu. Her zaman mutluydu, ama sadece..."

"Yeterince iyi değil."

Kaia dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Onun görevlerini devralacaksın. İşte bilgisayar için giriş bilgileriniz." Bana bir post-it notu uzattı. "Şirketin seyahat SOP'sini çoktan yazdırdım. Ne yazık ki Alison'ın hatalarını düzeltmeniz gerekecek, bu da zor olabilir. Bay Christianson'ı yarın sabah Los Angeles'a göndermemiz gerekiyor. Toplantısına yetişebilmesi için uçağın tekerleklerinin saat sekizde yerde olması gerekiyor. Toplantıyı yeniden planlamaya çalıştım ama olmadı. Bilgiler yeni iş adresinize e-posta ile gönderildi. Gün sonuna kadar vaktiniz var."

Kalbim küt küt atıyordu. Kolay bir iş değildi, özellikle de seyahat düzenleme prosedürü belgesinin kalınlığına bakılırsa. İlk iki sayfaya şöyle bir göz attım. Adam sadece belirli havayollarında, belirli rotalarda uçuyor ve hatta herhangi bir uçakta pahalı kışını oturtmaya tenezzül ettiği sadece bir avuç koltuk için tercihleri vardı.

Bay Kıyma Makinesi'nin titiz standartları vardı. Görüşmeye hazırlanırken yaptığım araştırmaların çoğunun odak noktası olan Chuck Hearst'e doğrudan rapor vereceğimizi düşünmüştüm -şirketin web sitesinde yönetim kurulu direktörü olarak listelenen kişi oydu- ama Kaia "Christianson" demişti.

Bu hafta hayatta kalmak istiyorsam daha fazla araştırma yapmam gerekecekti. Omurgamı dikleştirdim ve Kaia'ya başımı salladım.

"Sorun değil."

Kaşlarını kaldırdı. "Kendine güvenini sevdim."

"Numara yapıyorum," diye itiraf ettim.

Yüzünde hızlı, belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Hepimiz öyle değil miyiz?" diye cevap verdi kuru bir sesle. "Birkaç saat içinde kontrol edeceğim."

"Teşekkürler." Oturdum, sonra Kaia'nın bana verdiği kullanıcı adı ve şifreyi belirtilen alanlara yazdım. Ekran yüklenirken Alison'ın geride bıraktığı sukulent bitkisine baktım. Bitkiye "Sen ve ben dünyaya karşı," dedim ve onu masamın büyük pencereye en yakın köşesine taşıdım.

Sonra işe koyuldum.

İlk işim SOP'yi ayrıntılı olarak okumak oldu. Sonra tekrar okudum. Alison'ın özenle düzenlediği çekmeceleri karıştırarak sarı bir fosforlu kalem buldum ve patronun seyahat için belirlediği gereklilikleri not aldım. Sonra Alison'ın yaptığı hataları gözden geçirdim; Uçuş Yasağı listesindeki bir havayolunu seçmişti ve LAX'ten toplantı yerine gitmek için sadece on beş dakikası vardı, bu da trafik göz önüne alındığında bir saat ile bir buçuk saat arasında geç kalmasına neden olacaktı.

Hızlı bir arama bana izin verilen parametreler dahilinde uçuş olmadığını söyledi, bu da yaratıcı olmam gerektiği anlamına geliyordu.

Telefonumu açtım ve üçüncü çalışta tanıdık bir ses cevap verdi. "Küçük bir kuş bana artık Wentworth için çalışmadığını söyledi. Şu anda telefonu açmam gerektiğinden bile emin değilim."

"Selam, Deena. Haber çabuk yayılıyor. Bugün yeni işimdeki ilk günüm." Dudağımı ısırdım. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Seyahat acentesi dramatik bir iç çekişle, "Ben de Cole Christianson'ın fotoğraflardaki kadar lezzetli olduğunu söylemek için aradığınızı sanıyordum," diye cevap verdi. Onun abartılı bir rahatlıkla tırnaklarını kontrol ettiğini hayal edebiliyordum, gözlerindeki parıltı ilginç bir dedikoduya sahip olduğunu ilan ediyordu.

Bir an donakaldım. *Cole* Christianson mı? Hayatımı değiştiren adamın adını duyduğumda her zaman olduğu gibi boğazım düğümlendi, sonra bu hissi atmak için başımı salladım. Onu ararken kaç tavşan deliğinden atlamıştım? Onu yeni işimdeki büyük köşe ofiste bulamayacağım kesindi. Ve onu bulmak için zamanım yoktu.

İşim ve hayatım için savaşmam gerekirken, var olan ya da olmayan bir uçuş için rezervasyon yaparak dikkatimi dağıttım.

"Onu henüz görmedim," diye itiraf ettim. "Ama sabah ilk iş onu LAX uçağına bindirmem gerekiyor."

"Hmm," diye cevap verdi Deena, açıkça eğleniyordu. "Artık Wentworth için çalışmıyorsun, sevgilim. Hearst ile sözleşmem olduğunu da sanmıyorum."

"Lütfen," diye yalvardım. "Her şeyi berbat eden kız bu sabah kovuldu ve bu uçuşu çözemezsem günü çıkaramayacağımdan eminim. Bana onun masasını verdiler. Oturduğumda sandalye hâlâ sıcaktı."

"İğrenç."

Bir kahkaha attım ve asistan havuzu katındaki diğer çalışanlara baktım. Birkaçı kısık sesle sohbet ediyordu. Birçoğu daktilo yazıyor ya da telefonlarıyla konuşuyordu, belli ki zaman kaybetmekle ilgilenmiyorlardı. Kaia bilgisayar monitörünün üstünden bakışlarımı yakaladı ve başımı eğmeden önce ona sıkı bir gülümseme verdim. "Lütfen. Bağlantıların olduğunu biliyorum Deena. Yaptığın işte her zaman en iyisi oldun."

"Devam et," diye mırıldandı. "Dalkavukluğa iyi yanıt verdiğimi biliyorsun."

Bu sefer güldüm. "Saçların muhteşem. Tarzın kusursuz.

Tırnaklarınız bir sanat eseri

gibi." "Mm-hmm."

"Kimse senin kadar zeki ya da yetenekli değil. Önünüzde saygıyla eğiliyorum, çünkü seyahat düzenleme becerilerinize asla yaklaşamayacağımı biliyorum."

"Pekâlâ, bu seferlik sana yardım edeceğim," dedi. "Neye ihtiyacınız var?"

Ona söyledim, telefonu kapattım ve on iki dakika sonra yeni iş e-postama patronun havayolu ve uçuş numarası için en iyi seçimini içeren bir uçuş onayı gönderildi. Seçilen koltuk, SOP belgesine göre en iyi üçüncü seçenektir ama kabul ettim.

Deena'ya bir seyahat acentesi olarak hüneri ve bir stil ilham kaynağı olarak statüsü hakkında bir dizi üst düzey iltifat mesajı attım, o da basit bir "Biliyorum" ile cevap verdi, ardından uçuş onayını Kaia'ya ilettim.

Otuz saniye sonra müdürüm gözleri parlayarak masama doğru yürüyordu.

"Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum Carrie, umurumda da değil. Beni takip et."

Ayağa fırladım, muzaffer bir gülümsemenin dudaklarıma istediği gibi yayılmasına izin vermemeye çalışıyordum. "Nereye gidiyoruz?"

"Üst katta," diye cevap verdi.

Yutkundum. "Oh. Gerçekten mi?"

Asansöre girerken bana, "Christianson'ın göğsünün içinde bir yerlerde gerçekten atan bir kalp olduğunu biliyorum," dedi. "Yüzünü görmesini, bu işi bu kadar çabuk bitirenin kim olduğunu bilmesini istiyorum."

"Beni insanlaştırmak istiyorsun, böylece on gün içinde beni kovması daha zor olacak."

Bana yan gözle baktı ve güldü. "Personel sayımız inanılmaz derecede az. Kimseyi kaybetmeyi göze alamam. Özellikle de bir şeyleri gerçekleştirebilecek bağlantılara sahip görünen birini."

"Şansım yaver gitti," diye mırıldandım ama gururum göğsümü yakıyordu. İlk maaşımı alır almaz Deena'ya teşekkür hediyesi olarak tüm meyve sepetlerini sona erdirecek meyve sepetini göndermeyi aklıma not ettim.

"Yok öyle bir şey," diye cevap verdi Kaia, asansörün kapıları açılır açılmaz dışarı fırladı. Beni takip etmemi işaret etti, sonra sessiz, parlak yönetici katındaki buzlu cam kapılardan birine vurdu. Küçük siyah bir levhada basit beyaz yazı tipiyle bina sahibinin adı yazılıydı: Bay Cole Christianson, CEO. Vücuduma yeterince oksijen almaya çalışarak uzun bir nefes çektim. Burada hava çok azdı, gerçi belki de bu sadece kaburgalarımın ciğerlerimi daraltmasından kaynaklanıyordu.

İlk gün gerginliği. Hepsi bu kadar.

Bu iyiydi. Kaia'nın burada saygı gördüğü açıktı ve ben de harika bir ilk izlenim bırakmıştım. Tek yapmam gereken bunu devam ettirmektir ve Evie'ye hayatında ilk kez kendi yatak odasını verebilecektim. Hailey'e cömertliğinin karşılığını, ailesi büyüdükçe ona mahremiyet hediye ederek ödeyebilecektim. İstikrarım olacaktı. Uzak ufuktaki kara parçası o kadar yakındı ki neredeyse ayak parmaklarımın altındaki kumu hissedebilecektim. Sağlam bir zeminde neredeyse güvende idim.

Derin nefes al.

Kendimi aşıyordum; tek bir görev yapmıştım. Bu Hearst'teki yerimi garantilemek için yeterli değildi. Kendimi kanıtlamak için tekrar, tekrar ve tekrar yapmam gerekecekti. Artık hazırdım. Sırtımı dikleştirdim ve çenemi kaldırdım, bu sırada derin ve yankılanan bir ses içeri girmemizi istedi.

Ve o ses.

Hayır. Aşırı heyecanlıydım. Kendi yetersiz başarımla kafayı bulmuştum. Kapıdaki isim, beni Hailey'nin düğün gününe, benim için her şeyin değiştiği o güne götüren ilk ismin dört harfi beni şaşırtmıştı.

Ama o değildi. O olamazdı. Bu onu benim için tamamen yanlış patron yapardı.

Islak erişte gibi hissettiğim bacaklarımla Kaia'nın ardından eşikten geçtim, terleyen avuçlarımı gizlice kalçalarımı saran eteğimin kenarlarına sildim. Boğazım kurumuştı ve ne geniş Manhattan manzarasını ne tasarım mobilyaları ne de duvarları süsleyen çağdaş yağlı boya tabloları görebiliyordum.

Tek gördüğüm, mükemmel bir şekilde dikilmiş siyah bir gömleğin içinde bir çift geniş omuzdu. Uçları kıvrılacak kadar uzun, tanıdık siyah saçlar gördüm. İnce bir bel ve yıllar önce tutkunun pençesinde tırnaklarımı geçirdiğim boynun kıvrımını gördüm.

Nefes alışım pürüzlü hale geldi. Görüşümün kenarları bulanıklaşmaya başladı.

Gözlerimi kontrol ettirmem gerekiyordu. Ya da belki kafamı. Bu yanlıştı, yanlıştı, *yanlıştı*. Bu o değildi. O olamazdı. Kesinlikle, kesinlikle, o olamazdı.

Bu işe çok ihtiyacım varken değil. O olma *ihtimali* bile kalbimin haftalık grup fitness seansımdan daha hızlı çarpmasına neden olurken değil. Bu şirketin sahibi çocuğumun babası değildi. İmkânı yoktu.

Hayır. Yolu yok.

"Efendim," dedi Kaia. "Sizi Carrie Woods ile tanıştırmak istiyorum. Bildiğiniz gibi bu sabah işe başladı ve Bayan Bronson'ın seyahat ayarlamalarınızla ilgili hatasını düzeltmeyi başardı. İsminin yanına bir de yüz koymak istersiniz diye düşündüm ve başka bir şeyle ilgilenmesini isterseniz bize haber verin."

Adımı söylediğinde Cole Christianson'ın hareketleri kısa bir an için durakladı. Bu bir duraklama sayılmazdı. Daha çok bir bardağa uzanırken kekeleydi, parmakları kristalin etrafında kıvrılırken hafifçe seğirdi.

Sakin tavrındaki en küçük kırılmaydı ve nefesimin ciğerlerimi aceleyle terk etmesine neden oldu.

Bardağın üzerindeki ellere baktım ve zihnimde bir görüntü canlandı. Loş ışıklı bir barda başka bir bardak. Kalçamda kayan bir el, başparmağının dizime yaptığı baskı.

O eller üzerimdeydi. İçimde.

Olamazdı. Onu *aramıştım*. Onu bulmak, ona *kızımdan* bahsetmek için çaresizce çırpınmışım ve ancak hayat beni akıntısına kaptırdığında, bunu tek başıma yapmaktan vazgeçtiğimde vazgeçmişim.

Nasıl aradım, aradım ve boş çıktım, sadece-

Kendisine bir bardak su getirmekte olduğu bar arabasına doğru döndüğünde, dünya ayaklarımın altından kayıp gitti.

Koyu renk gözler benimkilere kaydı. Tanıdıklık alevlendi. Dünya eğildi.

Makosen ayakkabılarımın topukları sadece bir inç yüksekliğindeydi ama kendimi altı inçlik stilettoların üzerinde sallanıyormuş gibi hissediyordum. Bacaklarımdaki son güç kalıntıları da dizlerimin birbirine vurmasıyla tükendi.

Uzaktan, ağzımın onun adını şekillendirdiğini hissettim ama ses çıkmadı. Sonra her şey karardı.

ON COLE

CARRIE'NİN GÖZLERİ GERİ YUVARLANDI ve Kaia daha bir şeylerin ters gittiğini anlamadan yere yığıldı. Masamın üzerinden atlayıp zamanında yetismeye çalıştım ama Carrie sert bir gümbürtüyle yere yığıldı. Kafası pahalı Türk halımın üzerinde zıpladı.

Sinir bozucu kadın.

Kaia çömelerek bağırdı ama ben çoktan oradaydım.

Carrie'nin kollarımdaki hissi tanıdık bir ağırlıktı. Fazla tanıdık. Yeterince tanıdık değildi. Onu en yakındaki kanepeye kaldırırken kalbim küt küt atıyor, gevşek bedeni kollarımın üzerinde sallanırken panik nefes yolumu daraltıyordu. Baş yastığının üzerine düştü.

"Carrie," diye mırıldandım, sonra Kaia'ya havlamak için döndüm. "Su."

Titreyen ellerinde bir şişeyle bir anda yanımdaydı. "Ne olduğunu bilmiyorum. O *iyiydi*."

"Carrie," dedim, bir kolumu boynunun arkasına kaydırarak. Onu kaldırdım, yedi yıl önceki kadar dolgun olmayan yanaklarını, uzun zamandır hayalini kurduğum o ağzı inceledim. Saçları farklı bir renkteydi. Kahverenginin biraz daha açık bir tonu. Ama gözlerinin tam olarak aynı gri tonunda olduğunu anlamam için bakışlarımızın birbirine çarptığı o kısa an yetmişti.

O buradaydı. Hiçbir şey yokmuş gibi ofisime girmişti ve şimdi *buradaydı*.

Gözleri dalgalandı. Tanıdık gümüş ışıltılar kendini bana gösterdi ve kalbim güçlü bir şekilde çarptı. Gözlerini kırıştırdı, hafifçe kaşlarını çattı, sonra bakışlarını benimkilere çevirdi. Beni tanıdı -başka neden beni görünce bayılsın ki? Ama bakışlarında şaşkınlık, şok ya da korku vardı.

"İç," diye emrederek şişeyi dudaklarına götürdüm.

"Çok otoriter," diye homurdandı ve dudaklarımdan dökülen şaşkın kahkahaya engel olamadım. İçimi serin bir esinti gibi bir rahatlama kapladı. Bu *oydu*. Oydu.

Ama neden bu kadar önemişiyordum? Neden ölümden yeni kurtulmuş gibi hissediyordum? Bu kadını *tanımıyordum* bile ama şişeyi itip kendini kaldırmaya çalışana kadar birkaç yudum su yutmasını izledim.

"Orada kal," dedim ona. "Kaia, bir ambulans çağır. Onu kontrol ettirmemiz gerek."

"Buna gerçekten gerek yok," diye itiraz etti Carrie, kendine daha fazla yer açmak için göğsümü iterek.

Kaia dehşete düşmüş bir ses çıkardı, soluk almakla hırlamak arasında bir şeydi bu, sonra kapıya yöneldi. "911'i arayacağım."

"Yapma Kaia," diye itiraz etti Carrie. "Ben *iyiyim*. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Bu sabah kahvaltıyı atladım," dedi, gözleri benimkilere kayarken içlerinde bir soru yanıyordu. Omzundan bir şey atmaya çalışıyormuş gibi hafifçe omuz silkti.

İşte o zaman kolumun hâlâ boynunun arkasında kıvrılmış olduğunu fark ettim. Kanepenin yanında diz çökmüştüm, karnım dirseğine değiyordu. Ona su şişesini uzattıktan sonra boştaki elimi kalçasına koymuştum. Parmaklarım yan tarafına kıvrılmıştı ve başparmağım ne zaman başladığını bilmediğim bir hareketle dar eteğinin bel bandında geziniyordu.

Boğazımı temizleyerek ayağa kalktım ve bir adım uzaklaştım. Onu hissetmek avuçlarımı yakıyordu. Onun gerçekten burada olduğuna hâlâ inanamıyordum. "Kontrolden geçmen gerek," dedim ona, sert bir sesle.

Bacaklarını kanepenin kenarına doğru salladı ve doğrulup oturdu. Saçları dağınık, teni solgundu. Onu izledim ve hiçbir zaman bir kaide olmadığını fark ettim. Gerçekten de aklımdaki görüntü kadar güzeldi. Ama daha iyiydi, çünkü sıcak, yumuşak ve gerçekti. Sonunda konuştuğunda sesi biraz cızırtılıydı. "Bana bir dakika izin ver."

Parmaklarımı şıklatıp bar arabasını işaret ettim ve Kaia her zaman yaptığı gibi aklımdan geçenleri okudu. Birkaç atıştırma ile (karışık kuruyemiş ve küçük bir çikolata) geri geldi ve onları Carrie'ye uzattı.

Carrie biraz daha su içti ve Kaia'ya başıyla teşekkür etti. "Ben iyiyim," dedi. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Ben sadece... işime dönmek istiyorum." Gri gözleri tekrar benimkilere kaydı, aynı sorular panik gibi bir şeyle süslenmişti.

Beni hatırlıyor musun? Ne yapacağız? Hiç olmamış gibi mi davranacağız? O gece senin için bir şey ifade ediyor muydu?

Belki de bunlar sadece kendi zihnimde dolaşan sorulardı ve ben bunları ona yansıtıyordum. Belki de beni umursamıyordu ve sadece gün bittiğinde hâlâ bir iş olup olmayacağını merak ediyordu.

Gergin bir sessizlik oldu ve Kaia sessizliği bozarak, "Belki de günün geri kalanında izin almalısın, Carrie," dedi.

"Hayır," diye aynı anda hem Carrie hem de ben bağırdık.

Sarsılarak geri çekildim, sonra dönüp masama doğru adım atarak tepkimi gizlemeye çalıştım.

O buradaydı. Yedi yıl boyunca unutmaya çalıştığım kadın ofisimdeydi, karışımımı yiyor, suyumunu içiyordu.

Dışarıda, koca dünyada bana bakıp beni *görebilecek* biri varmış gibi hissetmemi sağladı. Beni anlayan. Bunu benim hakkımda hiçbir şey bilmeden yapmıştı. Öz ailemi aramam için bana cesaret verdi.

Bu anın hayalini kurmuştum, ona sonunda bunu gerçekleştirdiğimi söylemenin hayalini kurmuştum. Beni o parlak gülümsemelerinden biriyle ödüllendirip ödüllendirmeyeceğini, benimle dalga geçip geçmeyeceğini ya da kollarını boynuma atıp beni öpüp öpmeyeceğini merak ettim.

Bundan çok daha fazlasını hayal etmiştim. Ne zaman rahatlamaya ihtiyaç duysam o otel odasında yaşananları zihnimde canlandırmayı bırakmam için kendimi zorlamam çok ama çok uzun zaman almıştı.

Ama hayal ettiğim kadın gerçek değildi - birkaç saatlik sohbet ve sekse dayanarak yarattığım kadın.

Şu anda ofisimde oturan Carrie aynı değildi. O yapamazdı ol.

Telefonum çaldı; ekranda Alba'nın adı yanıp sönüyordu. Aramayı susturdum.

bir düğmeye hızlıca basarak çenemi sıktım. Suçluluk duygusu içime çöktü.

Gözlerimi kapatarak, tüm şoku, sevinci ve dehşeti derinlerde bir yere doldurdum ve duyularımın üzerine demir bir kapak kapattım.

Evlenmek üzere nişanlanmıştım ve asla yoldan çıkan bir adam olmayacaktım. Ayrıca, Alba benim için mükemmeldi. Küçük bir ses fısıldadı: *Kağıt üzerinde benim için mükemmel*. Sesi duymazdan gelerek kendime ondan ayrılmayı göze alamayacağımı hatırlattım. Babamın iş ortağının kızıyken olmazdı. Düğün için bu kadar yatırım yapmışken olmazdı. Babam yüzünde o hoşgörölü, mutlu gülümsemeyle ikimize bakarken olmazdı.

Yedi yıl boyunca onunla bir ilişki kurmaya çalıştım. Elimde kalan tek aile. Alba'yı incitirsem beni asla affetmezdi.

Benim için hiçbir şey ifade etmeyen bir kadın için Alba'yla ya da babamla olan ilişkiyi bir kenara atamazdım.

Ve benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Birbirimize yabancıyken nasıl olabilirdi ki?

Söz konusu kadın elindeki karışımı bitirdi ve bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırdı. Boğazını temizleyip ayağa kalktı, sonra Kaia'ya başıyla selam verdi. "Ben iyiyim. Çalışmaya hazırım."

İçimde ona karşı bir saygı uyandı. Çenesinin o inatçı duruşunu, gözlerinin etrafındakilere ona meydan okumaları için yalvarışını hatırladım. Onu ilk gördüğümde de aynı ifadeyi görmüştüm, tehlikeye atılmak üzereyken ve çaresiz, uyuşturucu bağımlısı bir hırsız tarafından parçalara ayrılmak üzereyken.

Bu ifade o zaman da hoşuma gitmişti, şimdi de hoşuma gidiyor.

Kaia bir an onu inceledi, sonra başını eğerek kabul etti. Bana döndü. "O halde neden düğün davetiyelerini Carrie'ye yaptırmıyoruz?"

Carrie "düğün" kelimesini duyunca irkildi. Gözlerim ona kaydı ve bakışlarımla karşılaşmamak için gözlerini kırptırdı. Omurgasını dikleştirmesini ve Kaia'nın başının yan tarafına bakmasını izledim. Ellerim yumruk şeklinde sıkıldı. Bana bakmasını istiyordum. Bunca zaman sonra *beni* görmesini istiyordum.

Reddetmek dilimin ucundaydı ama neden Carrie'ye düğün davetiyelerini vermeyi reddedecektim ki? Carrie uçuş fiyaskosunu birkaç saat içinde düzeltmeyi başarabilirse, gün sonuna kadar doğru tonda altın harflerle birkaç yüz düğün davetiyesi bastırabilirdi. Ama Carrie'nin bedeninin yumuşak ağırlığını hâlâ kollarımda hissedebiliyordum ve

ikisine de aptal davetiyeleri unutmalarını söylemek istedim. Tüm bu lanet düğünü unutmalarını.

Neyim vardı benim böyle? Kafamdaki Carrie, içimdeki boşluğu doldurmak için yaratılmış, aşırı aktif hayal gücümün bir ürünüydü. Şu anda bakışlarımdan kaçan kadın bir yabancıydı.

Yaklaşık on yıl önce birkaç saatliğine tanıdığım bir kadın için hayatımı mahvedecek değildim. O yüzden tek söylediğim "İyi fikir." oldu.

Kaia, Carrie'ye kendisini ofisimden dışarı kadar takip etmesini işaret ederek, "Biz senin yakandan düşelim," dedi.

Carrie yutkunurken boğazı kıpırdadı ve Kaia kapıdan geçip benim alanımdan çıkarken geçmişimden gelen hayalet omzunun üzerinden bakıp bakışlarımla buluştu.

Yumuşak dudaklar söylenmemiş kelimelerle ayrıldı ve tırnaklarını sırtımda gezdirirken adımları haykırmasının nasıl bir his olduğunu hatırladım. O çiziklerin acısını ve iyileştiklerinde onları nasıl özlediğimi hatırlıyorum.

Sonra başını tekrar salladı ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı.

Vücutlarının gölgesinin ofisimin buzlu cam duvarında ilerleyişini izledim. Gözden kaybolduklarında bir şeyin doğru olduğunu biliyordum: Boku yemiştim.

ON BİR CARRIE

Asansör boşluğuna doğru yürürken beni ele geçiren sersemliği boğuk sesler delip geçti. Kaia'nın sesi solumda bir yerden geliyordu ama kelimeleri seçemiyordum. Kendime gelmem, hiçbir sorun yokmuş gibi davranmam gerektiğini biliyordum.

Ama bir şeyler yanılttı.

Yeni patronum çocuğumun babasıydı. Ve hiçbir fikri yoktu.

İçimdeki kargaşa yükseliyor, geçmişte aldığım kararların enkazını yıkıcı bir kasırga gibi savuruyordu. Nefesime odaklandım ve kendimi toparlayana kadar Kaia'yı tatmin edeceğini umduğum sesler çıkardım.

Asansör kapıları kapandı ve kulaklarım patladı.

"...ve onu daha önce hiç böyle görmemiştim," diye hayret etti Kaia. "Sanki seni bir yerden tanıyor gibiydi?"

Gülümsemeye zorladım ama paslanmaz çelik asansör kapılarındaki çarpık yansımam bana bunun bir yüz buruşturma olduğunu söyledi. "O suratlardan bende de var," diye açıkladım, ki bu hiç de açıklama sayılmazdı.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye onayladı Kaia, açıkça ikna olmamıştı. "Yine de... Siz ikiniz birbirinizi tanımıyor musunuz?"

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" Başımı sallayarak tekrarladım. "Hayır. Milyarderlerin çevresinde pek dolaşmam."

Kaia homurdandı. "Tabii onlardan biri için çalışmıyorsan." "Aynen öyle."

Kapılar asistan havuzunun bulunduğu kata açıldı ve Kaia masasına doğru ilerlerken ayakkabılarının sesi hızlı bir şekilde kesildi. "Düğün davetiyeleri için detayları göndereceğim," dedi. "Matbaacılar bugün bitirebileceklerini söylediler ama normal kuryelerimiz bizi oyalıyor. Onları alıp konuta elden teslim etmeniz gerekecek."

"Elbette," diye robot gibi cevap verdim ve masama doğru ilerledim.

Aşırı sulanan küçük sukulent bitkisi pencere kenarında kabarık ve rengi solmuş bir şekilde duruyor, çaresizliğin son çırpınılarıyla varlığına tutunmaya çalışıyordu. Anlayabiliyordum.

Sadece çocuğumun babası için çalışmakla kalmıyordum, şimdi de onun başka bir kadınla evlenmesini kolaylaştırmak zorundaydım. Bu neden acı veriyordu? Onu suçlayamazdım. Birlikte unutulmaz birkaç saat geçirmiş ve bir daha birbirimizi görmemiştik. Aradan yedi yıl geçmişti. Beni aramasını mı bekliyordum? Çocuğunun dünyaya geldiğini ve onunla tanışmayı beklediğini hissedebileceğini mi sanıyordum?

Hayal görmüyordum. Cole Christianson üzerinde hiçbir hak iddia edemeyeceğimi biliyordum. Birlikte geçirdiğimiz zamanın kısa ve yoğun olduğunu ve uzun vadede hiçbir şey ifade etmediğini biliyordum.

Ama gerçek şu ki, birlikte bir çocuğumuz vardı. Er ya da geç, ona söylemek zorundaydım.

Sonra ne olacak?

Evie ile tanışmasını *istedim* mi?

Mantıklı yanımda -iyi bir anne olmak isteyen yanımda- evet dedi. Tabii ki evet. Evie'nin babasını tanımasını, genlerini paylaştığı adamla bir ilişki kurması için ona bir şans vermek istedim. Bu benim hiç sahip olmadığım bir şeydi. *Cole'un* da hiç sahip olmadığı bir şeydi. Çocukluğumda baba isteyen bir boşluk vardı. Evie'yi aynı acıdan kurtarmak için tek yapmam gereken yukarı çıkıp Cole'a gerçeği söylemekti.

Ama bencil ve korkmuş yanımda etrafımdaki ofis kulesinin duvarlarına, paraya, şatafata ve güce baktı ve tek yapmak istediğim onu saklamak ve kendime saklamaktı.

Ya velayet için savaştıysa? Ya *kazansaydı*?

Ya da ya onu tamamen reddettiye? Onun küçük kalbini kırmış ve tüm hayatımı yaşamaya değer kılan kızda kalıcı hasara neden olmuşsa?

Panikle boğazım düğümlenirken telefonumu kaptım ve aceleyle tuvalete gittim. Neyse ki kilitlenebilir, bireysel bir odaydı, bu yüzden Hailey'nin numarasını bulmak için telefonumu karıştırırken kapıyı kapatabildim.

İkinci zil sesinde cevap verdi. "S a k ı n bana kovulduğunu söyleme."
Titreyen bir nefes çektim.
Hailey boğuk bir ses çıkardı. "Bekle. Ne? Nasıl?"
"Kovulmadım," diye cevap vermek için acele ettim, sesimi alçak tutarak.
"Ama Hailey. Aman Tanrım."
"Ne var? Neler oluyor? Sen iyi misin?" "Bu o."
Kısa bir duraklama oldu. "O kim? Hangi adamdan bahsediyoruz?
Peki hangisi o?"
"Düğününüzdeki adam," diye tıslayarak karşılık verdim. "Cole."
"Yeni şirketinde mi çalışıyor?" diye bağırdı ve sandalyesinin tekerleklerinin evindeki ofisinin zeminine sürtündüğünü duydum. "Bekle. Baştan başla."
Lavaboya yaslandım ve şakağıma masaj yaptım, kelimelerle ifade etmem gereken gerçekliğe karşı gözlerimi kapattım: "O benim patronum. Büyük patron. Şirketi yöneten kişi."
Hailey uzun ve yavaş bir nefes aldı. "Oh. Oh, vay canına." Telefonu karıştırdı ve konuşurken ayağa kalkıp volta attığını hayal ettim. Hiçbir zaman yerinde durabilen biri olmamıştı. "Bu tam bir felaket değil. Belki de seni tanımamıştır."
"Biliyordu," dedim, acı her heceme sinmişti. "Göz göze geldik ve o bunu *biliyordu*, Hailey."
"Tamam," dedi, hâlâ o saçma sapan ses tonuyla. "Sorun değil. Sorun değil. Bu sadece bir iş. Tek gecelik bir ilişki mi yaşadın? Ne olmuş yani? Bu bir iş ilişkiniz olamayacağı anlamına gelmez, değil mi?"
"Birlikte bir çocuğumuz var," diye tısladım, kapıya baktım ve yeni iş arkadaşlarımdan tüm dedikoduları öğrenmek için kulaklarını kapıya dayadıklarını hayal ettim.
Hailey homurdandı. "Şey, evet. Bu doğru. Onu gördüğünde nasıl tepki verdin?"
"Bayıldım."
"Ne yaptın?"
"Bayılmışım."
" "Sen-"
"Bilincimi kaybettim ve yere yığıldım, evet. Ofis koltuğunda başımı okşarken uyandım. Daha sonra bana bir şeyler yedirdi ve patronuma 911'i aratmaya çalıştı."

Sözlerimi takip eden sessizlikte Hailey'nin nefes alışlarını duyabiliyordum ve gülmemeye çalıştığını anlayabiliyordum.

"Bu hiç komik değil."

"Birazcık komik."

"*Değil*," diye ısrar ettim. "Bu gerçekten çok büyük bir sorun. Bu bir *felaket*, Hailey."

"Doğru," dedi ama gülümsemesi sesinden belli oluyordu. Karşı koyamayınca benim dudaklarım da karşılık olarak kıvrıldı. Önce Hailey toparlandı ve Cole dönüp bakışlarıyla beni delip geçtiğinden beri aklımı kurcalayan soruyu sordu. "Ona Evie'den nasıl bahsedeceksin?"

Eğer ona söylemezsem. *Nasıl?*

Çünkü başka seçeneğim yoktu. Kızım bir babayı hak ediyordu ve Cole da bir kızı olduğunu bilmeyi hak ediyordu.

Ama onun parası, gücü, avukatları vardı. Benim neyim vardı? Kızıma kendi yatak odasını bile verememiştim. Beşikten çıktığından beri aynı büyük yatakta yatıyorduk.

"Ona nasıl söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok," dedim kuzenime. "Onunla sürekli iletişim halinde olacağım anlamına gelmiyor. Farklı katlarda çalışıyoruz ve o tüm şirketi yönetiyor. Ben yönetici asistanı totem direğinin en altındayım. Onunla tanışmamın tek nedeni müdürümün bu sabah bir sorunu çözdüğüm için bana kredi vermek istemesiydi. Bunu, işleri berbat edersem beni hemen kovmayacağı umuduyla yaptı, görünüşe göre her zamanki iş yapış şekli bu."

"Yani o herkesin sevdiği harika, düşünceli bir patron."

Alaycılığı karşısında inledim. "Ne yapacağımı bilemiyorum."

"Sadece hiçbir şey için acele etme. Zamanın var. Öyle mi?"

"Ona söylemek zorundayım."

"Bunu biliyorum. Ama bir şok geçirdin. Bayıldın. Bu senin ilk günün. Biraz nefes al, uyu ve cevap sana gelecektir. Ona Evie'den nasıl bahsedeceğini bulacaksın."

"Evet," diye cevap verdim. Tırnağımın ucunu ısırarak karo zemine baktım ve kuzenimin sözlerinin beni sakinleştirmesine izin verdim. İki derin nefesten sonra neredeyse net düşünebiliyordum. Ama sis perdesi kalktığında, tek gördüğüm paniğimin ardında saklanan korkunun şekliydi. Gerçekten hissettiğim kadar korkunç olup olmadığını görmek için bunu kelimelere döküp yüksek sesle konuşmam gerekiyordu: "Ya onu benden almak istiyorsa?" Fısıldadım.

Hailey şiddetle, "*Yapmayacak*," diye cevap verdi. "Yapamaz."

"O kadar çok parası var ki... Eğer isterse..."

"Yapmayacak," diye ısrar etti Hailey. "Sadece bugünü atlat. Eve döndüğünde bir şeyler ısmarlarız, dördümüz bir film izleriz, sonra da Evie yatağa girdiğinde bir şişe şarap açar ve bu işi çözeriz. Seth de yardım eder," diye ekledi parlayarak.

"Seth bir emlak avukatı, Hailey. Ve sen şarap içemezsin."

"Evet, ama aile hukukundan birini tanıyacaktır. Ne yapacağını bilir. Şarap içemeyeceğimi biliyorum ama daha da önemlisi sen içebilirsin." Stresimin en kötüsünü dışarı attım. "Tamam. Evet."

"Panik yapmayın. Bir yolunu bulacağız. Anladın mı?"

"Çok iyi bir anne olacaksın, Hailey."

"Seni bir şişe şarapla sarhoş olmaya teşvik etmemin annelik yeteneklerime nasıl yansıdığından emin değilim ama kabul ediyorum."

Güldüm ve vedalaşıp telefonu kapattık. Derin bir iç çekerek telefonumu cebime attım ve aynada kendime bakmak için döndüm. Yüzüm lekeli ve kızarıktı ve gözlerim hâlâ panik içindeydi.

Ama her şey yoluna girecekti. Banyodan çıkar, düğün davetiyeleriyle ilgilenmek için ihtiyacım olan bilgileri alır ve onları bıraktırdım ve işim bittiğinde kafam daha berrak olurdu.

En azından köşeyi dönüp masama yaslanmış Cole Christianson'ı görene kadar planım buydu. Esmer kafası telefonunun üzerine eğilmiş, uzun bacakları önünde rahat bir şekilde uzanıyordu. Kıyafetleri sanki onun için yapılmış gibiydi, ki muhtemelen öyleydi. Masamın yanındaki pencereden yandan aydınlatıldığı için, onunla ilgili anılar göğsümü yumrukluyordu.

Bana hınzırca ve çekici bir şekilde sırtırken otelin pencerelerinden süzülen öğleden sonra güneşi. Bana sarıldığında yüzündeki ifade, karşılaşmamızın ne kadar kısa sürdüğüne göre fazla şefkatliydi. Dudaklarını dudaklarımda hissetmem. Vücudumun sunduğu her sırrı biliyormuş gibi beni çırılçıplak soyması. Alnıma kondurduğu o veda öpücüğü ve onun gidişini izlemek ne kadar acı vermişti.

Çok güzeldi ve beni kolayca yok edebilirdi.

Durakladım ve sanki varlığımı hissetmiş gibi Cole telefonundan başını kaldırdı. Ayağa kalktı ve kendime Hailey'nin haklı olduğunu hatırlattım.

Zamanım vardı. Kızımın varlığını o anda ağzımdan kaçırmak zorunda değildim. Kendimi ve kızımı bu adamın hakkımızda ileri sürebileceği her türlü iddiadan koruyabilirdim.

Yaklaşırken adımlarımı sabit tutmak için tüm dikkatimi toplamam gerekti. Gözlerinin kenarlarındaki ince çizgileri, koyu renk saçlarında güneşin parıltısını fark ettim. Karnımın alt kısmını bir gerginlik kapladı.

Adam yedi yıl önce olduğu kadar muhteşemdi. Uyandığımda ofisinde kanepenin yanında diz çökmüş halde bulduğum sıcak, geniş avucunun kalçama yaptığı baskıyı hâlâ hissedebiliyordum. İkram ettiği suyu yudumlamamı sağlarken boynumun arkasındaki kolunun ağırlığını hissedebiliyordum.

Hayatımın değiştiği güne geri dönmüş gibi hissettim. Enerjisinin o karşı konulmaz, inkar edilemez çekimi beni manyetik bir alan gibi kendine çekti ve daha koyu renk gözlerindeki açık kahverengi çizgileri görecektim kadar yaklaşımdan bu durumun çok daha karmaşık bir hal almak üzere olduğunu anladım.

"Carrie," dedi, sesi tüylerimi diken diken ediyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi," diye cevap verdim, ki bu bariz bir yalandı.

Kaşının seğirmesi bunu anladığını gösteriyordu ama bana bunu belli etmedi. Doğruldu, kolonyasının belli belirsiz izlerini koklayabileceğim, yüzümü boynuna gömüp teninin kokusunu içime çekmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayabileceğim kadar yakın durdu.

O geceyi yeniden yaşamayı bırakmalıydım. Başka bir kadınla nişanlıydı. O benim patronumdu. En iyi ihtimalle, finansal istikrar için tek şansımı elimden alma gücüne sahipti. En kötüsü de, eğer bu duruma dikkatli yaklaşmazsam kızımı benden alabilirdi.

Bu sadece kendime çekici gelmesine izin verebileceğim bir adam değildi. Bu adam benim için varoluşsal bir tehditti. Yarattığı tehlike o kadar büyüktü ki, dış hatlarını zar zor görebiliyordum.

"Kaia davetiyelerle ilgili ayrıntıları sana gönderdiğini söyledi."

"Doğru," diye cevap verdim. "Ben de tam metroya gitmek üzereydim."

"Zahmet etmeyin." Bir adım daha yaklaştı, beni asansörlere doğru çevirirken eliyle sırtımın ortasına bastırdı.

Kalbim sıkıştı. Bana eşlik mi ediyordu? Bu zahmete değmeyeceğime mi karar vermişti? Beni bu kadar çabuk mu kovuyordu? Ona çocuğumuzdan nasıl bahsedeceğimi düşünecek zamanım bile olmayacaktı, çünkü beni bir hiçmişim gibi sokağa atacaktı. Hiçten de az.

Onu suçlayamazdım. Bir bakıma ben de onun için varoluşsal bir tehdittim. Geçmişimizi göz önünde bulundurursak nasıl birlikte çalışabilirdik? "Zahmet etmeyin mi?" Ona yandan bir bakış atarak tekrarladım.

"Metroya binmenize gerek yok. Aşağıda bekleyen bir araba var."

"Oh," dedim, şok olmuş bir halde. "Anlıyorum. Teşekkür ederim ama buna gerçekten gerek yok."

Dudaklarının köşesi bir santim kadar kıvrıldı. "Katılmıyorum," dedi.
"Çünkü ben de seninle geliyorum."

ON İKİ COLE

İlk seferinde birkaç yüz düğün davetiyesini doğru yapamayan bir matbaaya gitmek için peşime takılmaktan daha değerli milyonlarca şey vardı. Şirketi ayakta tutacak, ailemden geriye kalan tek kişinin bana emanet ettiği işi yürütmeme yardımcı olacak milyonlarca şey.

Defalarca görmezden geldiğim milyonlarca şey, çünkü Carrie ofisimden çıktığı anda ondan uzak kalamayacağımı biliyordum.

Asansöre girerken eteği kalçalarını cömertçe sarıyordu ve parmaklarımı o kıvrımlara sokmanın, başparmaklarımı kalça kemiklerinin üzerinde gezdirmenin, tadına bakabilmek için onu iyice açmanın nasıl bir his olduğunu hatırladım. Tanrım, ne zamandır ilk kez bu kadar tahrik olmamıştım? Ne zamandan beri ham ihtiyaç beni tüketmiş, kendime gerçekten önemli olduğunu söylediğim her şeyden uzaklaşmaya zorlamıştı?

Kolunun benimkine değmesi kalbimin hızla çarpmasına neden olacak kadar uzun.

Tatlı ve narin kokuyordu ama ona baktığımda yüzü solgundu ve kırmızı lekeler vardı. Kaşlarımı çatarak gözlerindeki camsı ifadeyi inceledim ve ambulans çağırma konusunda çok kolay pes ettiğim için endişelendim.

"Nasıl hissediyorsun?" Tekrar ettim.

Sanki zihni çok uzaklardaymış gibi gözlerini kırpıştırarak kendine geldi ve bakışlarımla buluştu. "Harika."

"Çok kötü bir yalancısın, Carrie."

Dudakları içe doğru kıvrıldı ama gözleri parladı. İçimden bir şey geçti. Tam olarak şehvet değildi. Yedi yılın ağırlığı üzerime çökmüştü.

Ama yedi yıl değildi. Bir geceydi. Bir gece bile değildi. Birlikte geçirdiğimiz bir avuç saat. Bu kadının üzerimde nasıl böyle bir etkisi olabilirdi?

Ve bu şehvet *değildi*. O eteğin içinde, küçük tiki bluzuyla ve arkadan tutturulmuş saçlarıyla. Yanımdaki yatakta kemiksiz ve dağınık bir halde nasıl görüldüğünü biliyordum. O kıyafetleri çıkarıp onu tekrar oraya götürmenin ne kadar iyi hissettireceğini biliyordum. Bu bilgi içimde sönmek bilmeyen bir kor gibi yanıyordu.

"Düğün ne zaman?" diye sordu.

Sarsıldım ve bakışlarımı ondan ayırdım. "Gelecek bahar."

"Oh, çok güzel. Bahar düğünlerine bayılırım."

Mırıldandım. İçimde suçluluk duygusu çalkalanıyordu, çünkü ne halt ediyordum, nişanım olmayan birini arzuluyor muydum? Ben böyle bir adam değildim. Ben yoldan çıkmadım. Sadakat benim için gerçekten önemli olan tek şeydi. Bu yüzden çalışanlara karşı sert davranmakla ilgili nasıl bir şöhrete sahip olursam olayım, yine de bu şirketi her çeyrekte yeni zirvelere taşıyabildim - çünkü kendilerini kanıtladıklarında, onlar için ateşin içinden geçerdim. Bana sadık olan insanlara ben de sadıktım.

Ve buna kendimi ömür boyu bağlayacağıma söz verdiğim kadın da dahildi. Ben aldatan biri değildim. Asla da olmayacaktım.

"Sen mi?" diye sordum, sesim sertti.

"Hmm?"

Carrie'nin ellerine başımı salladım. "Evli misin?"

"Oh." Güldü. "Hayır."

"Bu soruda komik bir şey mi var?"

Carrie başını iki yana eğerek bana alaycı bir gülümseme verdi. "Yalnız ölebileceğim gerçeğini kabullendim diyelim."

"İlk tanıştığımızda bu kadar acımasız olduğunu hatırlamıyorum."

Sanki önceki karşılaşmamızı hatırlatan herhangi bir şey canını acıtıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Kaşlarımı çattım, bundan hoşlanmadım. Hem de hiç hoşlanmadım. Ama Carrie doğruldu ve bana o sırtışlarından ve yan bakışlarından birini attı. "Oraya mı gidiyoruz o zaman?"

Cevap veremeden asansörün kapıları açıldı ve elim tekrar onun sırtına gitti. Bluzunun ince kumaşının altından sütyeninin askısını hissedebiliyordum ve fark ettiğim için kendime lanet ettim. Asansörden çıkar çıkmaz elimi bıraktım.

Carrie çekiciydi. Alba'ya verdiğim sözlere ihanet etmeden bunu kendime itiraf edebilirdim, değil mi? Gülümsemesinin gözlerini nasıl aydınlattığını fark edebilir, her adımda kalçalarının nasıl sallandığını izleyebilirdim. Ne de olsa ben bir erkektim ve kör değildim.

"Bu taraftan," dedim ve onu lobi kapısından çıkarıp bekleyen arabaya yönlendirdim. Her zamanki şoförüm araca girdiğimizde başını salladı, içeri girdiğimizde kapıyı kapattı, sonra sürücü tarafına doğru döndü. Gizlilik perdesi açıldı ve Carrie bu kadar yakinken arabanın arkası bana yakın ve samimi geldi. Koltukların derisine karışan tatlı kokusunu alabiliyordum.

Kendini içeri attı ve ellerini kucağında kavuşturdu, ne kadar şık ve düzgün olduğunu bilsem de öyle değildi. Bakışları yanındaki renkli cama yapışmıştı ve kendimi boynunun çizgisine, köprücük kemiklerinin arasından sarkan narin altın zincire, topuzundan bir tutam saçın kaçışına bakarken y a k a l a d ı m .

Onunla çalışamazdım. Farkına varmak beni bir kamyon gibi çarptı. Günlerimi onun üst katındaki ofisimde geçiremez ve sadece gözlerindeki ışığı görebilmek için kendimi onun masasında bulamazdım. Onunla aynı binada olmak ve ona sahip olamayacağımı bilmek dayanılmaz olurdu.

Kendimi avın kokusunu yeni almış çaresiz, aç bir hayvan gibi hissediyordum. Kanımdaki vahşi bir şarkıydı, bakışlarımı ona çeken, parmaklarımı ona dokunma ve sahiplenme ihtiyacıyla kaşındıran bir çağrıydı.

Ve bunun için kendimden nefret ettim.

O benim değildi. Seçimimi çoktan yapmıştım ve ben sözlerine ihanet eden bir adam değildim. Hayatımda pek çok kez ihanete uğramış ve yalan söylenmişim ve bunu başkalarına yapan biri asla olamazdım. Bunu ne Alba'ya, ne babama, ne de başka birine yapardım.

Bu, Carrie'nin benim için çalışamayacağı anlamına geliyordu - net bir cevabı olan basit bir hesaptı. Peki bunu yüksek sesle söyleme düşüncesi neden midemi bulandırıyor? Onu *tanımıyordum* bile.

Araba hareket etmeye başladı, trafiğin akışına yumuşak bir şekilde karıştı ve Carrie nefes aldı, kendini destekledi ve bana döndü. "Bunun hakkında konuşmalı mıyız?"

"O' mu?" Tekrar ettim.

Yanakları kızardı ve içimi bir sıcaklık kapladı. Ondaki bu ifade hoşuma gitmişti. Carrie ellerini birbirine vurdu ve bana hâlâ hoşlandığımı fark ettiğim küstah bakışlarından birini fırlattı. "Daha önce tanıştığımız gerçeğini konuşalım mı?" diye açıkladı.

"Tanışmaktan biraz daha fazlasını yaptın, öyle değil mi?" "Sorulardan kaçırıyorsun."

"Söylediğini duymak istiyorum."

"Değişmediğini görmek güzel," diyerek kaşlarını kaldırdı.

Sözleri içimde umutsuzca saklamaya çalıştığım bir tepkiye neden oldu. Sikim bir anda sertleşti, koltuğumda kıpırdandıkça pantolonumun yakasına çarpıyordu. Nabzım atmaya başladı ve parmaklarım kanımın hücumuyla karıncalandı. O da yıllar önce bu oyundan benim kadar zevk almıştı. Yalvarana kadar onunla alay etmemden zevk almıştı.

Benim de hoşuma gitmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Bu anı beni uzun, çok uzun bir süre ayakta tutmuştu. Yıllarca, neredeyse patolojik hale gelene kadar, kendimi her elime aldığım da bana teslim olduğunda onun sesini düşünmüştüm. Ta ki durmam gerektiğini ya da kendimi delirtmem gerektiğini anlayana kadar.

Şimdi o buradaydı ve milyonlarca nedenden dolayı Onu.

Çenemi sıkarak pencereden dışarı baktım. "Tahmin ediyorum ki İşi kabul ettiğinizde şirketi kimin yönettiğini bilmediğinize dair ofisimden tepki aldınız."

"Aslında, patronumla yüz yüze geldiğimde bayılmak biraz düzenli bir olay."

Ona bakarken, alt dudağını ısırırken gözlerindeki muzip ışığı yakaladım. "Öyle mi?" Diye mırıldandım.

"Evet. Sana verdiğim tepkiden dolayı gurur duymana gerek yok." Homurdandım.

Bedenimi yeniden kontrol altına almaya ve yanımdaki varlığının baskısını görmezden gelmeye çalıştığım kısa, gergin bir duraksamadan sonra Carrie, "Bu senin için bir sorun mu? Bir geçmişimiz olduğu gerçeği."

Göz ucuyla baktığımda beni izlediğini gördüm. Hâlâ o keskin, her şeyi gören bakışları vardı, onunla tanıştıktan bir saat sonra bir otel barında sırlarımı dökmeme neden olan bakışları. İçimdeki cevheri gören ve ona evlat edinildiğimi, öz ailemi bulma konusunda yaşadığım çatışmayı anlatmama neden olan kişi. Eğer o zaman da bana şimdi baktığı gibi bakmasaydı, bunu yapabileceğime emin değilim.

babamla irtibata geçme cesaretini gösterseydi. Onun iş ortağıyla tanışamazdım. Şirketindeki pozisyonu kabul edip zirveye çıkamazdım. Alba ile nişanlı olmazdım.

Tüm bunları Carrie'ye borçluydum, çünkü o beni gördü ve ihtiyacım olduğunda bana meydan okudu.

Belki de bu yüzden sorumlu bir seçim olduğumu bildiğim şeyin tam tersini söyledim. Beynim yetişmeden önce kendi cevabımı duydum. "Geçmişimiz bir sorun değil," dedim. "Bu sabah seyahat ayarlamalarıyla beni etkiledin."

Carrie rahat bir nefes aldı. Elleri birbirini kavrayarak gevşedi ve başını koltuk başlığına yasladı. "Güzel. Zavallı Alison'a yaptığın gibi beni de kovacağından endişeleniyordum."

"Zavallı Alison?"

"Alison Bronson? Yerine geçtiğim kadın."

"Oh." Bir el salladım. "Çok fazla hata yaptı. Ayak uyduramadı."

"Anlaşıldı," dedi Carrie, alaycı bir sesle. "Beceriksizliklerimi minimumda tutmaya çalışacağım."

"Bunu yaparsan işin güvende olur," diye cevap verdim; arabaya bindiğimde ona söz vermeyi planladığım şey tam olarak bu değildi. Ama kimi kandırıyordum ki? İkinci kez parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyecektim.

Bekle, hayır. Kastettiğim bu değildi-

"Tamam," dedi. "Bu çok iyi. Peki işleri profesyonelce mi yürüteceğiz?"

Yavaşça gözlerimi kırıştırdım ve başımı çevirerek bakışlarını karşıladım. "Aklında başka bir şey mi vardı?"

Neyim vardı benim böyle? Neden kelimeler ağzımdan dökülüp duruyordu?

Kızaran yüzü kısa sürede yerini güzel, vahşi bir kaş çatmaya bıraktı. "Hayır," dedi zorla. "Sadece aynı sayfada olduğumuzdan emin olmak istiyorum. Kaia birbirimizi tanıyıp tanımadığınızı soruyordu."

"Kaia kendi işine bakmalı."

"Ofisinizde olanları göz önünde bulundurduğumuzda, sorularının adil olduğunu düşünüyorum."

"Bayıldığın için beni suçluyormuşsun gibi geliyor." "*Seni suçlamıyorum,*" diye ısrar etti, sözlerine hayal kırıklığı karışmıştı. "Ve Ayrıca, erkek koruyuculuğuna soyunup beni taşıyan ben değilim."

kanepeye."

"He-man koruyucusu mu?"

"Her yerimde sen vardın!"

"Tıbbi bir acil durum yaşadın, Carrie."

Bir elini salladı. "Biraz başım dönüyordu."

"Biraz sersemlemiştin, öyleydin."

"Bu, beni kanepeye taşıman ve bir yudum su ve karışık fındıkla beslerken kucağına alman gerektiği anlamına geliyor."

"Sen zor durumdayken seninle ilgilendiğim için pek minnettarlık hissetmiyorum." Parmaklarımı şıklattım. "Ama bu aslında şaşırtıcı değil, değil mi? Bir uyuşturucu bağımlısı tarafından bıçaklanmaya çalışmakta ısrar ettiğin için tanıştık ve sonra hayatını kurtardığımda bana kızma cüretini gösterdin."

Öfke gözlerini soluk grinin parlak bir tonuna çevirdi. "Sen *kurtardığında*-" Sözüünü kesti ve dişlerini sıktı. Elleri o dar siyah eteğinin üzerinde bir sıkılıp bir çözülüyordu ve nefeslerimin hızlı geldiğini fark ettim. Nabzım boynumda, uyluklarımda, ayak parmaklarımda atıyordu ve taş gibi sertleşmişim.

Yıllardır bu kadar tahrik olmamıştım. Tam olarak yedi yıldır.

Burnundan yavaşça nefes aldı ve nefesini tekrar dışarı verdi. Sonra o pembe dudaklarını yaladı ve tehlikeli gözlerini bana çevirdi. "İlgilendiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "İyi olduğumdan emin olmak için zaman ayırdığınız için minnettarım."

"Kulağa acı verici geliyor," diye not ettim, sağlıklı olamayacak kadar çok eğleniyordum.

Carrie'nin göğsü bir nefes daha alıp verirken inip kalktı ve ben de onun kendini toparlamasını izledim. "Bazı temel kurallara ihtiyacımız var."

"Öyle mi?"

"Evet. Böylece iyi bir çalışma ilişkisi kurabiliriz."

"Kendi şirketimde çalışanlarla konuşurken bu konuşmalar genellikle böyle geçmez. Kuralları koyan benim, Carrie."

Sabrının paçavralarının parçalandığını görebiliyordum. Neden bu kadar çok eğleniyordum? Neden bana bir tepki verene kadar onu iğnelemeyi bırakamıyordum? Ve neden yaptığı her şeyden bu kadar tahrik oluyordum?

Sonunda sakın bir sesle, "Yönetici asistanı havuzunuzda personel açığı var," dedi. Bakışlarında olması gerekenden çok daha fazla hoşuma giden bir kararlılık gördüm. İçime işleyen üç kelime söyledi: "Bana ihtiyacınız var."

Bu onun bildiğinden bile daha doğrudu. "Öyle mi?" Ben sordum.

"Evet. Başka birini kovarsanız, seyahat düzenlemeleri, toplantı planlaması, telefon taraması ve genel ofis mekaniği ile ilgili her türlü sorunu yaşarsınız. Düğün davetiyeleri ve kuryelerden bahsetmiyorum bile."

"Benim için birkaç saat çalıştıktan sonra bundan bu kadar emin misin?"

"Evet," diye yanıtladı tereddüt etmeden. "Bu sabah benim yaptığım gibi devreye girip sorunları çözebilecek birine ihtiyacınız var. İşinde iyi olan birine. Gerekeni yapacak ve kapsamlı bir eğitime ve şımartılmaya ihtiyaç duymayacak biri."

Arkama yaslandım ve onun sözlerini düşündüm. O haklıydı. Bunu ikimiz de biliyorduk.

"Yani," diye devam etti Carrie, "Yıllar önce bir..."

Cümlemin havada kalmasına izin verdim, aramızda olanları nasıl nitelendirdiğini bilmek istiyordum. Kaşlarımı kaldırdım ve gözlerinin kısılmasıyla ödüllendirildim.

"Birlikte yattığımız gerçeğine rağmen," dedi açıkça ve konunun etrafında dans etmemesini takdir ettim. "Karşılıklı bir anlaşmaya varabileceğimizi düşünüyorum. Temel kuralları olan bir anlaşma."

Gülümsediğimi fark ettim ve başımı sallarken yüzümdeki gülümsemeyi silmeye çalıştım. "Peki."

"Bundan sonra her şey tamamen profesyonelce olacak." "Katılıyorum."

"Güzel. Eğer geçmişimiz ofis dedikodularına malzeme olursa, bu ikimizi de kötü etkiler, ama özellikle beni."

"İtibarınız için endişeleniyor musunuz?"

"İtibarımın işimi yapma becerimi nasıl etkileyeceği konusunda endişeliyim. Saygı olmadan ilişki kuramam. İlişkiler olmadan, bu sabah seyahat ayarlamalarınızda yaptığım gibi sorunları çözemem."

Durumu bu şekilde değerlendirdiği için ona hayranlık duymadan edemedim. İş hayatımda hızlı kararlar almamı sağlayan, benim de her gün yaptığım türden açık gözlü bir analizdi bu. Ayrı geçirdiğimiz yıllar boyunca, bu inatçı çizgisini koruduğunu ve onu gerçek bir güce dönüştürdüğünü fark ettim. Bu hoşuma gitmişti.

Ve o haklıydı. Eğer geçmişimiz ortaya çıkarsa, bu onu benden çok daha fazla etkileyecekti. Bunun olması fikri hoşuma gitmedi.

"Yani," diye devam etti, "geçmiş geçmişte kalmalı."

Sesinde söylediklerine tam olarak inanmadığını düşündüren bir nota vardı ama çenesi sabit ve bakışları kararlıydı.

"Geçmiş geçmişte kaldı," diye kabul ettim, bunu söylerken kaburgalarım daralsa da.

Ama o haklıydı. Yedi yıl önce bir kez karşılaşmıştık ve ikimiz de hayatımıza devam etmiştik. Ona ihtiyacım vardı ve onun da bu işe söylediğinden daha fazla ihtiyacı olduğundan şüpheleniyordum.

"Güzel," dedi. "Bu iş halloldu."

Zihnimin ve bedenimin savaş halinde olduğu gerçeğine bakılırsa, aramızdaki sorun çözülmekten çok uzaktı ama sözlerinde bilgelik vardı ve ona karşı çıkmak için iyi bir neden düşünemiyordum. Ayrıca, bir parçam -çok da küçük olmayan bir parçam- onu bulduğum için rahatlamış hissediyordu. Yakınımda olacaktı. Hayatımdan ikinci kez kaybolmayacaktı.

Belki de onu tanımak beni bu çekimden kurtaracaktı. O da sıradan bir çalışan olur. İstikrarlı, profesyonel, saygılı bir iş ilişkimiz olacaktı. Ona duyduğum arzu sadece kireçlenmiş anıların sert dış kabuğuydu ve birlikte daha fazla zaman geçirdikçe parçalanacaktı. Onunla ilgili zihnimde oluşturduğum imaj parçalanacaktı, çünkü onun kusurlarını, eksikliklerini görecektim. Kaide paramparça olacak ve hayatım normale dönecekti.

Değil mi?

Manhattan trafiğinin akışı bizi matbaaya getirdiğinde sessizlik üzerimize çöktü. Şoförüm kapımı açarken Carrie dışarı fırladı ve birlikte içeri girdik. Alba'nın davetiyelerde yapılmasını istediği değişikliklerden haberdar olan ve basım aşamasında olan yeni davetiyeleri kontrol etmeye hazır olan Carrie'nin duruma el koymasını izledim.

Tezgâhın üzerine eğildi, her kelimeyi ve çiçek detayını kontrol etti, konsantre olurken kaşlarının arasında bir kırılganlık vardı. Sonra bana uzattı ve ben de karta hızlıca bir göz attım.

"İyi görünüyor," dedim ona ve tezgâhtara.

"Altının rengi doğru mu?" Carrie sordu.

Davetiyeye tekrar baktım. Bana altın gibi göründü. "Evet." "Son birkaç tanesi yazıcıdan çıkıyor," dedi tezgâhtar iç çekerek. açık bir rahatlama. "Senin için her şeyi toplayacağım."

On dakika sonra Carrie kolunun altına bir deste davetiye, zarf ve etiket sıkıştırmıştı. Arabaya gittiğimizde onları bana vermeye çalıştı.

Pakete göz kırptım.

"Bunları eve götürmek istemiyor musun?" diye sordu kaşlarını çatarak.
"Metroya atlayıp ofise geri dönebilirim."

Oh. Doğru ya. Bu küçük geziye neden geldiğimi unutmuştum, muhtemelen burada olmam için ona yakın olmam gerektiği gerçeğinden başka gerçek bir neden yoktu.

Paketi aldım. "Onları bu gece eve götüreceğim. Ofise birlikte dönebiliriz."

Başını salladı, sert ve işveli bir tavırla. "Bana uyar."

Bu yeni ilişkimizin şekliydi. Soğukkanlı bir şekilde profesyonelceydi ve son derece uygundu. Yapılacak en doğru şeydi ve kendimi bok gibi hissetmeme neden oldu. Ofis binama geri dönerken caddedeki yayaları, bisikletli kuryeleri ve hiç bitmeyen trafik akışını izledim ama hiçbir şey görmedim - Carrie'nin tarafındaki karşı caddede hızla ilerleyen arabayı bile.

Ta ki şoförümüz yoldan çıkmaya çalışıp beni şimdiki zamana geri döndürene kadar. Bir an sonra, metal, kauçuk ve fiberglasın çıtırtısı havayı kirletti.

ON ÜÇ CARRIE

Araba sarsıldı ve şakağım cama çarptı. Acı başıma yayılırken irkildim, sonra aracımız savrulurken önümdeki koltuğa tutunmak için çırpındım. Cole'un kolu karnımın üzerinden uçarak beni yakaladı ve emniyet kemerim sarsılarak beni yerimde tuttu.

Her şey birkaç saniyeden fazla sürmedi. Durduğumuzda kulaklarım çınlıyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

Şöyle bir baktım, iri gözlerini ve ağır nefes alışını fark ettim. Başımı salladım. "Evet. Ne oldu?" Dönüp arka camdan dışarı baktığımda eski bir sedanın kaldırımın yarısında durduğunu gördüm. Bagajımız arabanın benim tarafımda buruşmuştu ve kırık cam parçaları ile eskiden stop lambamız olan kırmızı plastik asfalta saçılmıştı.

Cole bir ses çıkardı, ben de kaşlarının arasındaki derinin kırıştığını görmek için tam zamanında ona baktım. "Kanaman var."

Saç çizgime dokundum ve parmaklarım kıpkırmızı oldu. "Oh."

Bölme aşağı kayarken vınladı. Şoför, "Her şey yolunda mı?" dedi.

"Hayır, hepimiz iyi değiliz Paulie. Bu da neydi böyle?" Cole havladı.

"Bir anda ortaya çıktı!"

Paulie'nin ışık henüz sarıdan kırmızıya dönmüşken kavşağa girdiğini belirtmek istemedim. Diğer araba çok hızlı gidiyordu ama en başından kavşakta olmamamız gerekiyordu.

Ellerim titriyordu.

Cole kapısını açtı ve ben de çantamı karıştırıp mendil buldum. Onları başımın yan tarafına bastırırken, arabanın benim tarafımdaki kapısı kırılarak açıldığında sarsıldım. Cole arabanın içine doğru eğilip emniyet kemerimi açmak için bana doğru uzanırken yüzündeki gürleyen ifade görüş alanımı doldurdu. Kokusu beni tanıştığımız güne geri götürdü. Teninin tuzu. Kolonyasının ve şampuanının kokusu. Derin bir nefes aldım, verdiğim tepkinin içgüdüsel doğası karşısında şok olmuşum. Tüm vücudum sıkıştı, ağzım kurudu ve

kalbim güm güm atmaya başladı.

Bu kez -ofisinde olduğundan farklı olarak- kolları beni kavradığında tamamen bilinçliydim ve bedenlerimizin ne kadar yakın olduğunun farkındaydım. Avucunun uyluğumu kavradığını ve kolunun dizlerimin altındaki sıcaklığını hissettim. Beni arabadan çıkarıp kollarına alırken bağırarak sol kolumu boynuna doladım, diğer kolumla da başımın yan tarafına bastırıldığı mendili tuttum. Sağ tarafım göğsüne bastırıldığı için bu beni büktü ve burunlarımız neredeyse birbirine değecek hale geldi.

"Ne yapıyorsun?" Çığlık attım.

"Bir doktora ihtiyacın var." Çenesi gergin, gözleri öfkeliydi. Belki de trafik ışıklarını ve sürücünün en azından kısmen hatalı olduğunu fark etmişti.

"Cole. İndir beni!"

Islık çaldı ve bir taksi önünde durdu. "Seni tıbbi yardım almaya götürüyorum."

"Kes şunu." Taksinin arka koltuğuna doğru yürürken dilimi şaklattım. Kıpırdanmalarım onun demir pençesini etkilemiyor gibiydi, bu yüzden onu yavaşlatabileceğini düşündüğüm tek şeyi yaptım: Ensesindeki saçları çekiştirdim.

Bana attığı bakış karanlık ve öfkeliydi ve uyluklarımın iç kısımlarına sıvı sıcaklığının yayılmasına neden oldu.

Bu yüzden -bana bunu neden yaptığımı sormayın, çünkü hiçbir fikrim yok- tekrar çekiştirdim.

"Dikkatli ol," diye uyardı, bunu söylerken sesinde bir tını vardı.

Davranışları ilk tanışmamıza o kadar benziyordu ki bir an için nerede olduğumu unuttum. Kim olduğumu unuttum. Birden yedi yaş daha genç, ayrılıktan yeni çıkmış, aşırı sinirli ve kahramanı oynamaya karar vermiş yakışıklı bir adam tarafından tamamen tahrik edilmişim.

Sonra sedandaki adam bize bağırmağa başladı, şoförümüz de bağırarak karşılık verdi ve ben şimdiki ana geri döndüm. Gerçeğe döndüm.

Bu yedi yıl önce değildi. Cole Christianson benim patronumdu ve daha da kötüsü, çocuğumun babasıydı. Varlığından bile haberi olmadığı bir çocuğun.

Onu bir otel odasına davet edip benimle birlikte olmasına izin veremezdim. Sağduyuyu bir kenara bırakıp en basit dürtülerime boyun eğemezdim. Gerçek sorumluluklarım vardı ve onun huzurunda -ve kollarında- ne kadar uzun zaman geçirirsem sonuçları o kadar kötü olurdu.

Sonuçlarını göze alamazdım. Bu işi kaybetmeyi göze alamazdım ve kesinlikle onun bu ilişkide üstünlük sağlamasını göze alamazdım, çünkü bunu kızımı benden almak için kullanmaya karar verebilirdi.

"İndirin beni. Efendim." Son kelimeyi tükürerek söyledim, bunun bir hakaret gibi görünmesini istiyordum.

Ama Cole'un kaşları sadece bir santim kadar seğirdi ve direktifimi görmezden geldi. "Seni hastaneye götürüyorum," dedi.

"Şu anda beni aşağılıyorsun, seni zorba, otoriter *göt herif*."

Bu çok sertti. Bunu ağzımdan çıkar çıkmaz anladım. Ama itilip kakılmayacağımı ona başka nasıl anlatabilirdim ki?

"Başınızı çarpmışsınız," dedi, sakın bir sesle, camını indirip bize seslenen taksi şoförünü ve sedan sahibi ile şoförümüz arasında başlayan tartışmayı görmezden gelerek. "Tıbbi yardıma ihtiyacınız var."

"Kendi ayaklarımın üzerinde durabilmem için beni yere indirmene ihtiyacım var." Ve bu tam da şu anda hayatımın teması değil miydi?

"Daha birkaç saat önce kendi ayaklarınızın üzerinde duruyordunuz ve sonra bayıldınız. Bu birkaç saat içinde başınıza aldığınız iki darbe demek Bayan Woods."

Sesi sessiz ve inatçıydı. Birlikte geçirdiğimiz akşam, siki için yalvarmamı istediğinde kullandığı ses tonunun aynısıydı. Neredeyse kendi başına orgazm olmamı sağlayacak bir ses tonuydu.

Kalçalarımın arasında yükselen o sinir bozucu sıcaklık yeni bir seviyeye ulaştı. Başım çok büyük beladaydı.

Bu adamdan etkilenmeme izin vermem mümkün değildi. Benimle aile mahkemesinde kavga etmek isterse ne olacaktı? O Goliath'tı ve ne yazık ki güvenilir sapanımı kaybetmiştim. Gidemezdim.

bir kavgada ona karşı. Tamamen güçsüzdüm -özellikle de onun kollarında olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşündüğümde.

Sokakta durduk, ben şakağıma kanlı bir mendil bastırırken dirseğim boynuna sarılmıştı, kolları bedenimi onunkine sarıyordu. Uzun bir süre birbirimizin gözlerinin içine baktık.

Dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzaktaydı. Dudaklarımın üzerinde gezinen nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum ve yıllar önce onu aramaya çıktığımda bulmuş olsaydım ne olurdu diye merak ettim. Bir şansımız olur muydu? Aramızdaki bu enerji sadece tesadüfi bir cinsel kimyanın ürünü müydü, yoksa daha fazlası mı vardı? Bir çocuk ister miydi? *Benden* bir çocuk ister miydi?

Düşüncelerim dönüp dururken bakışlarımı onunkilerden ayırdım ve omzunun üzerinden baktım. Yanımızdaki taksi şoförü küfrederek uzaklaştı, belli ki orada öylece durup aracına binmememize sinirlenmişti.

Yutkundum ve kendime gelmeye çalıştım.

Keşkeler önemsizdi. Onu bulmuş olsaydım neler olabileceğini düşünmenin bana hiçbir faydası yoktu. Sahip olabileceğimiz hayat hakkında bir tür fantezi kuramazdım, çünkü bu gerçektir. Başka bir kadınla nişanlıydı. Ona çocuğumuzdan bahsetmek zorundaydım. O zengindi, bense değildim.

Hayatlarımız engeller ve karmaşıklıklarla örülü bir ağ gibiydi ve benim ona ilgi duymamın önemli bir şey olarak kayda geçmemesi gerekirdi. *Önemli değildi.*

Gerçekten önemli olan tek şey Evie'yi korumaktı. Bunu yapmak için de aklımı başıma toplamam gerekiyordu. Yasal tavsiyeye ihtiyacım vardı. *Paraya* ihtiyacım vardı.

"Cole," dedim. "Lütfen beni yere bırak."

Sesimden ne anladığından emin değilim ama sadece bir saniye durakladıktan sonra eğildi ve ayaklarımı yere koydu. Elleri kalçalarımın gezindi, dengemi sağlarken beni sabitledi ve sonra bir adım geri çekildi.

Yüzü okunamaz bir maskeye dönüşmüştü.

"Teşekkür ederim," dedim eteğimi düzelterek. Kafamı kaldırdığımda kaşlarını çatmış başımın yan tarafına bakıyordu. Mendilim kanla kaplıydı, bu yüzden onu buruşturdum ve çantamdan başka bir tane almadan önce yakındaki bir çöp kutusuna attım. Başımın yan tarafına sürdüğümde sadece birkaç kan lekesi kalmıştı. Yara o kadar da kötü değildi.

"Evim buradan çok uzakta değil," dedi Cole ve çöp kutusuna doğru yürürken beni gölgelediğini fark ettim. "En azından seni oraya götürmeme izin ver ki temizlenebilesin. Seni kontrol ettirmek için özel doktorumu arayacağım. Bu olay sen benim için çalışırken oldu, Carrie. İyi olduğundan emin olmak benim sorumluluğum."

Gözlerinin içine bakmak tehlikeliydi ama yine de yaptım. Ve eminim ki kararlılığım zayıfladı ve kendimi onaylamak için çenemi eğerken buldum. "Peki," diye cevap verdim, yenilmiş bir halde. "Arka koltuktan düğün davetiyelerini alayım. Görevlendirildiğim işi de bitirebilirim."

Başıyla onayladı ve ben arka koltuktan davetiyeleri, etiketleri ve zarfları toplarken şoförüyle konuşmaya gitti. Ben her şeyi topladığımda Cole başka bir taksi çağırıyordu.

Başka ne yapacağımı bilemediğimden ve onunla mücadele edecek enerjim olmadığından, sallanan bacaklarımın üzerinde yürüdüm ve o kapıyı benim için açık tutarken taksinin arkasına girdim.

Cole Christianson için çalışmanın ilk günü tam bir felaket olmuştu. Ve daha bitmemişti bile.

ON DÖRT COLE

CARRIE bizi binaya alan kapıcıya teşekkür ettikten sonra onu asansöre götürmeme izin verdi. Kalbim hâlâ düzensiz bir şekilde çarpıyordu ve bunun kazanın şokundan mı, başının yan tarafında kuruyan kandan mı, yoksa Carrie'nin gerçekten burada, binamda, yanımda olmasından mı kaynaklandığından emin değildim.

Aslında kalbimin neden garip davrandığını çok iyi biliyordum. Çünkü çok öfkeliydim.

Sonunda burada olduğu ama ona sahip olamadığım için öfkeliydim. Şoförüm bizi bu duruma soktuğu için öfkeliydim. Carrie yaralandığı için.

Hiçbir şeyi değiştiremeyecek kadar güçsüz olduğum için öfkeliydim.

Asansör düğmesine basarak, düşüncelerim için kendimi cezalandırdım.

Onu *istemişiyordum*. Yedi yıl önce tanıştığım kişi hayal gücümün bir ürünüydü ve ben başka bir kadınla nişanlıydım. Tam benim tipim olan güzel bir kadınla.

Sekse işlemsel bir şeymiş gibi davranan, kollarında kendimi ofisimde tek başıma hissettiğimden daha az evimde hissettiren güzel bir kadın.

Rahatsız edici düşüncelere karşı dişlerimi sıkarak katımın düğmesine bastım. Dairem yirmi ikinci katın tamamını kaplıyordu. Alba'yla nişanlandıktan kısa bir süre sonra satın almıştım. Düğün hazırlıklarıyla birlikte her yeri yeniden düzenlemişti ve harika bir iş çıkarmıştı.

Ona minnettar olmam için bir neden daha.

Asansörden doğrudan iç fuayeye çıktık. Carrie'yi, üzerinde birkaç günde bir sihirle tazeleniyormuş gibi görünen büyük bir buket taze çiçek bulunan küçük bir masanın etrafından dolaştırdım - yine Alba'nın etkisiyle - ve onu konutun güney tarafında benim tercih ettiğim küçük oturma odasına götürdüm.

"Oturun," dedim ona. "Doktor yarım saat içinde burada olur." Buraya gelirken doktorumu aramıştım, bu da şimdi ne yapacağımı bilmediğim anlamına geliyordu.

"Tuvalete gidip temizlenmemin bir sakıncası var mı?" Carrie başını işaret ederek sordu.

"Koridorun sonunda, soldan ikinci kapı," dedim. Elindeki düğün kırtasiye malzemelerini yan masaya bıraktı ve tarifimi izledi. Köşeyi dönmesini izledikten sonra derin bir nefes aldım ve mini bara doğru ilerledim.

Elime bir içki aldıktan sonra Kaia'yı aradım. Cevap verdi, "Kazayı duydum. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Paulie beni kullanırken ikinci kez dikkatsiz davrandı." İlki, ofis binasının dışında trafiğe girdiği ve arabanın burnunu yoldan geçen bir taksiye çarptığı bir kazaydı.

Kaia nefes aldı. "Onu bir defansif sürüş kursuna götürmemi ister misin?"

İçkimden bir yudum aldım ve nefesimi verdim. Belli ki hâlâ kendi tuhaf duygularımın etkisi altındaydım -ya da belki Carrie'nin varlığının etkisi- çünkü Paulie'nin bırakılmasını talep etmek yerine, "Hallet şu işi," dedim ve telefonu kapattım.

Nişanlım arkamdan, "Eve erken gelmişsin," dedi.

Döndüğümde onun odaya girdiğini gördüm. Belli belirsiz bir parıltısı olan bembeyaz bir gömlek giymişti. Gömleğin boğaz kısmı, üst üste dizilmiş iki altın kolyeyi ve boğazının ince çizgisini ortaya çıkaracak şekilde açılmıştı. Gömleğini koyu turuncu renkli geniş paçalı bir pantolonun içine sokmuştu ve topuklu ayakkabıları, odaya hâkim olan halının üzerinde süzülene kadar birkaç adım boyunca ithal Japon parke zemininde takırdadı.

Su gibi hareket ediyordu, zarif ve şehvetliydi. Bana attığı bakış biraz şüpheli olsa da ona sahip olduğum için şanslıydım.

"Küçük bir araba kazası geçirdim," dedim. "Çalışanlarımdan biri yaralandı, bu yüzden Dr. Harnell'i bekliyoruz."

Alba'nın kaşları hafifçe çatıldı. "Çalışanlarınızdan birini buraya mı getirdiniz?"

"Olay olduğunda düğün davetiyelerini alıyorduk ve o hastaneye gitmeyi reddetti." Davetiye ve zarf demetlerinin durduğu yan masayı işaret ettim.

"Anlıyorum," dedi Alba masaya doğru ilerleyerek. Paketlerden birini yırtarak açtı ve içinden bir davetiye çıkardı, incelerken manikürlü parmaklarının arasında tuttu. Davetiyeyi tavandan tabana pencerelerden süzülen ışığın altında ileri geri sallayan Alba dudaklarını büzdü. Sonra davetiyei yan masaya fırlattı, görünüşe göre tatmin olmuştu.

Carrie'nin ayak sesleri yaklaşırken ikimiz de döndük. Yüzündeki kanı silmiş ve saçlarını düzeltmişti ama şakağında bir çürük gölgesi belirmeye başlamıştı bile. Bakışları benden Alba'ya kaydı ve sonra dudaklarına kibar, profesyonel bir gülümseme yerleştirdi.

"Merhaba. Siz müstakbel Bayan Christianson olmalısınız," diyerek nişanlıma doğru bir el uzattı. "Ben Carrie."

Daha önce hazırladığım içkiyi aldım ve kendimi rahatsızlığımdan uzaklaştırmak için bir yudum aldım. Kendimi rahatsız hissetmem için hiçbir neden yoktu. Carrie'yle aramızda hiçbir şey olmamıştı. Aramızda hiçbir şey olmayacaktı. O da tıpkı diğer çalışanlarım gibiydi; neredeyse on yıl önce bir karşılaşma yaşamış olmamız bunu değiştirmiyordu.

"Carrie," diye tekrarladı Alba. "Seni daha önce duyduğumu sanmıyorum."

"Bugün benim ilk günüm," diye açıkladı ve nişanlımın kaşları daha da yukarı kalktı. "Yönetici asistanlığı ekibine daha bu sabah katıldım."

Alba her şeyi gören gözlerini önce bana sonra Carrie'ye çevirdi. "İlk gününüzde bir araba kazası geçirdiğinizi duyduğuma üzüldüm."

"Yok bir şey," dedi elini sallayarak. "Bu sadece Eş-Bay. Christianson'ın aşırı korumacı olması, iyi bir patron olması."

Her tökezlemede Alba'nın başı daha da yana eğiliyordu. "Anlıyorum," dedi ve ben biraz fazla görmesinden çok korktum.

"Carrie şirkette çalışmaya başladıktan sonra bir saat içinde düzeltilemez bir seyahat programını düzeltmeyi başardı," diye araya girdim, bu sadece Alba'nın başını bana doğru çevirmesine neden oldu ama gözlerindeki şüpheli bakışı düzeltmedi. "Ben de onu düğün davetiyelerinden sorumlu tuttum."

Carrie, Alba'nın masanın üzerine bıraktığı davetiyei bakarak, "Yazım hataları düzeltildi," diye ekledi. "Altın rengi aklınızdakiyle uyuyor mu?"

"Evet, iyi görünüyor," dedi Alba ama sesi pek mutlu gibi gelmiyordu. Bir zil sesi bize bir ziyaretçinin geldiğini haber verdi, Alba doğruldu ve "Bu doktor olmalı. Onu içeri getireyim."

Carrie'nin yanakları kızardı ve Alba odadan çıkarken bakışlarımı kaçırdı. Bir dakika sonra Alba, Dr. Harnell ile birlikte döndü. Doktor en yeni asistanımı muayene ederken nişanlım kanepelerden birine oturdu, gözleri ara sıra bana kayıyordu.

"Günün nasıl geçti?" Yanına oturup kolumu arkasındaki kanepenin arkasına doğru uzatarak sordum. Bunu yapmak garip ve rahatsız hissettirdi, muhtemelen araba kazasının gerginliğinden kaynaklanıyordu ve yıllardır hayalini kurduğum kadının karşısında oturduğumuz için hiç de öyle değildi.

"Benim günüm iyiydi. Anladığım kadarıyla seninkinden daha az heyecanlıydı." Homurdandım. "Bu kötü bir şey değil."

Karşımızdaki doktor çantasından bir ışık çıkardı. Doktor Carrie'ye "Sadece gözlerine bir bakacağım" dedi. Gözlerine ışık tutarken onu parmağına bakmaya yönlendirdi.

Gözlerimi kaçırdım ve Alba'nın kaşlarını çatarak bana baktığını gördüm. "Her şey yolunda mı?" Soruşturdum.

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım. Sende biraz kan var..." Çenemi yukarı kaldırmak için uzandı, tırnağı kirli sakalıma sürtündü. "Çenende ve gömleğinde biraz kan var, sevgilim. Belki de doktor asistanıyla işi bittiğinde sana bir bakmalı."

"Oh, ben iyiyim. Muhtemelen Carrie'nindir," diye ağzımdan kaçırdım. Alba bana göz kırptı, ben de "Kazadan sonra arabadan çıkmasına yardım ettim," diye ekledim.

"Elbette," diye yanıtladı.

Rahatsızlık içime yayıldı. Nişanlım bahanelerini sıralayıp odadan çıkarken başımı salladım, sonra doktor muayenesini bitirirken içkimin kalanını geri attım.

"Günün geri kalanında izin almanızı tavsiye ederim, ancak baş ağrısı, baş dönmesi, mide bulantısı veya bulanıklık yaşamadığınız sürece, yarın hafif görevlere devam etmenizde bir sakınca yoktur," dedi doktor, eşyalarını toplarken. "Bu belirtilerden herhangi birini hissederseniz, kendinizi acil servise götürün."

"Teşekkürler Doktor," dedi ve elini sıkamak için ayağa kalktı.

"Peki ya siz?" Dr. Harnell bana sordu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Gayet iyiyim," diye cevap verdim ama bu bir yalandı. Kendimi keyifsiz ve dengesiz hissediyordum. Parçalanmış hissettim. Kendimi bir bok parçası gibi hissediyordum çünkü

Kendime söz verdiğim kadına sadık kalmam gerekirken bütün gün Carrie.

Savunduğum şeyin, yani kim olduğumun temeli bugün bir darbe almıştı. Kendimi sadakati her şeyin üstünde tutan bir adam olarak görüyordum. Bu yüzden Blakely Reklam Ajansı'ndan ayrılmak benim için çok zor olmuştu. Bu yüzden Rome'la ilişkim düzelmişti ve bu yüzden sonunda babama ulaştığımda onunla bir bağ kurabilmişim.

Ben sözünden dönen bir adam değildim. Hile yapmadım. Yalan söylemedim. Çalmadım.

İnsanlar bunu gördü. Rome bunu görmüştü ve istifa ettiğim için beni affetmişti. Ben yeni bir şeyler ararken babam bana şirketinde bir şans vermişti. Sadakat sadakati doğurur.

Elbette, dünyanın en cömert adamı değildim. Çalışması zor bir patrondum ve katı standartlarım vardı. Kolay kolay güvenmezdim ve hiçbir zaman samimiyetin ve aşkın bir Hallmark yalanından başka bir şey olduğunu düşünen biri olmadım. Herkes gibi benim de kusurlarım vardı.

Ama biri güvenimi bir kez kazandı mı, sonuna kadar sadık olurum.

Öyleyse Carrie'yi bir çalışan olarak *düşünmek* dışında nasıl bir şekilde *düşünebilirdim* ki? Yaralanmasının paniğine, varlığının çekiciliğine kapılmama nasıl izin verebilirdim?

O özel değildi. Bu derin bir ruh bağlantısı değildi. Bir anlık şehveti ve bunun beni değiştirmesine izin veremezdim.

"Dr. Harnell ikimize de "Bir dahaki sefere araba kazası geçirdiğinizde hastaneye gitmenizi öneririm" dedi.

"Doğru," dedi Carrie, yüzünde gergin bir gülümsemeyle. Doktor eşyalarını toplarken o da kendi çantasını kaptı. "Ben de sizinle geliyorum," dedi doktora.

"Sana bir araba çağıracağım," dedim ve telefonumu aldım.

"Oh, sorun değil." Bana el salladı. "Metroya binmeyi tercih ederim."

"Carrie," diye uyardım.

"Bay Christianson, lütfen. Metro gayet iyi. Sabah görüşürüz."

Bir süre birbirimize baktık ve içimdeki çekime engel olamadım. Hayal kırıklığı içime işledi, çünkü bu kadının beni neden bu kadar etkilediğini anlayamıyordum. Hiç mantıklı gelmiyordu. Evet, çok güzeldi. Evet, hayran olduğum bir gücü vardı. Evet, beni güldürüyordu.

Ne olmuş yani?

"Sabah görüşürüz," dedim ve ikisinin çıkış yolunu kendilerinin bulmasına izin verdim.

İkinci içkimi yarılamıştım, ayaklarımı sehpanın üzerine koymuştum ki Alba oturma odasının kemerinde yeniden belirdi. Boşluğu geçip bir bardağa biraz burbon doldurduktan sonra kehribar rengi sıvının içine bir buz küpü attı, sonra dönüp bana baktı, bardak parmaklarının arasında sallanıyordu.

Öne doğru eğildim ve yanımdaki sehpadan düğün davetiyelerini alıp inceledim. "Şimdi bunlardan memnun musun?" diye sordum.

"Evet."

"Peki ya çiçekçi-oradaki sorun neydi?" "Cole."

"Özür dilerim. Dinlemem gerektiğini biliyorum. Yeni birini işe almak zorundaydın-"

"Cole." Sesi sessiz ve sertti. Bakışlarını karşılamak için döndüm. "Evet?"

Bakışlarımla buluştuğunda mavi gözleri sabitti. Değişmiyordu. O da güçlüydü, bunu hatırlamalıyım. Beni ona çeken sadece görünüşü değildi.

Ama o konuştuğunda kendimi bir yabancıyla konuşuyormuş gibi hissettim. "Ben kocasından tam sadakat bekleyen bir kadın değilim. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Ama sözünü kesmeye çalıştığım da elini kaldırdı, ben de dudaklarımı kapattım: "Herhangi bir kaçamak yapmak için düğün *sonrasına* kadar beklersen memnun olurum."

"Alba," diye itiraz ettim. "Ben- Bu... Yanlış bir fikre kapıldın. Carrie benim çalışanım."

"Bu da belirtmek istediğim başka bir şey, ama kendi eylemlerinizin sonuçlarıyla başa çıkmanıza izin vereceğim. Senden tek istediğim beni aptal yerine koymaman. Özellikle de düğün günümüzden yedi buçuk ay önce."

Sözleri yüzüme inen bir tokat gibiydi. Aramıza ağır bir sessizlik yerleşti.

İçkimden bir yudum aldım. "Seni aldatmamı beklediğini mi söylüyorsun?"

"Her sendika için gerçekçi beklentilerim olduğunu söylüyorum ve bizimki de farklı değil. Ancak kimsenin şakasına maruz kalmaya tahammül edemem."

Isı boynuma kadar yükseldi. Sözleri canımı yaktı. Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyordu? Konuştuğumda kelimelerim kırılmıştı.

"Alba. Değilim ve

Ben asla sadakatsiz olmadım."

Omuz silkmesi sıradan bir hareketti ve göğsüme bir hançer saplanmış gibi hissettim. "Ben sadece nerede durduğumu söylüyorum."

"*Evleniyoruz*, Alba. Bunun benim için bir anlamı var."

Konuyu açtığından beri ilk kez soğuk yüzü kırıldı ve bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Bu benim için de bir şey ifade ediyor. Tam da bu yüzden bu konuşmayı yapmak istedim."

"Ne yani, imajını sağlam tutmak mı?" Tersledim. "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Peki ya bağlılık? Peki ya sadakat?" "Sen bana ne kadar sadıksan ben de sana o kadar sadık olacağım Cole."

"Bu-" diye kestim sözümü, çünkü ne söylemek istediğimi bilmiyordum. Bu konuşmanın beni neden bu kadar tiksinti ve öfkeyle doldurduğunu bile bilmiyordum.

Duygusal bir adam değildim ama karısını terk edecek bir pislik de değildim. Gerçek aşka inanmıyordum ama bu evlilik yeminlerimin boş sözler olacağı anlamına gelmiyordu.

Derin bir nefes aldım ve müstakbel eşimle yüzleştim. "Seni aldatmayacağım, Alba. Carrie'yle ya da başka biriyle."

Uzun bir süre bakışlarımı tuttu. Ona doğruyu söylüyordum. Carrie'nin içimde uyandırdığı anılar ne olursa olsun, kim olduğumu değiştirmiyordu. Ben sözünün eri bir adamdım. Her zaman.

Carrie'nin yeniden hayatıma girmesi beni şaşırtmış mıydı? Evet. Başka bir şey söylemek yalan olur. Ama bu, yedi yıl önceki cazibemi tatmin etmek için her şeyi bir kenara atacağım anlamına mı geliyordu?

Kesinlikle olmaz.

Alba uzun bir nefes verdi ve çenesini eğdi. "Güzel," dedi ve burbon bardağını bir kenara koydu. "Bu durumda, bir anlaşmaya vardık."

Ayağa kalktı, bana doğru bir adım attı ve duygulu bir hareketle bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine çöktü. Pantolonunun turuncu kumaşı pas lekesi gibi halının üzerinde birikti. Elleri kalçalarımın yukarı kayarak kemerimin tokasına uzandı ama hareketi durdurmak için avuçlarımı onunkilerin üzerine koydum.

"Dur, Alba. Ben-" Başımı salladım. "Bunu istemiyorum."

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, muhtemelen onun tekliflerini reddettiğim düşüncesinden daha fazla rahatsız olmuş görünüyordu.

Birbirimize söylemeyi planladığımız evlilik yeminini bozmamı tartışıyorduk.

Ve bu beni çok kızdırdı.

"Bir görevi tamamladığım için beni bir tür köpekmişim gibi ödüllendirmene gerek yok Alba," diye tersledim. "Sen istemediğin sürece bunu yapmak istemiyorum."

O otel odasındaki gibi hissetmedikçe, Carrie-

Hayır. Onları karşılaştırmazdım. Tanımadığım bir kadınla geçirdiğim birkaç saat, iki yıllık bir ilişkiye nasıl yaklaşabilirdi ki?

Gözlerimi kapatarak burnumun kenarını sıktım.

Alba ofladı ve yumuşak bir kumaş hışırtısı bana onun ayağa kalktığını söyledi. "Tamam. Bu gece dışarıda olacağım, o yüzden beni beklemeyin."

"Sabah Los Angeles'a gidiyorum," dedim ona. "Toplantının nasıl geçtiğine bağlı olarak bu gece kalmam gerekebilir."

"Yarın öğleden sonra anneme gidiyorum. Pazar gecesini döneceğim. Haftanın geri kalanında iyi eğlenceler."

Başımı salladım ve gözlerimi açtığımda onun odadan çıktığını gördüm. İşte bu kadar. Bu felaket konuşmadan sonra birbirimizi günlerce görmeyecektik.

O köşeyi dönerken boğazımın arkası acıyla kaplandı.

Acı ve utanç.

Çünkü haftanın geri kalanını kendime ayırma düşüncesi beni rahatlatmıştı.

İlk defa onunla evlenerek hata yapıp yapmadığımı merak ettim. Kötü bir insan olduğu için ya da bazı uyumlarımız olmadığı için değil, bir evliliğin nasıl olabileceğini hafife alıp almadığımı merak ettiğim için.

Bu bir iş ortaklığı değildi. Karşılıklı iyilik alışverişi değildi. Daha fazlasıydı.

Öyle değil miydi?

Ya da belki de kendimi kandırıyordum, tek bir karşılaşmadan sonra parmaklarımın arasından kayıp giden bir kadının anılarına kapılmışımdı.

Bu nişanın benim için doğru olmadığına karar vererek nişanımı -ve muhtemelen babamla olan ilişkiyi- mahvetmeye gerçekten hazır mıyım?

Evdeki ofisime doğru ilerleyerek masama geçtim ve cebimden anahtarlarımı çıkardım. Anahtarlığımdaki küçük anahtarı kullanarak masanın sol üst çekmecesinin kilidini açtım ve sandalyeme oturdum. Çekmeceyi çekerek

çekmecenin arkasına uzandım ve küçük bir kutu çıkardım. Çevirerek açtım ve uzun, sessiz dakikalar boyunca içindekilere baktım.

Dudaklarımdan bir iç çekiş geçti ve kutuyu bulduğum yere geri koydum. Çekmecenin kilidi tıkırdayarak kapandı ve anahtarlarımı cebime geri koydum. Önemi olmayan şeylerin üzerinde durmanın bir faydası yoktu.

Evleniyordum. Şirketinin başına geçerek babamı gururlandırıyordum. Yaşamam gereken hayatı yaşıyordum. Önemli olan *da buydu*.

Geçmişimden gelen bir hayalet değil.

Kesin olarak bildiğim tek şey, bu karmaşayı çözeceksem Carrie'den uzak durmam gerektiği idi. Masa sandalyemde arkama yaslanıp tavana bakabilmek için başımı geriye attım. Muhtemelen fırsatım varken Carrie'yi kovmalıydım.

ON BEŞ CARRIE

Haftanın geri kalanı benim için bir ertelemeydi; Cole haftanın büyük bir bölümünde şehir dışındaydı ve döndüğünde ofisine çağırılmadım.

Akşamları Hailey ile görüşerek ve Seth'e olası velayet sorunları hakkında benimle görüşmeyi kabul eden avukat arkadaşı hakkında sorular sorarak geçirdik.

Şu an için belirsizlik içindeydim. İstifa etmek istemiyordum ve haklarımı ve içerdği riskleri bilmeden Cole'a Evie'den bahsederek düşüncesizce bir şey yapmak istemiyordum.

Cuma akşamı perişan haldeydim ama Evie'yi okuldan almak için işten zamanında çıkmayı başardım. Kızım kapıdan koşarak çıktı, arı sırt çantası zıplıyordu, yüzünde saf bir heyecan ifadesi vardı.

"Anne!" diye bağırdı, bacaklarımı çarpma bariyeri olarak kullanarak ileriye doğru ivmesini durdurdu. "Anne, bak!" Ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak bana bir kâğıt parçası salladı. "Bak!"

Kağıdı elinden kapmayı başardım ve okul çapında bir heceleme yarışması için bir broşür görmek için buruşturdum.

"Bayan Katie herkesin kaydolabileceğini söyledi. Her sınıfın birincisi bölge heceleme yarışmasına katılacak ve bunun ödülü beş yüz dolar! Sonra da eyalet ve ulusal düzeyde yarışmalar olduğunu söyledi!"

Kaşlarım çatıldı. Kızım hiç de hırslı biri değildi. "Vay canına. İsminizi yazmak ister misiniz?"

"Duh!" Evie bana sırtıttı ve el ilanının tepesinde vızıldayan arılardan birini işaret etti. "Yapmak zorundayım! Bu bir heceleme yarışması."

Kıkırdayarak eve doğru döndüm. "Heceleme yarışmasının gerçek arılarla bir ilgisi olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Anne," dedi, gelecek ergenlik yıllarının korkusuyla titrememe neden olacak kadar küstah bir tavırla gözlerini devirerek. "Tabii ki biliyorum. Ama ben iyi bir heceleyciyim!"

Belki de bu, insanların isimleriyle ilgili kariyerlere çekilmesi fenomenine benziyordu - isimsel determinizm. Adı Jane Judge olan birinin hukuk alanında çalışma olasılığı daha yüksektir; Jane Cox'un ise üreme tıbbı uzmanı olma olasılığı daha yüksek olabilir. Ya da, bilirsiniz, porno.

Arılara takıntılı küçük bir kız kendini heceleme yarışması şampiyonu olarak bulabilir.

"Çalışmana yardım edeceğim," diye söz verdim.

"Bayan Katie her hafta sınıf içi heceleme yarışması yapacağımızı söyledi. Kazanan sınıf yardımcısı olacak!"

Gülümsedim. Bayan Katie'nin sesi zekice geliyordu. Eve yürürken kızımın sohbet ettim, eve vardığımızda ona atıştırmalık bir şeyler hazırladım ve akşam yemeği vakti gelene kadar uzun bir kelime listesi üzerinde onu sorguladım. Ve Evie haklıydı: iyi bir heceleyciydi.

Onun heyecanı omuzlarımdaki yükün bir kısmını hafifletti. Evie yatağına yattığında, heceleme yarışması broşürünü aldım ve aile panomuza iliştim, ardından heceleme yarışmasının tarihini takvimime not ettim. Ekim ayının üçüncü Cuma günü yapılacaktı.

Hailey kanepeden beni izliyordu, elinde bir fincan çay vardı. "Derin düşüncelere dalmış görünüyorsun," dedi bana.

Onun yanına uzandım. "Evie'ye babasını bulduğumu söylemek zorunda kalacağımı düşünüyordum," diye itiraf ettim. Gözlerim panoya iliştilmiş ilana kaydı. "Bu bir şok olacak."

Hailey mırıldandı. "Onun için olduğu kadar onun için de büyük bir şok olacak." "Merak ediyorum..."

"Merak mı ediyorsun?"

Bu bir kaçış gibi geldi ama yine de "Belki de ona söylemek için heceleme yarışmasının bitmesini beklemeliyim. Bu konuda çok heyecanlı."

Hailey bir an sessiz kaldı ve ben de dönüp onun düşünceli bir şekilde beni izlediğini gördüm. "Ve heceleme yarışmasından sonra, okul tatile girdiğinde

oyun mu? Yoksa bir sonraki büyük etkinlikten sonra mı?"

"Biliyorum," dedim, "sadece kaçınılmaz olanı erteliyorum."

Hailey bir eliyle çayını yudumlarken diğer eliyle yumrularının üzerinde yavaşça geziniyordu. "Hayır," dedi sonunda, "belki de haklısın. Sadece yedi hafta var. Bu sana bir avukatla görüşmek ve seçeneklerini düşünmek için zaman kazandırır."

"Yeni bir iş bul," diye ekledim.

"O da var."

Hailey başını omzuma yasladı. "Zor bir haftaydı." "Bunu tekrar söyleyebilirsin."

"Zor bir hafta," diye tekrarladı.

"Har-har," diye mırıldandım, gözlerimi devirerek.

Sık sık baba şakaları yapan Hailey kıkırdadı. "Hayır ama gerçekten. Sen nasılsın?"

"Büyük zorluklarla."

"Patron Baba'yı başka gören var mı?"

"Başka bir lakap bulabilir miyiz? Bu sanki bir rahipten çocuğum olmuş gibi bir izlenim yaratıyor."

"Bay Baba. Sir Daddy. Gizli Baba Patron Adam."

Dudaklarım kıpırdadı. "Hailey. Kes şunu."

"Babacığım fena değil," dedi başını yana eğerek.

"Efendim babacığım, sanki tepeden tırnağa lateks giyip bir yeraltı seks kulübüne gidecekmişiz gibi geliyor."

Kaşları kalktı. "Şey..."

Kanepeye yığılırken bir kolumu yüzüme attım ve gülerken inledim. Hailey ile göz göze gelmek için dirseğimin altından baktığımda sırtıyordu.

"Daha iyi misin?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Daha kötü hissediyorum."

Kalçamı okşadı. "Sen her zaman berbat bir yalancıydın, Carrie."

Cole bunu bana ilk tanıştığımızda söylemişti. Boğazımdaki ani sıkışma hissini bastırmak için yutkundum ve koltukta doğruldum. "Ne yapacağım ben? Yani *gerçekten* ne yapacağım?"

"Önümüzdeki Çarşamba günü Seth'in arkadaşıyla yapacağın görüşmeyi bekleyecek, işe gidecek ve Evie'yle ilgileneceksin."

"Çok basitmiş gibi söylüyorsun."

"Çünkü öyle," dedi kolunu omuzlarıma atarken.

Başımı onunkine yasladım ve derin bir nefes verdim. "Tamam," dedim. "Bunu yapabilirim."

Hafta sonunu çocuğumla geçirdim, sonra işe gittim ve işimi yaptım. Pazartesi günü Cole'u geçerken gördüm, ardından Salı günü önümüzdeki ayla ilgili bir toplantıya katıldım. O masanın en ucunda kara kara düşünüyordu, çeşitli departmanlar ona rapor verirken parmaklarını oynatıyordu ve ben de onun karanlık bakışlarından kaçınarak ayrıntılı toplantı tutanaklarını tutmaya odaklandım.

Toplantı odasından çıktığımızda yanımdaydı. Bana hafifçe başını salladı. "Carrie," dedi ve yanımdan geçip uzaklaştı. Asansörün yanında beklediğinde, yukarı bakmak gibi bir hata yaptım. Karanlık bakışları benimkilerle çarpıştı ve vücudumdaki her sinir ucunun canlanmasına neden oldu.

Sonra asansörün kapıları açıldı ve gözden kaybolmadan önce içeri adım attı.

Kalbim o kadar uzun süre çarptı ki on dakika boyunca tuvalette saklanmak zorunda kaldım. Acınası bir durumdu.

Sonunda Çarşamba günü geldi çattı ve Seth'in avukat meslektaş, bakışları takım elbisesinin terziliği kadar keskin olan Carla adında bir kadınla buluşmak için işten bir saat erken çıkmayı başardım. Koyu kahverengi bir teni ve siyaha yakın saçları vardı. Elimini sıkıca kavradı ve beni aşağıdaki işlek caddeye bakan, seyrek döşenmiş bir toplantı odasına götürdü.

Bana kötü haberi vermek için hiç vakit kaybetmedi: "Mahkemeler çocuğun yüksek yararına karar verecektir," dedi, "ve sizin durumunuzda, muhtemelen babaya en azından ziyaret hakkı verecekler, kısmi velayet olmasa bile, hangi dilekçeyi sunacağına bağlı olarak."

"Doğru," dedim. Küçük tırnağımı bizi ayıran masanın kenarında gezdirdim. "Peki ya ben... hiçbir şey söylemezsem ne olur?"

"Çocuğunu doğurduğunu ona bildirmeden uzun süre onun için çalışırsan bu senin için iyi olmaz."

"Onun olduğuna dair gerçek bir kanıt olmamasına rağmen mi?"

Carla başını eğdi, koyu kahverengi gözleri tam içimi görüyordu. "Çocuğun babalığı şüpheli mi?"

Yıgıldım kaldım. "Hayır. Kraliçe arıya dönüşüp kendimi hamile bırakmadığım sürece olmaz."

Carla yarı mırıltı, yarı homurtu gibi bir ses çıkardı. Kaşlarının çatılması, Seth'e bu iyiliği yaptığı için pişman olduğunu gösteriyordu.

Gülümsedim ve "Kızım arılar hakkında çok şey biliyor, dolayısıyla ben de arılar hakkında çok şey biliyorum" diye açıkladım.

Avukatın ifadesi yumuşadı. "Benimki şu anda bir timsah tekmesi atıyor. Dişlerini elli kata kadar yenileyebildiklerini biliyor muydunuz?"

"Bunu bilmiyordum," dedim sırtarak. "Bunu bir dahaki sefere Evie'yi eğlenceli gerçekler konusundaki derin bilgimle etkilemek istediğimde kullanmak üzere bir kenara koyacağım."

Carla oflayıp pufladı, sonra tırnaklarını masaya vurdu. Yüzü tekrar işine döndü ama sesi nazikti: "Şu anda sizin için yapabileceğim pek bir şey yok. Babası çocuktan haberdar olana ve onun hayatında -eğer varsa- ne tür bir yer almak istediğini öğrenene kadar olmaz."

"Tamam."

"Ofisimiz, ona söylemek istememeniz durumunda sizin için bir mektup hazırlayabilir-"

"Ona söyleyeceğim," diye araya girdim.

"Eğer istediğiniz buysa. Bizim bakış açımıza göre, tüm iletişimin bizim ofisimizden geçmesi daha temiz."

"Her şey yolundaymış gibi davranıp hiçbir uyarıda bulunmadan böyle bir mektup almasına izin veremem," dedim ona. "Yapamam. Ona kendim söyleyeceğim. Yüz yüze. Doğru zamanı bulur bulmaz."

Evie broşürle eve geldiğinden beri her gün heceleme alıştırmaları yapmakta ısrar ediyordu. Kazanırsa ödül parasıyla neler alabileceğinden bahsedip duruyordu. Heyecanı kararlılığa dönüşmüştü ve o bu kadar odaklanmışken onu rahatsız etmek yanlış geliyordu. Heceleme yarışması bitene kadar bekleyecektim. Zaten kendimi toparlamak için zamana ihtiyacım vardı.

"Carrie," diye uyardı avukat. "Bu işi ne kadar uzatırsan, mahkemeye gitmek zorunda kalırsak senin için o kadar kötü olur. Keşke durum böyle olmasaydı, ama uzun sürecek bir hukuk mücadelesi cebi daha dolu olan tarafın lehine olacaktır."

Yüzümü buruşturarak masadan geriye doğru itildim. "Ve bu ben değilim."

Carla dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Dikkatli ol ve onunla konuştuktan sonra bize ulaş. Seni bekliyor olacağız."

Elini sıktım ve binadan çıkıp caddeye çıkana, keskin sonbahar rüzgârı atkımın uçlarını kamçılایana kadar elimi bırakmadım. Gözlerim yaşlarla doldu ve onları avuçlarımla öfkeli hareketleriyle fırçaladım. Binaların arasından görebildiğim gökyüzü parçasına baktım, gri bir örtü şehri kaplamıştı.

Patronuna onun aslında çocuğunun babası olduğunu söyle, diye düşündüm.

Önemli bir şey değil. O el bombasını köşedeki ofise at ve sonra da

yüzünde patlamasını izlemek için kapıya.

Neşesiz bir şekilde gülerek çenemi atkıma gömdüm ve en yakın metro istasyonuna doğru yöneldim. Sonunda, Hearst A.Ş.'nin bir kıyma makinesi olması ve benim de korkunç bir sona doğru giden zavallı bir kuzu bacağı olmam önemli değildi.

Kaderim yedi yıl önce belirlenmişti. Bunun sonu iyi bitmeyecekti.

ON ALTI COLE

Roma'nın yemek masasının her yanından hararetli konuşmalar yükseliyordu. Ben onun solunda otururken, Alba da benim diğer tarafımda hararetli bir şekilde sohbet ediyordu. Rome'un karısı Nikki'yle konuşuyordu; Nikki, parlak siyah saçları ve kırmızı dudaklarıyla vurgulanan tarzıyla, belli belirsiz pinup'ı andıran vintage bir elbise giymişti. Rome'u ona bakarken yakaladım ve gözlerindeki ifade, Nikki'yle *tanışana* kadar -benim yaptığım büyük bir hatanın hemen ardından onu şirketinde alışılmadık bir pozisyon için işe aldığı- daha önce hiç görmediğim bir ifadeydi. Kendi başına gizli bir dil olan bir bakıştı bu. Kısa bir bakış ve yarım bir gülümsemeyle paylaştıkları duygu derinliği daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi.

Alba bana öyle bakmadı.

"Ne düşünüyorsun Cole?" dedi nişanlım, dönüp bana bakarak. Bakışı Nikki'nin Roma'ya bakışı gibi karanlık bir şekilde eğlenmiş ve daha sonra eğlence vaat eden bir bakış değildi. "*Bu konuşmayla ilgilenmediğini biliyorum ama sakın beni utandırmaya kalkma*" diyen bir bakıştı.

"Nedir o?" Zengin bir Bordeaux şarabıyla dolu kesme kristal şarap bardağına uzanarak sordum.

"Penny bir köpek almamız gerektiğini söylüyor."

Burnumu kırıştırarak Alba'nın yanından geçip müstakbel eşimin yanında oturan kızıl saçlıya baktım. "Ben köpek seven biri değilim."

Penny, "Bu bir kırmızı bayrak," diye açıkladı.

Penny'nin kocası Marcus Walsh bir kahkaha attı ve bu kahkaha onun ağzından dökülen gözyaşları gibiydi.

"Katılıyorum," dedi Alba, dudaklarından çınlayan bir kıkırdama döküldü. "İyi bir baba olup olmayacağını başka nasıl bilebilirim ki?"

Midemden ekşi bir gurultu geçti. Baba olmak mı? *Alba* ile mi? Tepkimi şarabımı yudumlayarak ve kaşlarımı çatarak gizledim. "Çocukla köpek aynı şey değildir."

"Doğru," dedi Penny. "Bütün köpekleri severim ama sadece birkaç çocuğu severim."

Bu beni güldürdü ve başımı eğerek onayladım.

Alba dilini şaklattı. "Penny bir köpeğimiz olduğunda bize bir köpek gardırobu hazırlayabileceğini söyledi."

Nişanlığımın bakışlarıyla karşılaştım. "Öncelikle, 'ne zaman' bir köpek alacağız?" Bakışlarımı Penny'ye çevirdim. "Ve bir köpek dolabı? O da ne?"

Marcus kolunu Penny'nin sandalyesinin arkasına doladı, gözlerinde bir parıltı vardı. "Bana Cole Christianson'ın bu akşam yemeğine gelecek herkesi önceden araştırmadığını mı söylüyorsun?"

"Sellzy'yi sattığını biliyorum," dedim diğer adama. Anlaşma hakkında okuduğum raporlar doğruysa, artık birkaç küçük ülke satın alabilecek kadar zengindi.

"Ben saklanan bir adamım," dedi ve Penny gözlerini devirdi.

"Benim işim senin kahve alışkanlığını bile sürdüremez bebeğim," dedi ona, yüzünde bir gülümseme çiçek açarken karnına dirsek attı.

Masanın karşısındaki Bonnie başını kaldırıp baktı. O da birkaç yıl önce bir yardım etkinliğinde tanıştığım bir adamla evli olan arkadaşlarından biriydi. Arlo Noble şirket kurup faaliyete geçirmesiyle tanınırdı ve ne yaptığını her zaman takip ederdim; bir hamle yapmaya karar verdiğinde piyasaları etkileyeceği kesindi.

Bonnie öne doğru eğildi ve "Sakın kendini küçümsemeye kalkma Penny. Daha yeni üçüncü fiziksel lokasyonunu açmadın mı?"

Marcus, "Başka bir üreticiyle çalışmaya başlamak zorunda kaldı çünkü bir önceki üretici tüm siparişleri karşılayamıyordu," diye övündü.

Bakır saçlı ve açık tenli Penny kıpkırmızı oldu. "Çok kahve içer."

Bonnie gözlerini devirdi. "Sen kendi halinde bir iş kadınısın Penny. Marcus'un kendi işinden kurtulmak için aptalca bir anlaşma yapmış olması bunu senden alamaz."

Bu "aptalca küçük anlaşma" dokuz haneli rakamlardan fazlaydı ama Penny'nin işini kontrol etmek için aklıma bir not aldım. Marcus'la iyi anlaşıyor gibi görünüyordu ve bu, şirketini halka açması durumunda not edilmesi gereken değerli bir bilgiydi.

Alba kadehini kaldırdı. "Hanımlar, lütfen bizi konumuzdan uzaklaştırmayın. Müstakbel kocamı kesinlikle bir köpek almamız *gerektiğine* ikna ediyordum."

Kahkahalar yükseldi ve personel tatlı tabaklarımızı toplarken ben de kolumu onun omuzlarına dolayarak bir gösteri yaptım. "Bunu düşüneceğim," dedim ve Alba yüzünde kendinden memnun bir sırıtışla kalçamı okşadı.

Düşüncelerim, köpeğin bir çocuk için iyi bir eğitim olduğuna dair yaptığı yorumuna geri döndü. Bir çocuğun hayatıma girdiğini hayal etmeye çalıştım, küçük bir mini-Alba ya da mini-ben. Mini bir *biz*. Yanlış hissediyordum ve nedenini bilmiyordum.

"Hey," dedi Rome sandalyesini geriye iterek. "Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Başımı salladım, arkadaşım ve eski patronumu yemek odasından çıkarken takip ettim. Koyu renkler ve zengin dokularla dekore edilmiş küçük bir oturma odasına gittik. Rome bana bir içki doldurdu -yemekten sonra porto şarabına düşkün olduğumu biliyordu- ve beni kolları kıvrık, arkası püsküllü, çikolata renkli, büyük deri bir kanepeye oturmaya davet etti. Minderlere gömüldüm ve uzun bir nefes aldım.

Roma kanepenin etrafından dolandı ve sağımdaki koltuğa oturdu. Göğüs cebinden bir şey çıkardı ve uzattı.

Kaşlarım grenli, siyah-beyaz görüntüye sıçradı. Bir ultrason fotoğrafı. Yukarı baktım. "Bir tane daha mı?"

Sırıttı. "Üç numara." Hâlâ parmaklarımın arasında tuttuğum resmi işaret etti. "Ve dört numara."

Bir nefes üfledim. "İkizler." Bencil ve acı duygularım yüzüme yansımadan önce kendimi tutarak başımı kaldırdım. "Tebrikler, Rome."

Gülümsemesi daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Birlikte çalıştığımız zamanlarda, her zaman iş adamıydı. Çok nadiren gülümserdi, o da özellikle cazip bir anlaşma yaptığında zafer sırıtışı olmadığı sürece. "Henüz kimseye söylemiyoruz, daha erken ama sabırsızlanıyorum."

O değişmiş bir adamdı ve ben onun adına mutluydum.

Ancak ultrason görüntüsünü geri verdiğimde ve bakışlarının görüntüde oyalanmasını izlediğimde, içimden başka bir acı dalgası geçti.

Birbirimizden uzaklaşıyormuşuz gibi hissediyordum. O artık iki çocuğu ve bir karısı olan bir aile babasıydı. İş hayatında bir adım geri çekilmişti ve bunun sonucunda ne kadar mutlu olduğunu bana söylemekten çekinmiyordu.

Bağdaştıramadım.

O benim en iyi arkadaşımdı ve sanki onun bir yabancıya dönüşmesini izliyormuşum gibi hissediyordum.

"Alba harika," dedi sonunda sessizliği bozmak için. Ultrason fotoğrafı tekrar cebine girdi ve bir yudum almak için içkisine uzandı.

Başımı salladım. "Öyle."

En iyi arkadaşım gözlerini hafifçe kısararak beni izledi. "Sanki içinde bir 'ama' varmış gibi geliyor."

"Ama diye bir şey yok," dedim, belki biraz fazla hızlı bir şekilde. "O harika biri. Ailelerimiz mutlu. Alba harika bir düğün planlıyor. Her şey yolunda."

Kendi kulaklarıma bile sözlerim boş geliyordu. Rome ve Nikki'nin yemek masasında birbirlerine attıkları bakışı düşündüm ve bazı insanların diğerlerinden daha şanslı olup olmadığını merak ettim. Belki de benim için böyle bir aşk söz konusu değildi -kelimelere ihtiyaç duymayan bir bağ. Mıknatıs gibi birbirlerine çekilen, aralarına hangi koşullar girmeye çalışırsa çalışsın asla ayrılamayacak iki insan.

Gri gözler göz kırptı zihnimde, pembe dudaklar nazlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Görüntüyü kovdum.

O benim için değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Roma boğazını temizledi.

"Cole..."

Tabanını dizime yasladığım Porto şarabı bardağımla parmaklarımla kavradım ve kendimi Roma'nın bakışlarıyla buluşmaya zorladım.

Bir iç geçirdi. "Onunla evlenmek *zorunda* değilsin." Sarsılarak geri çekildim. "Ne?"

"Ailelerimiz mutlu mu?" diye papağan gibi tekrarladı. "Alba harika bir düğün planlıyor?"

Bakışlarım onunkilerden uzaklaştı. Ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Bu bir yönetim kurulu anlaşması değil Cole. Bu senin hayatının geri kalanı."

"Benimle konuşmak istediğin şey bu muydu? Nedir bu, bir tür müdahale mi?"

Roma bir süre sessiz kaldı. Uzun bir nefes verdi ve konuştuğunda sesi sessizdi. "Şirketimdeki işinden ayrıldığında çok kızmıştım Cole. Gerçekten kızmıştım. Bunu kişisel olarak algıladım."

"Hatırlıyorum."

"Nikki ve ben... ben öğrenene kadar değildi..." Sözüünü kesti. İkimiz de aralarında neler geçtiğini hatırladık. Rome sert bir nefes verdi ve tekrar bana döndü. "O benim hayatımı değiştirdi, Cole. *Beni* değiştirdi. Yanımda güçlü bir kadın olmasının nasıl bir şey olduğunu anlamamı sağladı. Bir *ortağa* sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu. Ve şimdi çocuklarımızın olması, ailemizin büyümesi... Bunun bana ne kadar keyif verdiğini anlatamam."

Kendi babamı, ona ilk ulaştığımda yaptığımız o uzun ve zor konuşmaları düşündüm. O ve öz annem tek gecelik bir ilişki yaşamışlardı ve o kariyerine odaklanmıştı. Annem ona hamile olduğunu söylediğinde, hayatında bir çocuk için yer yoktu. Kadının aile desteği yoktu ve çok az kariyer beklentisi vardı; bunu kendi başlarına yapamazlardı. Beni onların bakamadığı şekilde bakabilecek bir aileye vermeleri benim için daha iyiydi.

O zamanlar açıklamaları mantıklı gelmişti. İletişimde kalmak için çaba göstermiş, beni hayatında istediğini hissettirmişti. İstiyordu da... Yoksa neden bana bir iş teklif etsin, yoktan var ettiği şirketin tepesine yükselmeme izin versin ki?

Ama Roma'nın sözlerini duymak zihnimde eski, gömülü bir şüphenin filizlenmesine neden oldu. Roma farklı bir karar vermişti. Çocuğunu seçmişti. Sevdiği kadını seçmişti.

Ya benim de böyle bir babam olsaydı? Ya çocukluğumu, kardeşlerimden farklı muamele gördüğüm tüm küçük yolları fark etmek yerine, *istendiğimi* hissederek geçirseydim? Kaçırılan doğum günleri, fazladan yapılan ev işleri, kardeşlerimin kötü davranışları için suçlanma şeklim?

Bütün olarak büyüseydim nasıl bir adam olurdum? Hiç tanımadığım bir kadınla evlenir miydim-

Bu düşünceyi tam olarak oluşmadan kestim. Alba benim için iyiydi. Evliliğimiz mantıklıydı. Bu her şeyin sonuydu.

Dudaklarımı kısıtım ve kadehimi Roma'ya doğru kaldırdım. "Ve senin adına mutluyum dostum. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Bunu senin için istiyorum."

"Bunu *senin* için istiyorum," dedi, gözleri çok yoğundu. "Mutlu olmanı istiyorum."

"Mutluyum," diye ısrar ettim ama yalan gibi geldi. Bir nefes verdim ve tekrar denedim. "İşler yoğun. Hepsi bu kadar. Ben... Düğün şu anda aklımda değil."

Roma daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyordu ama tek yaptığı başını sallamak oldu. "Dediğim gibi, Alba harika biri. Sadece hiçbir şey için acele etmediğinden emin olmak istedim."

"Değilim," dedim ona. "O benim için mükemmel."

İçkilerimizi bitirdik ve diğer konuklarla kaynaşmak için dışarı çıktık. Mutlu çiftlerin gülüşmelerini izledim, birbirlerine yaptıkları sıradan dokunuşları fark ettim ve kendimi Alba'nın yanında durup sırtını okşamaya zorladım. Bana yan gözle baktı, kaşlarını kaldırdı.

O gece eve gittiğimizde giydiği krem rengi blazer ceketini çıkardı ve elmas küpelerini basit altın halkalarla değiştirdi. "Anneme uğrayıp düğün için oturma düzenini gözden geçireceğime söz verdim," dedi bana.

"Bu gece mi?"

Üzerindeki hırkayı silkip, tuvalet masasında bıraktığı çantasını alan nişanlım bana şöyle bir baktı. "Evet, bu gece," dedi.

"Saat onu geçti."

"Oturma planları kendi kendine yazılmayacak," dedi kapıya doğru yürürken. "Ve bunu *senin* yapmayacağını biliyorum."

Ahh. Bir hoşça kal diye seslendim ve onun da mırıldanarak karşılık verdiğini duydum, sonra onu dairemizden doğruca zemin kata götürecek olan asansörün vızıltısını dinledim.

Yalnızdım.

Bir kanepeye çökerek başımı kanepenin arkasına yasladım ve şakaklarımı ovuşturdum. O haklıydı. Düğün planlamasıyla ilgilenmiyordum ve aklıma gelen her bahaneyi kullanıyordum. İşle meşguldüm. Sandalye örtüleri ve çiçek aranjmanları umurumda değildi ve ayrıca Alba bu işlerde benden daha iyiydi. Smokinimi giyer ve olmam gereken yerde dururdum.

Ama bu onun için pek adil değildi, değil mi?

İyi bir baba olup olmayacağını başka nasıl bilebilirim ki?

Ellerimi şakaklarımdan indirdim ve odanın ortasındaki aydınlatma armatürüne baktım. Bunu Alba seçmişti; uzman bir ahşap işçisi tarafından yapılmış özel bir sarkıt lamba. Cilalı ahşaptan kafes, odanın her tarafına karmaşık gölgeler saçıyor, sarkıtle birlikte seçtiğı mobilyaları aydınlatıyordu.

Burayı dekore etmeyi de önemsememiştim. Onunla bir yuva kurmayı umursamamıştım.

Ve iyi bir baba olup olamayacağımı bilmiyordum. Aslında, berbat bir baba olacağımdan emindim. Nasıl baba olunacağını nereden bilebilirdim ki? Kendi babam kendi hayallerinin peşinden koşmak için beni terk etmişti ve şimdi bir yetişkin olarak beni ne kadar seviyor gibi davransa da, kalmaya karar vermiş birine sahip olmakla aynı şey değildi. Üvey babam bana bir eklenti gibi davranmıştı. Ben ilgilenilmesi gereken bir şeydim, sevilmesi gereken biri değil. Sonra öldü ve tavan arasında evlat edinme evraklarını buldum ve bana olan davranışları anlam kazandı.

şimdi de kendi çocuğumu büyütmeyi ve beslemeyi mi düşünmem gerekiyordu? Alba'dan yapacağım bir çocuk mu? Evlendikten sonra yaptığım sürece kaçamaklarıma izin verecek olan kadın.

Rome's'ta yediğim zengin yemek midemde hasta ve ekşi bir his bırakmıştı. Kendimi fazla kaptırmıştım. şimdi midemde ağır bir yük vardı ve tüm bu düşünceler onu daha da kötüleştiriyordu.

Roma'nın küçük müdahalesinden bahsetmiyorum bile. Hiçbir şey için acele etmediğimden emin olmak istiyordu. Boş odada, kafesli sarkıtın duvarlar ve kitaplıklar üzerindeki ışık ve gölge oyunlarını izleyerek alay ettim.

Belki de haklıydı ve yavaşlamam gerekiyordu. Ama düğün yaklaşırken ve Alba'yla hayatım umutsuzca karışmışken, frene nasıl basacaktım? Ve neden yapayım ki? O benim için mükemmeldi.

Teoride.

Cebimdeki telefonum çaldı ve beni bu tehlikeli düşünce tarzından kurtardı. Hain, vefasız kalbim ekrandaki isimle sıçradı: Carrie Woods.

Batıya yapacağım bir sonraki seyahat için seyahat programım e-postasına eklenmişti ve herhangi bir değişikliğe ihtiyacım olursa kendisine bildirmesi için kısa, profesyonel bir not eklenmişti. Kaia'yı da kopyalamıştı.

Geç saatlere kadar çalışıyordu.

Aklıma bir görüntü geldi: Carrie, kabarık battaniyelere sarınmış, dizüstü bilgisayarını kalçalarına dayamıştı. Yatağının neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama geniş olduğunu, rahat, konforlu yatak takımları ve birkaç fazla yastık olduğunu hayal ettim. Küçük şımartmalardan hoşlanan türden bir kadındı. Dizüstü bilgisayar ekranının ışığı yüzünü doğaüstü mavi bir parıltıyla aydınlatıyor olmalıydı.

Parmağım "Tümünü Yanıtlı" düğmesinin üzerinde gezindi, sonra "Yanıtlı"ya kayd. Sadece Carrie'ye gönderilmiş boş bir e-posta belirdi.

Bu işle ilgiliydi. Çalışanıma iyi yaptığı bir iş için teşekkür ederek kimseye ihanet etmiyordum. Ve tek yaptığım da buydu. Tek bir kelime gönderdim: "Teşekkürler," ve ekranıma baktım, gelmeyeceğini bildiğim bir cevap istediğim için kendimi zavallı hissediyordum.

Ama geldi, tam da telefonumu cebime geri koyarken. Tek bir kelime ve küçük masum bir gülen yüz: "Her zaman :)"

Çok bilinçli bir şekilde telefonumu uyku moduna geçirdim ve cebime attım. Sonra kalktım ve yatmak için hazırlandım.

Sabah uyandığımda Alba yanımda değildi. Belli ki annesinde kalmıştı. Yatağın onun tarafındaki tertemiz yastığa baktım, çarşaf lar hâlâ karşımda duruyordu ve uzun bir iç çektim. Sonra yataktan kalktım ve işe gitmek için hazırlandım.

YEDİ CARRIE

Toplantımdan sonra HEMEN NE YAPMALIYDIM?

Carla'nın başka bir iş bulup bulamayacağını öğrenmek için ağımlı dinlemesiyle. Bay Wentworth'a bizzat gidip beni geri almak isteyip istemediğini sormalıydım, gerçi şimdiye kadar çoktan yerime birini bulmuş olacağından emindim. Adam hayatını kurtarmak için kendi mesajlarını kontrol edemezdi; bunu yapması için birini işe almak öncelikli olurdu.

Cole'la zorlu bir konuşma için hazırlanmalıydım, hatta belki ayna karşısında pratik yapmalı ya da bir konuşma metni yazmalıydım.

Merhaba, Bay Patron. Dürüst davranmadığım bir şey var.

Evet. Bu iyi giderdi. Ne zaman Cole'la buluşacağımı düşünmeye başlasam, geri çekiliyordum.

Heceleme yarışması bitene kadar beklemek istedim, çünkü Evie ondan nadiren gördüğüm bir adanmışlıkla kendini hazırlıklarına veriyordu. Bunu ondan almak istemedim. En azından kendime böyle söyledim.

Gerçekten de kızımın geçireceğim tek bir dakikadan bile vazgeçmekten korkan bir korkaktım. Ve günler geçtikçe, heceleme yarışması mantığı biraz zayıf gelmeye başladı. Gerçek şu ki, bundan sonra olacaklardan korkuyordum. Cole onu reddeder miydi? Onu elinden almaya mı çalışacaktı? Her iki seçenek de dehşet vericiydi ve donup kalmıştım.

Bu yüzden gün boyunca çok çalıştım, sonra Evie'yi giderek zorlaşan kelimelerle sınadım, sonra kendime ve kızıma bakmak için gereken bin bir işi yaptım, sonra da bitkin bir halde yatağa yığıldım.

Uzaktan Cole'u izledim ve onun son derece zeki ve titiz olduğunu görünce şaşırmadım. Çok şey talep etmesine rağmen iyi bir patrondur. Kalabalık bir koridorda yürüdüğünde insanlar onun yolundan çekiliyordu. O bir odaya girdiğinde daha dik dururlardı. İsimlerini söylediğinde parlıyorlar, eleştiri getirdiğinde ise buruşuyorlardı.

Onun varlığı bir tayfun gibiydi ve geri kalanımızı sanki şiddetli bir denizde sürükleniyormuşuz gibi darmadağın etti.

Ona karşı dayanılmaz, acınası bir çekim duyuyordum. Ona bu kadar çekilmemden nefret ediyordum. Onun herhangi bir odaya girdiğini sanki bedenim ona enerjik bir düzeyde uyumlanmış gibi hissedebilmemden nefret ediyordum. Onun varlığının fırtınasına yakalanmış başka bir köle olduğum gerçeğine içerliyordum.

Özel değildim. Yedi yıl önce ben de özel değildim. Bu ayıltıcı bir hatırlatmaydı ama binanın içinde sinsice ilerleyişini, bir kapı kolunu kavradığında parmak eklemlerinin aldığı şekli ya da bakışlarımız karşılaştığında gözlerindeki karanlık kıvılcımı izlememe engel olmadı.

Aradan üç hafta geçti ve ona olan ilgimi olabildiğince derine gömmeyi başardım. Onun varlığında, vücudumdaki ellerini düşünmeden çalışabiliyordum - çoğunlukla. Çalışmak yardımcı oldu. Ona Evie'den bahsetmem gerektiği gerçeğini düşünmek işe yaramadı.

Sırrım ortaya çıkar çıkmaz bir kez daha işsiz kalacağımı biliyordum. En iyi ihtimalle, birisi neden Hearst, Inc. şirketinde sadece kısa bir süre çalıştığımı sorarsa iyi bir referans almayı umabilirdim.

İşin kötüsü, burada çalışmayı *seviyordum*. Asistan havuzu altı yüksek nitelikli EA'dan oluşuyordu. Bizi yılmaz bir iradeyle yöneten Kaia vardı. Sert biriydi ama bizden beklediği standartların aynısını kendisine de uyguladığını çabucak öğrendim. Zihni çelik bir tuzak gibiydi. Tüm yöneticiler, yönetim kurulu üyeleri ve kilit müşteriler tarafından benimsenen her SOP, her ayrıntı ve her tercih onun parlak zihninde dosyalanırdı. Sadece bu da değil, şirketin ürünlerini ve süreçlerini etkileyici teknik ayrıntılara kadar derinlemesine anlıyordu.

İki gün içinde hayranlık içindeydim ve onun altında çalışmaktan çok mutluydum. İki hafta içinde, onun en iyi arkadaşı olmak ve ona bir göz atmak istedim.

Böylece bu kadar çok görevi, toplantıyı ve programı nasıl organize edebildiğini görebiliyordum. Şirketin el kitaplarında mükemmelleştirdiği süreçlerden birini bana her gösterdiğinde, işimde daha iyi olduğumu hissettim.

Bir de Rachael vardı, ellili yaşlarının ortasında bir kadındı ve onlarca yıldır eski müdürün kişisel asistanlığını yapıyordu. Kaia kadar hızlı çalışmıyordu ama şirketin geçmişi hakkındaki bilgisi çok değerliydi. İlk haftamın sonunda, onu hem asistanları hem de dolayısıyla yöneticileri ve üst düzey yöneticilerin çoğunu bir arada tutan tutkal olarak görmeye başlamıştım. -Birlikte.

Şirketteki dördüncü haftamın Pazartesi günü kendimi mutfakta yaşlı kadınla birlikte buldum. Şimdiye kadar profesyonel nezaketin ötesinde pek bir etkileşimimiz olmamıştı. Kahve makinesine erişebilmem için yana kaydı, sonra bana yandan bir gülümseme fırlattı.

"Duyduğuma göre daha ilk günden büyük kötü patronu etkilemişsin. Bu biraz zaman alır."

Omuz silktim. "Eski işimden bazı bağlantılarımı kullanarak o."

Gülümsemesi gerçektir ve biraz da hınzırcaydı. "Hey, ne yapmamız gerekiyor?"

Burayı çalıştırmak için yapmamız gerekenler var, değil mi?"

"Ben de aynen öyle düşünüyorum." Kupamı selamlamak için kaldırdım, dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Şimdi tek yapman gereken yıllık yönetici personel toplantısında diğerlerini etkilemek, böylece buradaki yerin ömür boyu güvence altına alınmış olacak. Bunu bilen birinden duyun."

Dumanı tüten kahve fincanı ağzımın yarısına kadar dondu. "Yönetici personel toplantısı mı?"

"Kimse sana bundan bahsetmedi mi?" Rachael gözlüklerinin kalın siyah çerçevesinin üzerinden bana baktı. Saçları bembeyazdı, o kadar saf bir tondaki ki bu şekilde görünmesi için ağartıp ağartmadığını merak ettim. Saçları, kulak memelerini süsleyen büyük sallantılı küpeleri ortaya çıkaran korkak bir peri kesimiyle şekillendirilmişti.

Başımı salladım. "Sadece bu işi kafamda oturtmaya çalışıyordum. Sadece seyahat düzenlemeleri bile başımı ağrıttıyor. Başka bir şey için fazla zamanım olmadı."

Rachael elini sallayarak, "İdare edersin," dedi. "Yani, bu geri çekilme mi?"

"Tüm kodamanlar Chuck'ın sahibi olduğu bir tatil köyüne gidiyor. Chuck'la tanıştın mı?"

Başımı salladım. "Chuck Hearst?"

"Tek ve biricik." Yanımdan geçip kahve makinesine gitti ve kendine bir fincan doldurdu. Tadına bakıp yüzünü buruşturarak içine üç kaşık dolusu şeker attı ve karıştırdı. Kaşığı fincanın kenarına çarparken bana bakan Rachael, "O adamın kalbine giden yolu biliyor musun?" dedi.

"Midesi mi?" Tahmin ettim.

Bir kahkaha attı. "Keşke. Hayır. Golf bu. Oyuna geçici bir ilgi gösterirseniz, sizin arı gibi olduğunuzu düşünecektir."

Evie'nin sesi aklıma geldi: "*Arıların diz kapağı olmadığını biliyor muydun?*"

Kendime rağmen gülümsedim, sonra Cole'un onun arılara olan takıntısını benim kadar sevimli bulup bulmayacağını merak ettim. Sonra onu düşündüğüm için kendime lanet ettim ve sonra bir konuşmanın ortasında olduğumu hatırladım.

Rachael'e "Eski patronum her Çarşamba beni sahanın etrafında sürüklerdi" dedim. "Mesajlarına cevap vermesini sağlamanın tek yolu onu golf arabasıyla takip etmek ve sopa sallamayı biliyormuşum gibi davranmaktır. Sonunda bunda oldukça iyi oldum." Bu anı beni sırttırdı. Wentworth tuhaf bir ihtiyardı. Sıkıcı ve yaşlı bir muhasebeci olmanın kendisiyle ilgili en ilginç şey olduğunu söylerdi ama yanıliyordu. O Çarşamba sabahı golf derslerini itiraf etmek istediğimden daha fazla özlemiştim. Benim için neredeyse bir baba figürü gibiydi. Bana piyasa fiyatından ödeme yapabilseydi sonsuza kadar onun için çalışırdım.

Rachael'a gülümsedim. "Golf benim için sorun değil."

"Chuck seni sevecek o zaman," diye yanıtladı şekerli kahvesinden bir yudum alarak.

"Geri çekilme ne zaman?"

"Genellikle 4. çeyreğin başlarında," dedi Rachael. "Yoğun tatil sezonundan önce yönetim kuruluyla bir araya gelip yılı gözden geçirmek için olduğunu söylüyorlar ama bu sadece hepsinin aileleriyle birlikte Florida'ya gidip birkaç gün izin yapmaları için bir bahane. Bizim içinse," diye ekledi dilini şaklatarak, "bu her zaman bir ton iş demek. Tüm lojistiği organize etmek ve ihtiyaç duyabilecekleri her şey için hazır olmak zorundayız. Ve tatil köyüne gitmeyenler de herkes yokken kaleyi korumak zorunda kalıyor."

Havuzdaki en yeni EA olarak geride kalan iskelet ekipten biri olacağımı düşünerek omuz silkdim. "Ofisin biraz daha sessiz olmasına aldırmayacağım."

Kaia kafasını mutfığa soktuğunda ikimiz de döndük. "Üst katta hızlı bir toplantı için ikinize de ihtiyacım var," dedi. "Beş dakika içinde G Toplantı Odası'nda."

Beş dakika sonra Rachael, Kaia ve diğer yönetici asistanlarının arkasından toplantı odasına girdim. Kaia dizüstü bilgisayarını projektöre bağlarken hepimiz konferans masasının etrafına oturduk ve not defterlerimizi çıkardık. Toplantı odası küçüktü ve sadece sol tarafımdaki bir koltuk boştu.

"Yönetici toplantısı hakkında seninle konuşmak istedim. Gillian, bu yıl katılmayacağını söylemiştin?"

"Annemin hastalığı alevlendi," dedi. "Babamın randevuları yönetmek için yardıma ihtiyacı var. İnzivaya gelmeyi çok isterdim ve işime ne kadar bağlı olduğumu biliyorsun ama bana gerçekten ihtiyaçları var..."

Gillian ailesinin durumunu anlatırken, dikkatim arkamdaki kapıya yöneldi. Başımı çevirecek cesareti bulamadan gelen kişinin o olduğunu anladım. Önümdeki pencerelerde bir adamın belli belirsiz yansımaları gördüm ve baharatlı kolonyanın en hafif kokusunu aldım ve *anladım*.

Cole'un geniş eli solumdaki sandalyenin arkasına indi. Sandalyeyi çekti ve tüm zarafeti ve sarmal gücüyle içine kayd. Hareket edişini seviyordum, kendinden çok emindi. Yavaş ve kendinden emin. Parmaklarından sarkan araba anahtarlarımla otelden çıkışını izlemek hoşuma gitmişti. Beni soymaya çalışan hırsızın peşinden koşmasını izlemeyi sevmiştim, her ne kadar adını lanetlemiş olsam da-

Gözlerimi kırpıştırdım, anıyı silkeledim. Kötü Carrie! O anılar -ilişkimizin o yönleri- geçmişteydi ve geçmişte kalacaklardı. Şimdi biz profesyoneldik ve ben bu işi sürdürürken ona gerçeği söylemenin bir yolunu bulması gereken çaresiz bir kadındım.

Cole'un varlığı yanıma yaktı. Masanın altında bacakları gerildi ve dizi benimkini dürttü. Öksürdüm ve bacağımı çekerek yer değiştirdim.

Çevresel görüşümde, başımı yavaşça çevirdiğini gördüm. Bana bakıyordu.

Kaia bir şey söylüyordu. Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kafam beyaz bir gürültüyle doluydu.

İçimde kalan tüm cesaret kırıntılarını toplayarak patronuma bakmak için başımı çevirdim. Yani patronumun patronuna. Hayatımın yönünü değiştiren adam.

Kalbim kafesinde çalkalanırken karanlık gözler beni izledi. Bu adamın üzerimde hâlâ bir etkisi olması adil değildi. Ona sahip olamayacağımı bilmeme rağmen

-ve Evie'yi öğrenmesinin sonuçlarından korkuyordum- yine de ona karşı inkar edilemez bir çekim hissediyordum. Bana bir kaşını kaldırırken geniş omuzları sandalyesine yaslandı. Uzun parmakları yüzünün yan tarafını kavradı. Aramızda elektriksel bir gerilim oluşmuş, söylenmemiş arzularla kıvılcımlar çakıyordu. Kendimi yıllar önce onun yanındaki bar taburesinde otururken hissettiğim gibi hissettim. İnkâr edilemeyecek kadar güzel ve güçlü bir adam beni gözüne kestirdiği için tüm dünya yok olmuş gibiydi.

Gözleri parlıyordu... eğlenceyle mi?

"Eee?" dedi.

Gözlerimi kırıştıtarak kendime geldim. Bana bakan sadece patronum değildi; *herkes* bakıyordu. Boğazımı temizleyerek başımı kaldırdığımda Kaia'nın kaşlarını çatarak bana baktığını gördüm. "Um," dedim. "Pardon?"

"Gillian'ın annesi hasta ve bu yıl inzivaya katılamayacak. Yemek işlerinden seni sorumlu tutuyorum. Gillian, çeşitli konuklar için diyet gereksinimleri ve bu yıl yeni bir catering şirketiyle koordinasyon da dahil olmak üzere gerekenler konusunda size yol gösterecek. Sana bu işin üstesinden gelebileceğini düşünüp düşünmediğini sordum."

"O-oh," diye kekeledim. "Doğru. Evet, tabii ki."

"Güzel," dedi Kaia kararlı bir şekilde başını sallayarak ve ekrana geri döndü. Ekranda çeşitli personele atanmış bir görev listesi vardı. Ben orada oturup neyi kabul ettiğimi düşünürken toplantı hızla devam ediyordu.

Yönetici inzivası yeni işimde kendimi kanıtlamak için harika bir yol olacaktı. Finansal istikrar ve kariyerde ilerleme vaadi hâlâ uzaklarda bir serap gibi parlıyordu. Buradaki günlerim kısıtlıydı ama yıldız bir çalışan olmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak kendimi kandırmaya devam ettim.

Ancak iş için uzaklara gitmek çocuk bakımını organize etmek anlamına geliyordu ki bu da kuzenime ve kocasına daha fazla yük olmak demektir. Bu da zaten onunla yeterince vakit geçiremediğimi düşündüğüm kızımı tek başına bırakmak anlamına geliyordu.

İşe öncelik verdiğim için bana kızarmıydı? Ona iyi bir anne olmayı, geçimini sağlamayı ve orada bulunmayı nasıl dengeleyebilirdim?

Seçme şansım var mıydı ki?

Bir iş seyahatine çıkarak kızımı ömür boyu yaralayıp yaralamadığım konusunda endişelenmeye başlamam için çok fazla bilinmeyen vardı. Sarmal halindeydim. Daha da önemlisi çocuğumun babasının

Yanımdaydı ve ona bunu anlatarak güzel, rahat hayatımı mahvetmek için cesaretimi toplamam gerekiyordu.

Tanıdık endişelerden sıyrılıp omuzlarımı dikleştirdim ve kendimi Kaia'nın brifingini dinlemeye zorladım. Cole devraldığında ve kendi babası da dahil olmak üzere bu yıl katılacak VIP konukları ayrıntılı olarak anlattığında, çoğunlukla anlamsız olan notları özenle yazdım ve gözlerine bakma tuzağından kaçınmak için elimden geleni yaptım.

Patron, çalışan. Soğuk küle dönüşmüş eski bir alev. Birbirimiz için olduğumuz tek şey buydu. Eğer gizli, kızgın bir korun sıcaklığını hissettiysem, bu benim hatamdı.

Kendi duygularıma karşı kendimi güçlendirmek zorundaydım. İçime gömülmeli ve savunmamı yükseltmeliydim. Önemli olan finansal istikrar ve kızımın iyiliği. Benimle hiç alakası olmayan bir adama karşı duyduğum sapkın cazibenin kayda bile geçmemesi gerekirdi.

Toplantıdan sonra masama oturdum ve takvimimi kontrol ettim. İnzivanın son gününün Evie'nin heceleme yarışmasından önceki Pazar günü olduğunu fark ettim.

Ve bu bir işaret gibi geldi.

Geri çekilmenin sorumluluğunu kabul ederdim. Elimden gelenin en iyisini yapacaktım ve Manhattan'a döndüğümüzde Cole'dan nihayet o toplantıyı isteyecektim. Ona bir baba olduğunu söyleyecektim.

İstikrar için elime geçen en iyi fırsatın yüzümde patlamasından önce üç haftam vardı. Ve tek yapabildiğim patlamaya hazırlanmaktı.

SEKİZ COLE

Babamın tatil köyüne seyahat ayarlamalarımı içeren e-posta geldiğinde Kaia ofisimin kapısını çalıyordu. Ona içeri girmesi için el salladım ve masama yaklaşırken topuklarının yerde çıkardığı tıkırtıyı dinledim.

"İnziva için her şey hazır," dedi. "Carrie yemek işini halletti ama yeni yemek şirketiyle görüşmek için bir gün erken gitmesi gerekecek. Sabah sizinle aynı uçakta olacak."

"Peki," dedim. Babamla buluşmak için erkenden aşağı iniyordum. Yarın sabah golf oynamak için gelmemi istemişti, bu da benimle önemli bir konuda konuşmak istediğini söylemenin bir yoluydu. Ayrıntı vermemiştii. Muhtemelen işle ilgiliydi, kuruldan geçmesini istediğı ve benim katkımı gerektiren bir şeydi. Yönetim kurulunun yarısı babamın cebindeydi, ancak üyelerin diğeri yarısı ben şirkette çalışmaya başlamadan önce gerçekleşen bir birleşmeden kalanlardı. Kendi çıkarları söz konusu olduğunda bile muhalefet etmeye meyilliydiler. Kendilerini özel hissetmeleri için onlara şarap ikram edilmesi ve yemek verilmesi önemliydi. "Yeni yemek tedarikçileri yemeklerle ilgili tüm diyet gereksinimlerini biliyor mu? Sanders düşük sodyum diyetinde."

Kaia, "Carrie ile teyit edebilirim ama sanırım o hallediyor," dedi. "Şu ana kadar çok faydalı oldu."

Kabul ederek homurdandım. Onu görmenin şokunu atlattıktan sonra, işinde ne kadar iyi olduğunu fark ettim. Çeşitli seyahat programlarım

O devraldığından beri kusursuzdu. Hatta seyahat süremi iki saat kısaltan ve konforlu bir şekilde uçmamı sağlayan kiralık bir uçuşla Los Angeles'a giden optimize edilmiş bir rota bile bulmuştu. Daha önce rezervasyon yaptırdığım birinci sınıf ticari uçuşlardan biraz daha pahalıydı ama zaman tasarrufu buna değerdı. Teklifi bana getirdi ve onayladığımda, her zamanki uçuş rotalarımın geri kalanı üzerinde çalışacağını söyledi.

Onun yetkinliği hakkında herhangi bir şüphem varsa bile, geçtiğimiz ay bu şüphelerim yok olmuştu. Profesyonel görünümünün altında sivri bir dili ve ateşli bir kişiliği olduğunu biliyordum ama düğün davetiyelerini almaya gittiğimizde meydana gelen trafik kazasından beri bu özelliklerini hiç görmemiştim.

Kaçırdım.

Kaia tabletine bir not düştü. "Senden istediğim bir diğer şey de son gecenin akşam yemeği eğlencesi hakkında onay. Verdikleri teklif bütçenin yüzde on iki üzerindeydi."

"Onaylandı," dedim.

"Mükemmel. Hepsi bu kadarsa, yarın akşam tatil köyünde görüşürüz. İyi geceler Bay Christianson." Başını salladı ve ofisten çıktı. Kayboluşunu izledim, bilgisayarımdaki birkaç işi bitirdim ve eve doğru yola koyuldum.

Ertesi sabah binamın önünde bir araba bekliyordu. Alba bana daha sonra katılacaktı - düğün planlayıcısıyla buluşup mekânla ilgili bazı ayrıntıları gözden geçirmesi gerekiyordu - ben de yalnız kalmayı umarak bekleyen aracın arka koltuğuna geçtim.

Carrie dizlerinin üzerinde duran çantasıyla yanımda oturuyordu. Kalçalarını sımsıkı saran siyah bir pantolon ve tamamen profesyonellik kokan bembeyaz bir gömlek giymişti. Saçları Fransız düğümü şeklinde arkadan bağlanmıştı ve tek bir teli bile yerinde değildi. Düğmeleri ilikli ve tamamen uygun görünüyordu. Dudakları büzülmemişti ama yumuşak da değildi. Gözleri ihtiyatlıydı.

Onunla ilgili hiçbir şey seks demiyordu.

Ayakkabıları dışında hiçbir şey. Topukları siyahtı ve sivri uçluydu. Ayakkabının içinde kaybolmadan önce ayak parmaklarının tabanını görebiliyordum. Parmak dekoltesi. Parmak dekoltesi vardı.

Ve bu beni tahrik etti.

Ağzım kurudu. Emniyet kemerimi taktım ve ona başımı salladım, ayaklarının görüntüsü beni düğümlemiyormuş gibi davrandım. Zihnimde onun bir otel yatağında, sırtı kavisli, gözleri coşkuyla parlayan görüntüleri canlandı.

Görüntüyü kovdum.

Kendime *gelmeliydim*. Bu iş saçma olmaya başlamıştı.

Evet, çekici bir kadındı. Evet, onu çıplak görmüştüm. Evet, geçen ay onun hakkında öğrendiğim her şey ona olan saygımı artırdı. Keskin bir zekâsı vardı. Azimliydi. Çoğu zaman nankörlük olan, şan şöhret getirmeyen bir işte iyiydi.

Ama o bana göre değildi, ben de ona göre değildim. Ayak dekoltesi olsun ya da olmasın hiçbir şey değişmemişti.

"Carrie," dedim selamlarken.

"Cole," diye cevap verdi. "Günaydın. Kaia bana yolculuk sırasında yeni yemek şirketinin ayrıntılarını gözden geçirmek istediğini söyledi."

Başımı salladım ama asıl yapmak istediğim onu arka koltuğa sürükleyip kucağıma oturtmaktı. Önünü kaplayan o küçük fildişi düğmelerin her birini açmak ve allığın göğsüne kadar inişini görmek istiyordum.

Onu yedi yıl önce sahip olduğum gibi istiyordum.

"Uçağa binene kadar bekleyebiliriz," dedim ona, sesim hafifçe hırıltılıydı. Yemekle ilgili ayrıntıları gözden geçirmek istiyordum ama şu anda odaklanmam mümkün değildi. O bu kadar yakınken, kendimi toparlamaya fırsat bulamamışken olmazdı.

Tüm yolculuk boyunca onun çalışmalarını gözden geçirdik. Bu da birlikte en az dört saat geçireceğimiz anlamına geliyordu. İkram detaylarının üzerinden geçmek en fazla yirmi dakika sürerdi.

Dişlerimi sıktım ve önümdeki yolculuk için kendimi hazırladım.

NINETEEN CARRIE

Bay Wentworth için çalışmak harikaydı; bekar bir anne olarak küçük bir çocuğa bakmak için ihtiyacım olan maaştan daha düşük olmasına rağmen bana saygı ve özenle davranan harika bir patrondu.

Ama özel jeti yoktu.

Şirket arabası pistte durduğunda, kiralanan uçağı görüş alanım renkli camlardan gölgelenmişti. Kalbim boğazımda gümbür gümbür atarken şoförün yanıma gelmesini bekledim. Ellerimi pantolonuma silerek şoföre gülümsedim, kapımı açtı, dışarı çıktı ve çantamı omzuma attı.

Bir işçi küçük valizimi bagajdan çıkarıp uçağı doğru götürmeye başlamıştı bile. Bu sırada parlak kırmızı rujlu, mükemmel bir topuz yapmış ve şık bir üniforma giymiş bir uçuş görevlisi bana doğru geldi. Parlak bir şekilde gülümsedi. "Bu taraftan, Bayan Woods."

"Teşekkür ederim," dedim ve onu uçağı çıkan merdivenlere kadar takip ettim. İçeri girerken başımı eğerek içimde yükselen sinirleri bastırmaya çalıştım.

Sadece çalıştığım şirket tarafından kirallanmış bir uçaktı. Deena'nın yardımıyla *ayarladığım* bir uçak. Patronumun ailesine ait olan Florida'daki bir tatil köyüne yapılacak bir seyahatti. Kariyerimi (lanetlenmiş kariyerimi) ilerletmek için kızımdan uzakta küçük bir iş tatili.

Cole ile.

Uçağın koltukları karşılıklı dörderli gruplar halinde dizilmişti. Patronum pelüş deri koltuklardan birine oturdu ve karşısındakine işaret etti. Uymaktan başka çarem olmadığından koltuğa kaydım ve onun bakışlarından kaçınarak çantamla ve dizüstü bilgisayarımınla uğraştım.

Sonunda daha fazla yaygara koparamayınca başımı kaldırdım.

Cole beni izlerken parmağıyla çenesinin kenarını okşuyordu, havuz gibi karanlık gözleri beni derinliklerine çekiyordu. Uçuş görevlisi sıcak bir havlu, çeşitli içecekler ve bir tabak taze meyve ve çikolatayla gelene kadar hareket edemeyecek şekilde koltuğuma yapışmıştım.

Ona teşekkür ettim, sıcak havluyla ne yapmam gerektiğini merak ediyordum. Cole'un onunla ellerini ve yüzünü sildiğini fark ettim gizlice. Makyajımı bozmak istemediğim için ellerimi sıvazladım ve havluyu ona geri uzattım.

Görünüşe göre, patronunuz için bir düzine özel uçuş düzenleyebilir ve yine de bunlardan birinde gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikriniz olmayabilir.

Karşımdaki adama bir bakış atarak buraya çalışmak için geldiğimi hatırlamaya çalıştım. Boynunun yan tarafına, kulağının şekline, giydiği gömleğin ince kumaşına -her zamanki siyah imzasına- baktım. Uzun parmakları sandalyesinin kolçağına vuruyordu ve benim kalbim de aynı ritimde atıyor gibiydi.

Derin bir nefes alarak bakışlarımı ayırdım, uçuş görevlisinin küçük bir bardak altlığına bıraktığı lezzetli yeşil meyve suyundan bir yudum aldım, yanına koyduğu küçük peçeteye parmaklarımı sildim, sonra dizüstü bilgisayarımı çıkardım. Önümdeki masaya koydum ve açtım, niyetim yemek şirketinin inzivada planlanan yemekler için uzun diyet gereksinimleri listesini doğru yapıp yapmadığını üç kez kontrol etmekte.

Ve Cole öne doğru eğildi.

Nabzımın dörtlü atması için tek gereken buydu. Bana ne yaptığı hakkında bir fikri olsaydı, bu utançtan kurtulmak için kendimi Kıyamet Dağı'nın ateşlerine atmam gerekirdi. Ona olan çekimime direnmek irademin her zerresini aldı.

Söyleyecek bir şeyler ararken bulabildiğim en iyi şey "Günün nasıl geçiyor?" oldu.

Göz kırpması yavaş ve tehlikeliydi. "Günüm iyi geçiyor," diye cevap verdi. "Kaia bana yeni yemek şirketiyle senin ilgilendiğini söyledi."

Güzel. İş. Bu güzel, güvenli bir konuydu. "Evet," dedim. "Hoş geldin yemeği menüsünü teyit ettim ve iki kez kontrol ettim."

Her misafir için tüm alerjiler ve diyet tercihleri. Hala güncellenmiş kahvaltı detaylarını bekliyorum, çünkü yönetim kurulu üyelerinden birkaçının çok özel kahve zevkleri olduğunu biliyorum."

Cole uzandığında konuşmayı bıraktım, ayağı benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı, dinlerken göz kapakları yarıya indi. Devam etmem için elini salladı.

Boğazımı temizleyerek bakışlarımı dizüstü bilgisayarımın ekranına kaydardım. Dizi benimkine yakındı - pantolonunun paçasının kumaşıma sürtünmesini hissedebileceğim kadar yakındı. Çok yakındı. "Geri çekilmenin son gecesi için ihtiyacımız olan deniz ürünlerini tedarik edebileceklerinden eminler, ancak bunun gerçekleşmemesi durumunda bir olasılık üzerinde çalışıyorum," diye devam ettim, sesimi sabit tutmak için mücadele ettim.

"Güzel," dedi Cole. Ben yutkunurken, kıpırdanırken ve dizüstü bilgisayarına dokunurken gözleri her hareketimi takip ediyordu. Ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu ve yüzümü sabit tutmak için mücadele ettim.

O benim patronumdu. Evet, şirket jetindeydik ve onu ve yönetici ekibinin geri kalanını etkilemeye çalışırken kızımın uzakta güneşli bir hafta sonu geçirecektim. Belki de yeterince iyi bir iş çıkarırsam, Cole sırrımı öğrendiğinde kariyerim sona ermeyecekti. Geleceğimi güvence altına almak için buradaydım. Kızımın geleceğini.

Bu yüzden önümdeki koltukta uzanırken ne kadar güzel görüldüğünü ya da güneş ışınlarının uçağın kenarlarını kaplayan oval pencerelerden elmacık kemiklerine nasıl bu kadar mükemmel vurduğunu düşünmekten kesinlikle kendimi *alamadım*.

Derin, temizleyici bir nefes aldım ve yüz hatlarımın üzerine bir profesyonellik maskesinin düşmesine izin verdim. Uçak piste doğru taksi yaparken ikram detaylarını gözden geçirmeyi bitirdik ve uçuş görevlisi bana talimat verdiğinde dizüstü bilgisayarımı emniyete aldım.

Birdenbire ellerimle ne yapacağımı bilemez hale geldim. Bu uzun bir uçuş ve daha da uzun bir yolculuk olacaktı.

YİRMİ COLE

BU İYİYDİ. Her şey yolundaydı. Sadece ben ve bir meslektaşım, bir iş etkinliğine uçuyorduk. Tamamen normal ve profesyonel.

Uçak havalandıktan sonra Carrie dizüstü bilgisayarını tekrar çıkardı ve klavyeyi tıklamaya başladı. Odaklandığında kaşlarının arasında üç küçük kırıksıklık oluştu. Dudakları büzüldü ve gözleri berrak griden fırtınalıya döndü. Düşünürken işaret parmağıyla alt dudağına dokunmayı seviyordu ve yapılacaklar listesinde çizdiği kutulara büyük, dramatik onay işaretleri koymaktan büyük zevk alıyordu.

Dayanılmaz derecede tatlıydı. Ve sıcak. Ve-

Bakışlarımı ondan ayırdım ve telefonumdaki e-postalara geri döndüm. Gözlerim yüzüncü kez o büzülmüş dudaklara ve kırıksıklık kaşlara takıldığında, "Şehre ne zaman taşındınız?" diye sordum.

Ekranından başını kaldırıp baktı. "Ben yapmadım," dedi. "Newark'ta kuzenimle yaşıyorum. Hailey'i hatırlıyor musun? Gelini mi?"

"Onunla hiç tanışmadım ama nedime elbisesi seçimini beğendiğimi hatırlıyorum."

Carrie'nin yanaklarında kırmızılar belirdi ve kendime lanet ettim. Bunu söylememeliydim ama Carrie'nin tek cevabı "Yaklaşık yedi yıldır Hailey ile birlikte yaşıyorum. O ve kocası Seth bana çok yardımcı oldular..." Boğazını temizledi. "İhtiyacım olduğunda bana gerçekten yardımcı oldular."

"Ayrıldıktan sonra mı?"

Gözleri benimkilerle buluştu ve hayal görmüş olabilirim ama "Evet. Ayrılıktan sonra. Ben, şey... İşler biraz karmaşıklaştı."

"Anlıyorum," dedim, anlamadığım halde.

Carrie parmaklarıyla dizüstü bilgisayarının kenarını yokladı; her zamanki ateşli, kendinden emin kadın haliyle çelişen gergin bir hareketti bu. "O zamanlar kariyerinle ilgili bu kadar sorun yaşadıktan sonra ayaklarının üzerinde durmuş benziyorsun."

Başımı salladım ama konuya girmek istemedim. Yaptığımız tek konuşmanın beni çok derinden etkilediğini ve beni babama ulaşmaya ittiğini açıklamak istemedim. Onun hakkında konuşmak bana Alba hakkında konuşmam gerekiyormuş gibi hissettirdi ve bunu yapmak istemedim. Geçtiğimiz ay, konuşmalarımız yapmacık ve soğuk bir hal almıştı. Annesiyle giderek daha fazla zaman geçiriyordu. Artık cilveleşmelerden ve cinsel yakınlaşmalardan söz etmiyordu. Sadece birkaç kez aynı yatakta yatmıştık.

Berbat hissettim. Sanki anlamadığım bir görevde başarısız oluyormuşum gibi.

Belki de Roma düğün hakkında beni sorgulamakta haklıydı. Bir evliliğin başlangıcına giden ayların böyle hissettirmemesi gerekirdi, değil mi?

Alba'yı aklımdan uzaklaştırmak için aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım. "O zamanlar beni aradın mı? Sonra?"

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz dudaklarımı kenetledim. Carrie ağzını açtı ve tekrar kapattı. Yutkunuşunu, tereddüt edişini ve sanki soruma cevap vermek için doğru kelimeleri bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi kendini toparlayışını izledim.

Doğru olduğuna karar verdiği şeyi söylemeden önce elimi kaldırdım. Belki de beni nazıkçe yüzüstü bırakacak, patronu olduğumu hatırlatacak ya da onu rahatsız ettiğimi söyleyecekti. Onu suçlayamazdım. Bunun yerine başımı salladım ve "Bunu söylediğimi unut." dedim. Söyleyecek bir şey bulmak için zihnimi yokladım, kendimi beceriksiz bir aptal gibi hissediyordum. Beni aptal yerine koymuştu. Sonunda arabasından çalınan hafıza kutusunu hatırladım. "Hâlâ sinemaya ve gösterilere gitmeyi seviyor musun?"

Carrie rahatladı ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Evet," dedi. "Fırsatını bulduğumda."

Filmler hakkında rahat bir sohbete daldık ve birkaç ay önce bir Broadway gösterisine gittiğimi söylediğimde gözleri ilgiyle parladı. İlk içgüdüm ona benimle bir gösteriye gelip gelmeyeceğini sormak oldu.

Kelimelerin ağızından çıkmasını engellemek, ürkmüş bir at takımını çürük dizginlerle zapt etmek gibiydi. Nadiren başardım.

"Bir gösteriye gitmenin özel bir yanı var," diyordu, sonunda kendimi kontrol edip sohbete geri döndüğümde. "Giyinip kuşanmak, buna önem vermek, gerçek bir sahnede gerçek insanları görmek... Bunu daha sık yapmalıyım."

"Yapmalısın," dedim.

"Belki bir gün gerçek bir Broadway gösterisi izleyebilirim," dedi bana içten ve güzel bir gülümsemeyle. "Evdeki en kötü koltuklara sahip olabilirim ama bu da bir şeydir, değil mi?"

İçimde bir özlem çukuru açıldı. Bunu ona vermek istiyordum - en kötü koltukları değil. Önde ve ortada, güzel bir elbisenin içinde, tam yanımda olmasını istiyordum. Bana parlayan gözlerle bakmasını ve sonrasında keyifle gülümsemesini, kolunu koluma dolmasını ve başını omzuma yaslayıp memnuniyetle iç çekmesini istiyordum.

Tiyatroyu sevmiyordum bile. Alba'nın bağlantılarından biri ona bilet vermişti ve biz de mecburiyetten gösteriyi izlemeye gitmiştik.

Ama Carrie ile.

Uçak türbülansa girdi ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Carrie'nin elleri kolçakların üzerinde kenetlendi, omuzları kulaklarına doğru yükseldi. Sert bir nefes aldı ve gergin bir kahkaha attı. "Sanırım bu jetlerden birinde sarsıntıları biraz daha fazla hissediyorsun, ha?"

İçimdeki her şey onun yanındaki koltuğa geçmek, parmaklarımı onunkilerin arasından geçirmek ve omuzlarındaki stresi yoğurmak istiyordu.

Ama o benim değildi ve asla da olmayacaktı. Zorla gülümsedim. "Bir pilot bir keresinde bana türbülansı büyük bir jöle kâsesine sıkışmış bir uçak gibi düşünmemi söylemişti. Eğer kaseyi sallarsanız uçak hareket eder ama dibe batmaz."

Gözlerini kırıştırdı ve başını salladı. "Peki. Tamam. Bu yardımcı olur."

Uçak sarsıldı ve mutfak bölümünde bir şey takırdayıp yere düştü. Carrie gerildi. Yanına gidemedim. Ona dokunamadım. Konuşmak dışında hiçbir şekilde daha iyi hissetmesini sağlayamazdım.

"Yakında daha yumuşak bir havaya kavuşacağız," dedim. "Mürettebata türbülansın ne kadar süreceğini soracağım."

"Sorun yok," dedi Carrie gözlerini kapatarak. Hâlâ kolçakları kavrayan parmak eklemleri bembeyazdı. "Ben iyiyim. İyi olacağımızı biliyorum. Ben sadece... Sanırım gergin bir uçucuyum."

"Yine de seyahat programımı düzenleyecek tüm becerilere sahip olan sensin."

Gözleri kapalı kaldı ama dudakları küçük, hızlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evet," diye cevap verdi sadece.

Işığın yüzüne nasıl yansıdığını, kendini nasıl derin nefes almaya ve omuzlarını gevşetmeye zorladığını izledim. Kendine hakim oluşunu izledim ve buna hayran kaldım.

Bu, ona yardım etmeye çalıştığımda benimle mücadele eden aynı kadındı. Korkusuna rağmen nefes alabiliyordu. Histeri yok. Gözyaşı yoktu. Sadece demir gibi bir irade.

"Bu kiralık jeti almayı nasıl başardınız?" diye sordum.

Yine o gülümseme parladı ve bir göz kapağı kırılarak bana baktı. "Tüm sırlarımı açıklayamam."

"Keşke yapsan."

Gözleri bir an için benimkileri tuttu ve seyahat rezervasyonundan çok daha fazlasını kastettiğimi bilip bilmediğini merak ettim. "Eminim biliyorsundur," diye cevap verdi, uçak aniden alçalırken keskin bir nefes aldı. Gergin bir kahkaha attı ve nefesinin altından "*Jell-O. Jöle. Jöle.*"

Kendimi kendi kolçaklarımı kavrarken buldum - türbülans yüzünden değil, kendimi bırakırsam orada kollarımla ona sarılmış olacağımı bildiğim için.

Bunun olmasına izin veremezdim. Kaza yaptıktan sonra kollarımdan kurtulduktan sonra, ona istediğim kadar dokunmama izin veremeyeceğimi biliyordum. Bu, tüm ahlaki değerlerime ihanet etmeye, asla olmayacağıma yemin ettiğim türden bir adam olmaya giden kaygan bir yokuştur.

Uçak sonunda düzleşti. Carrie gözlerini açtı ve bir nefes verdi. O iri gri geyik gözleriyle karşılaştım, yumuşak bir gülümsemenin dudaklarını kıvrmasını izledim ve benim için çalıştığı sürece onu isteyeceğimi biliyordum.

Onu koyduğumu sandığım kaide hiç var olmamıştı. O tam olarak yedi yıl önce tanıştığım kadındı. Bir fantezi uydurmamıştım; fantezi gerçektir ve o tam karşımda oturuyordu.

İşin kötüsü, ona bir daha asla sahip olamayacaktım.

YİRMİ BİR CARRIE

İndiğimizde kendimi bir maraton koşmuş gibi hissediyordum. Uçaktan inerken Cole bana önden gitmemi işaret etti ve ben koridora geçip güneş ışığına doğru yürürken bakışlarının üzerimde gezindiğini hissettim. Piste indiğimizde başka bir araba bizi bekliyordu.

Hava ılıktı, gökyüzü açık, soluk bir maviydi ve palmiye ağaçları uzakta dalgalanıyordu. Bir an derin bir nefes aldım, havadaki tuzun yanı sıra motor yağı ve asfalt kokusunu da aldım. Omuzlarımın arasındaki bir düğüm, omurgamdan aşağıya doğru boncuk boncuk ter aktığını hissetmem için tam zamanında gevşedi. Daha hafif bir şeyler giymeliydim.

Yıllardır tatile çıkmamıştım. Bu bir tatil değildi -gerçekten de değildi- ama yine de gerçek hayattan bir kopuş gibi hissettirdi. Telefonumu çıkardım ve Evie'ye göndermek için palmiye ağaçlarının bir fotoğrafını çektim. Okuldan eve döndüğünde tabletine yükleyecekti.

Cole'un yaklaşma sesiyle dönerek ona geniş bir gülümseme verdim. Koyu renk güneş gözlüklerinin arkasından bile dudaklarıma baktığını hissedebiliyordum.

Ama bu sadece benim kaçak zihnimin yine hikâyeler uydurmasıydı. "Hazır mısın?" diye sordu.

"Hiç olamayacağım kadar." Çantamın bagaja yüklendiğinden emin olduktan sonra arabaya bindim. Büyük çantam ayaklarımın arasındaki boşluğu kapladı ve Cole diğer taraftaki arabaya girip kapıyı kapatırken nabzımın hızlanmasını görmezden geldim.

Onunla kapalı bir alanda olmak duyularımı her zaman daha hassas hale getirmiştir. Onun kolonyasını ve koltukların deri kokusunu aldım. Yer değiştirirken aynı derinin gıcırdadığını, emniyet kemerini bağlarken çıkan tıkırtıyı duydum. Göz ucuyla pantolonunun kömür grisi çorabını ve ayakkabılarının parlak yüzeyini ortaya çıkarışını izledim.

Kafamdaki büyük geri sayım saati yanıp sönüyordu. Bu yolculuktan sonra ona Evie'den bahsedecektim. İşimi kaybedebilirdim - onunla olan bu rahatlığı ve konforu kesinlikle kaybederdim.

Düz, çalılık bir araziden geçtik ve sahil kumullarının hafif dalgaları arasında okyanusa dair bakışlar yakaladım. Binalar bölgeyi süslüyordu; evler, şirin sahil kasabaları ve büyük tatil köylerinden oluşan bir şerit. Bir golf sahasının yemyeşil, bakımlı yeşili geçti ve sonunda yavaşlayıp uzun bir yola girdik, taş duvarlarla çevrili süslü, açık bir kapıdan girdik. Yol daireseldi ve ortasında büyük bir leğene kristal berraklığında su püskürten bir fiskiye vardı. Büyük palmiyeler, mozaikle döşenmiş ve geniş bir tente ile örtülmüş olan giriş yolunu çerçevesliyordu.

Hearst tatil köyü okyanusa doğru yumuşak bir C şeklinde uzanıyordu ve ortak kullanım alanları binanın ortasındaydı. Hearst ailesinin tesisi kendileri kullanmadığı zamanlarda, otuz yatak odalı mekânı yılın bir bölümünde butik otel olarak kiraladıklarını ve bazen de daha büyük partiler için tüm mekân kullanıma açtıklarını öğrenmiştim.

Araba fiskiyenin uzak tarafına yanaşıp tentenin önünde durduğunda Cole nefesinin altından küfretti. Bakışlarını girişten bize doğru yürüyen adama doğru takip ettim ve Chuck Hearst'ü işe başladığımda incelediğim şirkete giriş materyallerinden tanıdım.

Yaşlı adamın gür gri saçları ve yıpranmış bir yüzü vardı. Gözleri Cole'unkilerle ve kızıminkilerle aynı koyu kahverengiydi. Sakladığım şeyi hatırlayınca boğazım kurudu.

Chuck şoförü beklemeden kapımı açtı. "Oh!" dedi. "Sen benim oğlum değilsin."

Elimi uzattım. "Ben Carrie Woods," dedim. "Yönetici asistanıyım."

"Tiger'la bir akrabalığın var mı?" Güldü, yaptığı şakadan gurur duyuyordu.

Bunu daha önce hiç duymamıştım. Göz devirmemi gizledim ve ona geniş bir gülümseme verdim. "Bildiğim kadarıyla hayır, ama ikinci sınıftan beri soy ağacımı yapmadım, yani her zaman bir umut vardır."

Sırıttı, benimle birlikte oynadığına memnun olmuştu. Golf takıntılı bir emeklinin bu şakayı yaptığı her sefer için beş sentim olsaydı, bir cep dolusu şarapnelim olurdu. Ama Chuck Hearst elini elime vurup, "Şirketin seyahat prosedürlerini yenileyen ve seyahat günlerindeki verimliliğimizi yüzde on bir oranında artıran kişi sensin" diyerek beni şaşırttı.

Gurur, içimde sıcak bir parıltıydı. Bunu biliyor muydu? Beni mi? "Bu doğru. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sizi aramızda görmek güzel. Golf oynar mısın?"

Gözlerimi kırpıttım. "Ben-um... evet?" Rachael bu adam hakkında şaka yapmıyordu.

Konuşmamız sırasında Cole arabanın kendi tarafından çıkıp arka tarafa gelmişti. "Onu sıkıştırmayı bırak, Chuck," dedi ve yaşlı adama "Baba" demediğini fark ettim. Cole elimi tuttu ve beni arabadan dışarı çekti. "Ona aldırma. Sana odanı gösterecek birini bulacağım."

"Bir dakika bekle," dedi Chuck. "Ted! Bu Carrie. Carrie Woods. Tiger'la bir akrabalığı yok" -her iki adam da kıkırdayıp bana baktı, ben de gülümsedim - "Artık seyahat planlamasını o yapıyor. Golf oynuyor!"

Bu nasıl bir destektir? Gelen adama döndüm, yönetim kurulu üyelerinden birinin Ted Enders olduğunu biliyordum. Karısı çölyak hastasıydı. Kızı Cole ile nişanlıydı.

Ted, taba rengi bir pantolon ve soluk mavi bir golf gömleği giymiş, tatil köyünden çıkıyordu. Başında geniş kenarlı bir şapka vardı ve yakasının altından altın bir zincirin ışıltısı parlıyordu. Gözleri bana kaydı. "Golf mü oynuyorsun?"

"Tam olarak PGA turunda değilim," dedim, "ama neredeyse her Çarşamba eski patronumla oynardım."

Chuck'ın bakışları üzerime dikildi, keskin ve karanlıktı. Biraz daha dik durdum ve bir anda şirketini nasıl bu kadar yükseklerle taşımayı başardığını anladım. Keskin ve gözlemciydi. "Eski patronun kim?"

"Onu tanıyacağınızı sanmıyorum," dedim. "Arthur Wentworth. O bir muhasebeci-"

"Art'la oynadın!" Chuck bir kahkaha attı ve sırtıma bir tokat attı. Ayak parmaklarımin üzerinde sallandım ve çarpmanın etkisiyle yüz üstü düşmemek için kendimi arabaya tuttum. Cole beni yakalayacakmış gibi bir adım öne çıktı, ki her şey düşünüldüğünde bu onun için iyi bir şeydi. Ama bana dokunmamasını tercih ederdim. Vücudumdaki elleri hiç istemediğim şeyleri istememe neden oluyordu.

Chuck sırtıma vurduktan sonra yüzüstü düşmekten kıl payı kurtulduğumu fark etmemiş gibiydi. Bana sırtıttı. "Yıllar önce birlikte oynardık. İyi adamdı. Harika bir muhasebeciydi. İşe kafası çalışsaydı çok büyük olabilirdi ama adam sakın bir hayatı seviyor. Hâlâ her sinirlendiğinde sola doğru kanca atıyor mu?"

Kendime rağmen güldüm. "Evet ama kısa oyunu bunu telafi ediyor."

"Adam iyi vuruyor," diye onayladı Ted. "Ona karşı oynamak cehennem gibi."

Homurdandım. "Kazandığınızı sanıyorsunuz ve o kırk metreden bir tane atacak."

İki yaşlı adam kahkahalarla güldü. Kafamı kaldırdım ve Cole'un bana sanki yeni bir kafa daha çıkarmışım gibi baktığını fark ettim. Omuz silktim. Yaşlı adamlar ve golf... Öngörülebilir değilse hiçbir şey değillerdi. Wentworth bu tür iş konuşmalarına bayılırdı. Düzenli olarak görmezden geldiği çeşitli mesajlardan herhangi birine yanıt vermesini istiyorsam, onunla nasıl golf oynayacağımı öğrenmem gerekiyordu.

"Anlaştık," dedi Chuck. "Bizimle oynayacaksınız."

Sözlerinin aklımda yer etmesi bir saniye sürdü. Ve anladığımda, neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum.

Onlarla oynamak mı? Golf mü? Patronumun babasıyla golf oynamak mı? Çalıştığım şirketin yönetim kurulu başkanıyla?

Kızımın büyükbabası mı?

"Ben, um..." Bir bahane bulmak için çırpındım. Paniğe kapılmış bakışlarım Cole'un şaşkın bakışlarına çarptı.

"En iyi top oynayalım," diye önerdi Ted. "Siz iki gence karşı yaşlılar."

"Ne diyorsun evlat?" Chuck, kendisine ters ters bakan oğlunun omzuna iri, etli bir el sıkıştırarak sordu. "Haftayı başlatmak için babana karşı yarışmak ister misin?"

Cole'un gözleri benimkilere kaydı. Yüzümdeki paniği okumuş ve yine kahramanı oynamaya karar vermiş olmalı ki, "Eminim Carrie'nin yapacak işleri vardır..." dedi.

Kesinlikle yaptım. Ve bunu kesinlikle yapmalıydım. Golf oynamak harikaydı ama altmış beş yaşında, golf çantası birinci sınıf sopalarla dolu bir adam gibi konuşabilmek, yılın en önemli şirket etkinliğinin yemeklerini berbat ettiğimde hiçbir şey ifade etmiyordu.

Cole'la Evie konusunu açmadan hemen önce inzivada işleri berbat edersem, *bu* konuşmanın felaketle sonuçlanacağını garanti edebilirdim. Mükemmel zamanı bekliyordum. Kızımın heceleme yarışmasından sonra,

Kendimi zor bir konuşmaya hazırlayacak zamanım olsaydı, birkaç haftamı boşa harcamış olurum.

"İş bekleyebilir," dedi Chuck. "Bunu söylediğimi patrona söyleme," diye ekledi bana göz kırparak.

Ona atabileceğim en içten kahkahayı attım ama kulağıma oldukça boş geldi. Gerçek patron oydu. Ve bu hepimize nerede durduğumuzu hatırlatmanın güzel bir yolu değil miydi?

Cole'a baktım. Dudakları acımasız bir çizgi halinde gerilmişti. Bundan kurtulamayacaktık.

Kariyerimin tamamında yönetici asistanı olarak Ted ve Chuck gibi adamlar için çalışmışım. Bay Wentworth harika bir patrondur ama o da tıpkı onlar gibiydi. Karşılık vermenin ya da fikirlerini değiştirmeye çalışmanın bir faydası yoktu. En iyi hareket tarzının dördümüzün birlikte golf oynaması olduğuna karar vermişlerdi. Onların sözü kutsaldı. Besin zincirinin tepesinde olmaya alışmışlardı, sözlerinin dinlenmesine alışmışlardı.

Ve bu golftü. Bay Wentworth bu spor konusunda en az onlar kadar fanatikti. Golf sahasında kendimi rezil etme "fırsatını" geri çevirmenin onların gözündeki itibarımı sonsuza dek zedeleyeceğini iliklerime kadar biliyordum.

İçimdeki panik yerini sert bir kararlılığa bıraktı. Bu gerçekleşiyordu. Reddetmek daha kötü olurdu.

Derek'ten ayrıldığımdan beri geçen yıllar içinde Zor Olanı Yapma becerimi geliştirmiştim. Bunun bir nedeni annelikti, bu da her gün Zor Olanı Yapmayı gerekli kılıyordu. Ama bir kısmı da katıksız inatçılığım ve bir daha asla başkasının merhametine kalmama arzumdur.

Görünüşe göre gerçekten zor olanı yapmakta zorlanıyordum, çünkü Cole'a hâlâ Evie'den bahsetmemiştim, ama yine de. Hiçbir zaman mükemmel olduğumu iddia etmedim, sadece daha iyi olduğumu söyledim.

Yüzüme geniş, kendinden emin bir gülümseme çizdim. "Sorun değil," dedim. "Birkaç saat içinde yemek şirketiyle bir toplantım var ama o zamana kadar tesisi tanımaya çalışacak ve e-postalarımı bakacaktım."

"Size bir tur attıracağız," diye duyurdu Ted. "Arabayla parkura gittiğimizde her yeri göreceksiniz."

"Tamam," dedim ve kendimi işaret ettim. "Ama itiraf etmeliyim ki bu inzivaya golf kıyafetleri getirmedim. Tüm zaman boyunca mesaide olmayı planlamışım."

"Kulüp binasında bir mola vereceğiz," dedi Chuck, yolun kenarındaki çakılların üzerine park edilmiş golf arabalarından birine doğru ilerlerken. "Sana birkaç sopa, ayakkabı, ihtiyacın olan her şeyi alırsın."

İki yaşlı adam bir arabaya tırmandı, sonra bize baktı, zaten sabırsızdı.

Cole'un bakışları benimkilere kaydı. "Bunu yapmak zorunda değilsin." Kaşlarımı kaldırdım. "Zorunda değil miyim?"

Bir an için babasına bakarak homurdandı. "Eğer bir tur oynarsak bu onları mutlu eder. Ve eğer kötüysen seni yargılamayacaklar. Söz veriyorum."

Bundan şüpheliydim ama bir şey söylemedim. Bunun yerine, çakılların üzerinden diğer golf arabasına doğru yürüdüm. "Sen mi sürmek istersin yoksa ben mi kullanayım?"

"Ben sürerim. Nereye gittiğimi biliyorum," dedi Cole ve direksiyona geçti. Yanına oturdum ve ayağını iki basit pedaldan birine bastırırken elektrikli motorun hafif vızıltısını dinleyerek yerleştirdim. İki yaşlı adamın arkasından yola çıktık ve çevremizin güzelliği hemen dikkatimi dağıttı.

Ilık rüzgâr tenimin üzerinde esti ve saçlarımı karıştırdı. Palmiye ağaçları aynı rüzgârda bizi ileriye çağıran kollar gibi dalgalanıyordu. Etrafımız yemyeşildi, bakımlı tepeler ve vadiler önümüzde geniş bir golf sahası açıyordu. Uzakta, okyanusun ışıltılı safiri ufku kaplıyordu. Hava taze ve tuzlu kokuyordu ve kendimi rahatlarırken buldum.

"Sık sık oynar mısınız?" Diğer iki adamı takip etmek için asfalt yoldan dönerken Cole sordu. Tesis arkamızda kaybolurken, ileride yaklaşmakta olan kulüp binası olduğunu tahmin ettiğim şeyi bir anlığına gördüm.

Başımı salladım. "Hayır, ama eski patronum bir golf fanatığıydı. Herhangi bir konuda fikrini almak için onu en sevdiği sahanın her yerinde kovalamak ve o toplara vururken atış poligonunda oturmak zorunda kaldım. Sanırım jargonu kaptım," diye ekledim.

"En iyi top oynuyoruz, bu yüzden ikimize karşı ikisi olacak. Sen ve benden kim daha iyi şut atarsa, bir sonraki atış için o topla oynayacağız. Ve böyle devam edecek."

Başımı salladım. "Anladım."

"Muhtemelen bayanlar tişörtüyle oynamana da izin vereceklerdir, bu da yardımcı olacaktır." Dönüp ona baktım. Gözlerim kısıldı. "Tam olarak neye yardımcı olacak?" "Sadece-eğer gerginsen."

"Golfte berbat olduğumu düşündüğünü hissediyorum, Christianson."
Omuz silkti, avuçlarını direksiyonun üzerinde açtı. "Hayır.
Sadece söylüyorum."

"Sadece söylüyorsun," diye tekrarladım, içimde küçük bir rekabet ateşi canlanmıştı. "Benden daha iyi olduğunu düşündüğünü mü söylüyorsun?"

"Bakın, ben de Tiger Woods değilim, tamam mı? Babamla tanıştığımda nasıl oynanacağını öğrenmek zorunda kaldım. Sadece kendini daha rahat hissetmeni sağlamaya çalışıyorum."

"Rahatım," dedim. "Harikayım. Ve golfte senden daha iyi olduğuma bahse girerim."

Alay etti. Gerçekten *alay etti*.

"Bana inanmıyor musun?" Sakin bir sesle sordum. "Carrie."

"Cole," diye ısırđım.

Dudağının kenarı seğirdi. "Bana gizliden gizliye harika bir golfçü olduğunu mu söylüyorsun?"

"Öyle olmadığımı varsaymanızın biraz kaba olduğunu söylüyorum."

"Bence paranızı ağzınızın olduğu yere koymalısınız."

"Peki!" diye haykırdım, o rekabetçi çizgim kendini belli ediyordu. "Benim toplarımla seninkilerden daha fazla oynayacağımıza dair bahse var mısın? Ve eğer haksız bir avantaj elde etmekten endişeleniyorsan ben de beyaz tişörtlerle başlama vuruşu yapabilirim."

Beyaz tişörtler deliğē en uzak olanlardı. Topa benden birkaç santim uzun ve birkaç kilo ağır erkekler kadar uzağa vuramayacağım neredeyse kesindi ama geri dönemeyecek kadar derindeydim.

Biraz hızlı bir dönüş yaptık ve vücudum koltuğun üzerinden kayarak onunkine çarptı. Sürünerek uzaklaştım, golf arabasının tavanını tutan destek direklerinden birini tuttum ve patronuma bakmak için hafifçe döndüm. "Eee?" diye sordum.

Başını salladı ve burnundan sertçe nefes verdi. "Beni şaşırtmaya devam ediyorsun, Woods."

"İnsanların beni hafife almasından hiç hoşlanmıyorum."

"Yeterince adil. Bunu daha ilginç hale getirmeye ne dersin? Biraz bahse var mısın?"

İçimde bir ilgi kıvılcımı çaktı. Özellikle Cole'un dudaklarının kenarındaki kıvrımı gördüğümde bu bana tehlikeli gelmişti. Onun yanında olmak yeterince kötüydü, ama onunla eğlenmek? Felaket.

Belli ki ağzımın başka fikirleri vardı, çünkü kendi kendime "Aklında ne var?" dediğimi duydum.

"Turun sonunda kim daha fazla oynanabilir atış yaparsa o kazanır."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Bana yeterince adil görünüyor. Ne için oynuyoruz?"

"Sen kazanırsan, sana istediğin Broadway gösterisine bilet alırım. Evdeki en iyi koltuklar."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "İlgileniyorum," diye çekindim, ki bu yüzyılın en hafif ifadesiydi. Bir arıcının müzikal ergenlik hikâyesi *olan Bee Good*, Broadway'de sahnelenmeye başlamak üzereydi. Evie'yi götürmek bir rüya olurdu. Şöyle bir baktım. "Peki ya kazanırsan? Böyle bir şey olmayacak."

Gülümsemesi hınzırcaydı. Bana şunu hatırlattı-

Hiçbir şey. Bana artık önemli olan hiçbir şeyi hatırlatmıyordu.

"Eğer ben kazanırsam, charter uçuşlarını organize eden bağlantınızdan vazgeçeceksiniz."

Ses tonundaki şakacılık beni heyecanlandırdı ve umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptım. "Kaybetmekle ilgili bir şeyin olduğunu bilmiyordum."

"Hiçbir şey kaybetmiyorum, tatlım." Evcil hayvan ismi dudaklarından dökülür dökülmez Cole boğazını temizledi. Bu, olması gerekenden daha çok hoşuma gitmişti. "İşte kulüp binası," diye ekledi. "Profesyonel mağazadan neye ihtiyacın varsa seç ve onlara benim halledeceğimi söyle."

"Teşekkür ederim."

"Hey, bana bir iyilik yapıyorsun," diyerek arabayı Chuck ve Ted'in buraya gelirken kullandıkları arabanın yanına park etti.

"Ve bunu sakın unutma," dedim ona. Çantamı omzuma attım, iki yaşlı adama gülümsedim ve kulüp binasındaki klimalı, tertemiz alana girdim.

On dakika sonra, vişne kırmızısı bir skort ve kolsuz, yakalı bir gömlektten oluşan uyumlu bir golf kıyafeti giyiyordum. Ayaklarım yepyeni bir çift golf ayakkabısının içine sokulmuştu. Saçlarım yüksek bir at kuyruğu şeklindeydi ve gözlerimi gölgeleyen kırmızı bir siperlik vardı. Bugünkü işimizi görecektik bir dizi kiralık sopam ve Cole'la girdiğim bahsi kazanmak için muhtemelen bu kadar güçlü olmaması gereken bir isteğim vardı.

Bekleyen adamlarla buluşmak için profesyonel mağazadan çıkıp güneş ışığına doğru yürüdüm. Kendimi ondan korumalıydım. Sonraki adımlarımı planlamalıydım.

Bunun yerine, olabilecek en kötü şeyi yapıyordum: Eğleniyordum.

YİRMİ İKİ COLE

Bu noktada Carrie'ye neden şaşırdığımı bilmiyorum ama şaşırmıştım. Ona meydan okuduğumda gözlerinde beliren parıltı damarlarımda şimşekler çaktırmıştı ve babamın ikinci tanışmamızda beni golf sopası almaya ikna etmesinden bu yana ilk kez kendimi sahaya çıkmak için sabırsızlanırken bulmuştum.

Carrie'nin söylediği kadar iyi olmasına imkân yoktu. Blöf yapıyor olmalıydı. İlk tanıştığımızda fark ettiğim o inatçı damarı, eşyalarını çalan hırsızla savaşmak istemesine neden olan dürtüsü, dilini sivrilten ve onu karşı konulmaz kılan yanı buydu.

"Geçen çeyreğin rakamlarına baktım," dedi babam, düşüncelerimi onlara hükmeden kadından uzaklaştırarak. "Bu yıl iyi iş çıkardın Cole."

Sopalarımı golf arabamın arkasına yükledim ve babama doğru döndüm. Yetişkin bir adam olmama rağmen, babamın sesindeki gurur ifadesi hâlâ daha dik durmama neden oluyordu. "Eğlence sektöründeki genişleme iyi sonuç verdi. Eğer Trews'u Los Angeles'a getirmeyi başarırsam, gelecek çeyrek için işler iyi görünecek."

"Seninle gurur duyuyorum oğlum," dedi ve sırtımı sıvazladı. "Sana bu çocuğu işe almanın doğru karar olduğunu söylememiş miydin Ted?"

"Yanıldığımı kanıtladı," diye kabul etti Ted sırtarak. "Senden asla şüphe etmemeliydim." Yönetim kurulu başkan yardımcısı bana başıyla onay verdi. "Sen babanın oğlusun. Bu kesin."

Göğsümde bir sıcaklık hissettim ve iki adama da başımı salladım. "Gelecek yıl daha da iyi olacak."

"Kendini fazla beğenme Cole," dedi babam ama sırtıyordu. "Çok konuşuyorsun ihtiyar," diye çıkıştım ve ikisi de gülüşüler.

Yedi yıl önce, hayatımın burada son bulacağını asla hayal edemezdim. Öz babama ulaşmak her şeyi değiştirmişti. İki yıl içinde yazılım şirketinden Hearst'e atlamıştım ve şimdi kendimden daha büyük bir şeyin parçası olmanın keyfini çıkarıyordum. Babamın yaşlı yüzünde kendi yüz hatlarımın gölgesini görebiliyordum. Üç aylık raporları ve yeni iş fikirlerini gözden geçirirken gözlerindeki keskin bakışı tanıyordum. Onun ortakları ve müşterileriyle etkileşimini izledim ve beni olduğum satışı ve iş adamı yapan özün bir kısmını gördüm.

Bir yerden *gelmiştim*. Büyüdüğümde yaşadığım köksüzlük ve kafa karışıklığı -ve evlatlık olduğumu öğrendiğimde yaşadığım şok- yatışmıştı. Bir yerim vardı ve tam burasıydı.

Yıllar önce New Jersey'deki o otel barında otururken Carrie ile o konuşmayı yapmamış olsaydım, babama ulaşacak cesareti bulabilir miydim? O aramayı yapar mıydım? Buluşmaya gider miydim?

Onunla tanıştıktan sonraki haftaları hatırlıyorum, sanki görünmez bir el tarafından yönlendiriliyor gibiydim. Kendimi daha hafif hissetmiştim. Daha cesur. Kulağımda Carrie'nin sesi vardı, bana meydan okuyor, beni zorluyordu.

Şimdi büyük bir yatırım şirketinin başındaydım ama bu işi benim için bu kadar özel kılan bu değildi. Benim kanımdan olan bir adamın yanında durabiliyor ve burada bir yerim olduğunu hissedebiliyordum.

Bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Çocukluğumda değil. Ne ergenlikte ne de kariyerimi sürdürürken. Hayatımda ilk kez ait olduğum bir yere geldiğimi hissettim.

Ted, "Barb bana düğün hazırlıklarının iyi gittiğini söyledi," dedi. "Kızım seni fazla yormuyor, değil mi? Sonunda düğümü attığında çok mutlu olacağım. O zaman iki kızım da evlenmiş olacak ve ben de dinlenebileceğim."

İçimdeki rahatsızlık çalkalansa da müstakbel kayınpederime sırttım. Alba ve ben, Carrie'yi eve getirdiğim günkü o kısa konuşmadan beri "kaçamaklar" konusunu hiç açmamıştık. Onun da sadakat ve bağlılık konusunda benim kadar güçlü hisler besleyip beslemediğinden hâlâ emin değildim.

Onunla evlenmenin doğru olup olmadığından hâlâ emin değildim. Ama Ted babamın en iyi arkadaşı, iş ortağı, sırdaşı iken şimdi nasıl geri dönebilirdim?

Eğer Alba'dan ayrılırsam, benim için çok değerli olan her şeyi kaybedecektim. Burada, hiç sahip olamadığım ailemin yanındaki yerimi kaybederdim.

Belki de sadece çekingendim. Ne de olsa hiç evlenmemiştim. Şüphelerimin olması doğaldı, değil mi? Ted'e gülümsedim ve "Her şeyi Alba hallediyor," dedim. "Davetiyelerin üzerindeki altın yaldızın tonunu iki kez kontrol etmemi ve yeni çiçekçimizin pazarlık payını yerine getirdiğinden emin olmamı sağlıyor. O olmadan böyle bir etkinliğin altından kalkabileceğimi sanmıyorum."

Ted biraz alaycı bir tavırla, "Annesi gibi," diye cevap verdi. Alba'nın evliliğin bir işlem olduğuna dair görüşünün kendi yetiştirilme tarzından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ettim. Müstakbel kayınpederim başıyla beni onayladı ve ekledi: "Seni ailemize resmen kabul etmek için sabırsızlanıyoruz Cole. Umarım bunu biliyorsundur."

"Daha iyisini söyleyemezdim," dedi babam başını sallayarak. "Erken gelmeni istememin nedenlerinden biri de buydu. Tek elin arkada bağlıyken de işlerin üstesinden gelebileceğini biliyorum. Ama evleneceğin kadın... Önemli olan o."

Göğsüme bir hançer saplandı ama onun sözlerine verdiğim tepkiyi elimden geldiğince sakladım. İki yaşlı adam gurur ve kabullenmişlikle beni izliyordu ve ben kendimi sadakatsiz bir sahtekâr gibi hissediyordum. Nişanı bozmak felaket olurdu. Ayrıca, bu şüphelerin aklıma girmesinin tek nedeni geçmişimden bir hayaletin yedi yıl aradan sonra yeniden ortaya çıkmasıydı. Onun için başardığım her şeyi bir kenara atamazdım. Kabul görmeyi. Aidiyeti. Babalık gururunu.

Ancak söz konusu hayalet o anda kulüp binasından çıkıp grubumuza doğru ilerlemeyi tercih etti. Üçümüz de dönüp onun yaklaşmasını izledik ve ben yaşlı adamların ona gösterdiği ilgiye sinirlendim. Kalçasının ortasına kadar inen kırmızı eteğinin içinde bacakları, başıma dolandığı zamanki kadar lezzetli görünüyordu. Merdivenlerden inerken saçları dalgalanıyor, kulüp çalışanlarından biri ödünç aldığı golf çantasını yanında taşıyordu.

Yürürken kalçaları sallanıyor, güneş kıvrımlı vücudunun her noktasını öpüyordu.

Tadına baktığım bir beden.

Sahiplendiğim bir beden. *Özlediğim* bir beden.

Boğazımı temizledim ve çantamdaki sopaları kontrol etmekle meşgul oldum.

"Beyler," diye selamladı yaklaşırken, sesinde alaycı bir nota vardı. "Gidelim mi?"

"Hadi gidelim," dedi babam neşeli bir kahkaha atarak ve Ted'in yanındaki golf arabasına tırmandı, ikisi birlikte asfalt yoldan ilk golf sahasına doğru yola çıktılar.

Carrie çantasını arabamızın arkasına yerleştiren görevliye teşekkür ettikten sonra kendini koltuğa bıraktı. Direksiyonun arkasındaki yerimi aldım ve kendimi kalçamın benimkine çok yakın olan genişliğine bakarken yakaladım. Avuç içim karıncalandı, sanki yıllar önce o teni okşamanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyor gibiydi.

Dişlerimi sıkarak ileriye döndüm ve ilk deliğe doğru yaşlı adamları takip ettim. Arabamızı park edip sopalarımızı elimize aldığımızda Ted çoktan başlama vuruşunu yapmıştı, hızlı ve agresif bir şekilde vuruşunu yapıyordu. Top kötü bir şekilde sola kaydı ve babam gülerken Ted küfretti.

Babam atışını yaptı ve çim sahayı vurdu. Carrie bana gitmemi işaret etti, gözleri kırmızı siperliğinin kenarında parlıyordu, saçları yumuşak, ılık esintide dalgalanıyordu. Nefis görünüyordu. Fark etmemeliydim.

Atışımı yaptım, top babamın vurduğu yerin çok yakınına düştü. Top ilk pütürün üzerine yuvarlandı.

"Fena değil," dedi Carrie ve beyaz tişörtlerin arasındaki yerini aldı.

"Mavi tişörtlere gitmek istemediğine emin misin?" diye sordu babam, birkaç metre önümüzdeki tişörtleri işaret ederek.

"Yapamam," diye açıkladı. "Bay Büyük Patron Adam kibirli ve küçümseyici davranıyordu, bu yüzden şimdi gururum tehlikede. Kendimi kanıtlamak zorundayım."

Babamın yüzünde keyifli bir gülümseme belirdi. "Cenazen," dedi dirseğiyle beni dürterek. Kısık bir sesle ekledi, "Bunu nereden buldun?"

Ona yan gözle baktım ve bir şey söylemedim.

Carrie tişörtüyle çimleri delmek için eğildiğinde Ted, babam ve ben sustuk. Topu topun üzerinde dengeledi, sonra da sürücüsünü pratik bir kolaylıkla kavradı. Yeni asistanımı hafife almış olabileceğime dair ilk ipucu zihnimde dolaşmaya başladı.

Duruşunu alırken ayağını çimlere sıkıştırdı, topa bakarken çenesini sıkıştırmadan önce çizgisini bir kez daha kontrol etti. Üzerimizden esen bir rüzgâr eteğinin kenarını öptü ve koyu renk saçlarını omzunun üzerinden savurdu. Güneş, sanki bir daha asla dokunamayacağım tüm kıvrımlarını ve çukurlarını vurgulamak istercesine teninin üzerinde parılıyordu.

Ve sonra Carrie vurdu. Sopa havada ıslık çalarak ilerledi ve topa temas ettiğinde çıkan ses temiz ve kuruydu.

Ted küfretti. Ben baktım. Babam hiçbir şey söylemedi.

Carrie orada öylece durdu, sopası sırtında, vücudu iki büklüm, düz ve doğru uçan topuna bakıyordu. Top çim sahanın ortasında sekti ve babamın topunun düştüğü yerin on metre kadar ötesine yuvarlandı. Carrie ancak o zaman doğruldu ve bize bakmak için döndü.

Bana.

"En iyi topun benimki olduğunu söyleyebilirim, sence de öyle değil mi?" Gülümsemesi genişledi, hınzır, alaycı ve karşı konulmazdı. "Efendim?"

Babam ve Ted gülerken, "Arabaya bin Woods," diye homurdandım.

"Ondan hoşlandım," diye seslendi babam direksiyona geçip arabaya binerken.

Kapalı.

Carrie şoförünü çantasına yerleştirdi ve yanıma oturdu. cart, tüm prim ve uygun ve övünme.

"Tek atış, Woods. Önümüzde uzun bir tur var."

"Özür dilerim, neydi o? Şimdiden benim için bir hiç mi oldu? Buradan neredeyse zaferin kokusunu alabiliyorum."

"Tüm bu böbürlenmeler kazandığımda daha da tatlı olacak."

"Turu atlatmak için kendine ne söylemen gerekiyorsa onu söyle," dedi bana, melek gibi bir gülümseme dudaklarını kıvrırken gözleri keskin.

İçimde tutmak için elimden geleni yapmama rağmen göğsümden bir kakhaha yükseldi. Dolambaçlı yoldan toplarımıza doğru ilerliyorduk ve ben Carrie'nin varlığında olmanın verdiği parlak, köpüklü hissi görmezden gelmeye çalışıyordum.

Golfü *sevmezdim* bile. Sadece babamın hoşuna gittiği ve birçok iş anlaşmasının yapıldığı bir yer olduğu için yapıyordum.

Ama bunu sevdim. Güneşin tenimdeki sıcaklığını ve Carrie'nin rüzgârda uçuşan saçlarının kokusunu seviyordum. Eteğinin içindeki bacaklarının görüntüsünü, alaycı sırıtışını ve nasıl oynandığını bile bilmemesi gereken bir oyunda tek bir atış hakkında bu kadar kibirli olduğu için onu dizime yatırma isteğimi uyandırmasını sevdim.

"Düşüyorsun Woods," diye homurdandım arabayı durdurup topumu aldıktan sonra onunkinin düştüğü yere doğru giderken.

"Göreceğiz," diye alay etti, dirseklerini koltuğun üst kısmına dayamak için arkasına yaslandı. Bu duruş göğsünü dışarı çıkarıyordu ve ben de kendimi bakmaktan alıkoymak için bakışlarımı itaatkâr bir şekilde ileriye doğru tuttum. "Gerçek bir Broadway müzikali çok eğlenceli olacak," dedi yüzünü güneşe doğru kaldırarak.

Bir kahkaha attım ve daha fazla bir şey ifade etmeden bir tur golfün tadını çıkarabileceğime karar verdim. Elbette bir geçmişimiz vardı. Aramızda her zaman tanımlanamaz bir şey vardı, beni çekiştirip çekiştirip çekiştirmeye iten gevşek bir iplik.

Ama bu sadece güneşli bir öğleden sonraydı. Dostça bir bahisti. Kafamın içindeki gizli bir ses kendime yalan söylediğimi fısıldasa da bundan daha fazlası değildi.

YİRMİ ÜÇ CARRIE

O ilk vuruştan sonra kalbim uzun süre çarptı. Gerçek şu ki golfte *o kadar* da iyi değildim. Çoğunlukla tutarsızdım, uzun vasatlık dönemleri arasına serpiştirilmiş parıltılı anlarım vardı. Ancak Bay Wentworth ve arkadaşlarıyla vakit geçirirken, gerçekten önemli olan sadece birkaç önemli an olduğunu biliyordum. Baskı altında bir atış yaparsanız, sizi sonsuza dek zaman ayırmaya değer biri olarak görürlerdi. Kaçırırsanız, itibarınızı asla geri kazanamazdınız. Baskı altında tıkanan, saygıyı hak etmeyen biri olarak tanınırdınız.

Mantıklı değildi. Ama yaşlı adamları ve golfü anlamaya çalışmayı uzun zaman önce bırakmıştım. Gerçekleri tanık olduğum gibi kabul ettim.

Cole ve iki yaşlı adamın önünde dururken bir şeyi biliyordum: O ilk sürüş önemliydi. Üzerimde yargılayan üç çift göz hissetmişim. Bu steroidler üzerinde bir ilk izlenimdi. Eğer bu inzivada hayatta kalmak istiyorsam, bunu iyi değerlendirmeliydim.

Ayrıca Cole'u susturmak istedim.

Yüzündeki ifade vücudumdaki tüm sinir uçlarını ateşe vermişti. Sevincimi zorlukla kontrol altına alabildim. Bay Kodaman zorlukla kontrol altına aldığı öfkesiyle kaynıyordu ve ben onun yüzüne kıkırdamak istiyordum.

Küçük mü? Evet.

Eğlenceli mi? Kesinlikle.

Yanına oturduğumda ve bakışlarının yan tarafımdan bacaklarıma doğru süzüldüğünü hissettiğimde, içimden geçen sadece rekabet değildi.

damarlarımda dolaşıyor.

Turun geri kalanında dördümüz de oyunda pek yetenekli değildik. Cole berbat bir golfçüydü, bu da bana büyük keyif veriyordu. Bir vuruşu kaçırdığında dişlerini sıkmasını ve ben bir vuruş yaptığımda yumruklarını sıkmasını seviyordum.

Peki ya topu gölün tam ortasına, devasa bir kavis çizerek su püskürten bir fiskiyeyle attığı zaman?

Evet. Diyelim ki gülmek için iki büküm olmamı takdir etmedi.

Gözlerimi sildiğimde bana attığı o için için yanan, tehlikeli bakış ve bahsimiz için resmi olmayan puan cetvelimizde benim için bir puan daha işaretlemesi, beni öğleden sonra güneşinin üstümün kumaşından ıslanmasından biraz daha fazla ateşlendirmiş olabilirdi.

Ama bunu görmezden geldim. Hissettiğim herhangi bir çekim sadece yersizdi ve geçecekti. Geçmek zorundaydı.

Atış için sıraya girdiğinde iyi görünmesine rağmen. Ve bazen ellerinin arabanın direksiyonunu tutuş şekline, tüm tendonlarına, eklemlerine ve pürüzlü derisine fazladan bir bakış attım.

Bu inzivadan sonra ona Evie'den bahsedecektim. Heceleme yarışması bitmiş olacaktı ve bu büyük ifşaatla Evie'yi riske atmayacaktım. Doğru zaman olacaktı. Yeterince beklemiştim.

Cole *kızımdan* haberdar olduğunda her şey değişecekti, bu yüzden anlamsız fantezilere kapılmanın bir anlamı yoktu. Bizi bir araya getirmek için ilk kez alevlenen uzun süredir uykuda olan köz, sahip olduğu son sıcaklığı da dışarı atıyordu. Hissettiğim şehvet her ne ise ölmekte olan, çaresiz bir şeydi. Hepsi bu kadardı. Yakında bitecekti.

Kulüp binasının önünde durduğumuzda Chuck, "Söylemeliyim ki Carrie, çok etkilendim," dedi.

Alnımdaki teri siperliğimin altından sildim ve ona bir gülümseme gönderdim. "Eğlenceliydi."

Ted, "Biz sizi yendik," dedi. Elbette yenmişlerdi de... Yönetim kurulu başkanı ve başkan yardımcısına karşı golf oynamayı deneyecek kadar aptal değildim. *Bu* dersi Bay Wentworth ile de öğrenmiştim.

"Yaptın," diye itiraf ettim. "Ama Cole ve benim birbirimize karşı yaptığımız gayri resmi yarışmayı ben kazandım." Vurgu yapmak için skor kartımı salladım, gülümsedim.

"Böbürlenmeye devam et," diye uyardı Cole, ama dudakları bazen yüzünde beliren o nadir, keyifli gülümsemelerden birine dönüştü. Birden

düşünceli ve manyetikten tamamen karşı konulmaza.

Ama direnmek zorunluydu. Gülümsemesinin üzerimde hiçbir etkisi yokmuş gibi umursamaz bir tavırla omuz silkdim. "Gelecek yıl en az birinci çeyreğe kadar böbürlenmeye niyetliyim."

Chuck kahkahalarla güldü. "Ondan hoşlandım," dedi beni göstererek. "Onu yanında tut, evlat."

Bu sözler üzerine içimden bir şeyler ölmüş olsa da gülümsedim. Beni yanında tutmayacaktı. Günlerimiz sayılıydı, öyle olmak zorundaydı.

Bunun çıkmam için bir işaret olduğunu bilerek gülümsedim ve bahanelerimi sıraladım, çantamı aldım ve ana tesis binasına doğru yürüdüm. Arkamdan gelen koşu ayak sesleri beni patronumun yaklaştığına dair uyardı.

"Köpekbalığı olduğun konusunda beni uyarabilirdin," dedi yavaşlayarak yanımda yürürken.

Ona bir bakış attım. "Daha az küçümseyici olabilirdin." Başını onaylarcasına eğdi.

"Baban iyi birine benziyor," dedim sessizlik biraz fazla uzayınca. "Onunla yeniden bağlantı kurmana sevindim." Aceleyle ekledim, "Bu beni ilgilendirmez-"

"Hayır, öyle," dedi Cole. "Bizim... konuşmamızdan sonra"- boğazını temizledi

- "Ona ulaşmak için cesaretimi topladım. Sen bana bunu yapmam için gereken itici gücü verdin."

Bakışlarını yüzümün yan tarafında hissettim ve içimdeki her bir kendini koruma zerresi beni gözlerimi ileride tutmaya zorladı. "Şimdi de beni pohpohluyorsun."

Homurdandı. "İnsanları sebepsiz yere pohpohlamam, Carrie."

Adımı söylemesine bayıldım. Keşke söylemeseydim, çünkü bu bana onun kollarında olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlattı. Avuçlarının yanlarımda gezinmesini, çok uzun zaman önce çok kısa bir süre için paylaştığımız o yoğun, parlak, yakıcı bağı özlememe neden oldu.

Son yedi yıl yalnız geçti. Suda debeleniyor, Evie'yi ve kendimi sadece irademle ayakta tutmaya çalışıyordum. O yıllar kararlılığımı ve bağımsızlığımı pekiştirmiş, bana harika bir kız hediye etmişti.

Ama yalnızdım.

Ve şimdi güzel bir tatil köyünde güneşin altında duruyordum, en yaramaz hayallerimde yer alan adam yanımda yürüyordu ve yalnızlığımı kemiklerimi sızlatacak kadar şiddetli hissediyordum.

"Sormamın sakıncası yoksa," diye başladım, düşüncelerimi dolaştıkları yerden ayırarak, "babanla ilk görüşmen nasıl geçti? Zor muydu?"

Cole ofladı pufladı. "Evet, zor oldu. İlk başta şüpheciydi. Sanırım ona uzun zamandır kayıp oğlu olarak yaklaşan ilk kişi ben değilim."

"Zengin insanların sorunları," diye mırıldandım.

Cole gülerek onaylamak için başını eğdi. "Ama evlat edinme belgelerini ve öz annemin beni hastanede kucağına aldığı fotoğrafı gönderdikten sonra benimle görüşmeyi kabul etti. İşte o zaman öz annemin öldüğünü ve onun da tüm kederini ve enerjisini işine harcadığını öğrendim."

"Ve sana iş mi teklif etti?"

Cole sırtıttı. "O kadar kolay olmadı. O zamanlar şirketin yöneticisiydi. Ama evet. Her zaman aile içinde kalmasını istemişti ama hiç yeniden evlenmedi. Sanırım bana bir şans vermek istedi, sonunda yüzüne patlayacak olsa bile."

"Ki öyle olmadı."

"Hayır," dedi, sesinde tuhaf bir şey vardı. "Öyle olmadı."

Palmiye ağaçlarındaki rüzgârın sesi ve etrafımızdaki kuşların cıvıltısı eşliğinde sessizlik içinde yürüdük. Uzakta, sörf sabit bir ritimle sahile çarpıyordu.

"Peki ya sen?" Cole sordu. "Geçen yedi yıl sana nasıl davrandı? Annenin eşyalarını geri alabildin mi?"

Bir hüzün mızrağı göğüs kemiğimi deldi ama acımı elimden geldiğince sakladım. "Hayır," dedim ona. "Hiçbirini geri alamadım. Ve geçen yedi yıl muhtemelen bana karşı sana olduğu kadar nazik değildi."

"Hayır mı?"

"Sonunda zengin bir aileye sahip olmadım ve kariyerimde hızlı bir yükseliş yaşamadım." Güldü, sesi tereyağlı ve sıcaktı. Bu kahkahanın içinde yaşamak istedim, her gün etrafımı sarıyor.

Aptal zihnimden gelen aptalca arzular.

O sadece benim ateşli patronum değildi. O sadece inkar edilemez bir bağ hissettiğim zengin, çekici bir adam değildi.

O benim çocuğumun babasıydı. Henüz bilmiyordu ama tüm hayatımı havaya uçuracak güce sahipti.

"Peki eski sevgilin sürünerek sana geri döndü mü?" diye sordu, bana hızlı bir bakış fırlatarak.

"Eski sevgilim mi?"

"Ayrılmadan hemen önce ayrıldığın kişi..." Kelimeleri havada bıraktı ama ikimiz de ne demek istediğini biliyorduk.

"Bana ulaştı," diye itiraf ettim, "ama ilgilenmedim. Son birkaç yıldır çıkmak için pek zamanım olmadı."

"Hayır mı?" Ses tonu dikkatlice nötrdü.

Tesisin geniş arka avlusuna yaklaşıyorduk. Büyük, çift yükseklikteki Fransız kapılarının önüne birkaç bistro masası yerleştirilmişti ve bir avuç konuk öğleden sonra güneşinin altında içeceklerini yudumluyordu.

Önümde iki yol açılıyordu. Patronuma duyduğum ilgiyi hoş görmeye devam edebilir ve bunun sonucunda kendi hayatımı daha da zorlaştırabilirdim. Ya da ona gerçeğin bir çekirdeğini verebilir ve kendimi bunun nihai sonuna hazırlayabilirdim... aramızdaki her neyse. Arkadaşlık. Flört. Kimya.

İkinci seçeneği seçtim ve açıkladım: "Hayır, bekâr bir anneyken biriyle çıkmak için fazla vaktin olmuyor. Çoğu uygun bekârı korkutur ve kaçınmanız gerekenleri kendinize çekersiniz."

Patronumun adımları yükseltilmiş bir döşemenin köşesine takıldı. Kendini tuttu, sonra bana baktı. "Bekâr anne-?"

Başımı salladım. "Evet. Bir kızım var."

"Ah." Boğazını temizledi. "Tebrikler. Vay canına."

Adımları sertti, aramızdaki mesafe artıyordu. İyi oldu. İkimizin de nerede durduğumuzu bildiğinden emin olmak için aramıza daha iyi sınırlar koymaya başlamak en iyisiydi.

Asla birlikte olamayacaktık. Aramızda var olan her şey bir gecelik cızırtılı bir kimyanın kalıntısıydı. Daha fazlası değil.

"O harika biri," dedim ve bunda ciddiydim. "Hep çocuk istemiştim, biliyor musun? Seçme şansım olsaydı bir kocam ve beyaz bir çitim olurdu ama onu hiçbir şeye değişmezdim."

"Peki ya babası...?"

Kapılara yaklaşıyorduk, içerideki klimadan gelen soğuk bir rüzgar kollarımda tüylerimi diken diken ediyordu. Şu anda ağzımdan kaçırabilirdim. Ona babasının o olduğunu söyleyebilirdim. Yara bandını yırtıp atabilirdim.

Belki de dilimi tutan korkaklıktı, onun varlığının tadını biraz daha çıkarma arzusuydu. Bu yüzden tek söylediğim, "O resimde hiç yer almadı." oldu.

İçeri girdik ve birbirimizle yüzleştik. Cole'un gözleri benimkilerle buluştuğunda karanlıktı, araştırıyordu. Evie'nin gözleri. "Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi sonunda.

"En iyisi buydu," dedim ona ve bunda ciddiymdim. Başparmağımı omzumun üzerinden geçirdim. "Odamı kontrol etmeli ve organize olmalıyım. Ekibin geri kalanı yarın buraya gelmeden önce yapmam gereken bir sürü iş var."

"Elbette," dedi Cole, bir adım geri çekilerek. Sonra arkama baktı.

Muhteşem, uzun boylu, sarışın nişanlısı etrafımda dolanıp uzun, zarif kollarını boynuna dolamadan bir an önce bir ses "Bebeğim!" diye haykırdı. "Başardın." Onu dudaklarından öptü, nefes almak kadar doğal görünen küçük bir selamlama öpücüğü.

Cole'un ellerinin onun belinde dolaşmasını izledim. "Babanla golf oynadık," dedi ona.

"Bu kıyafetini açıklıyor," dedi, ben mağazayı yağmalarken giydiği golf gömleğinin yakasını çekiştirerek. Dönüp bana baktı, başı öne eğikti. "Asistanın da oynadı mı?"

Gülümsedim, tam burada dururken doğrudan benimle konuşulmadığı için içten içe dişlerimi gıcırdatıyordum. "Dördüncü bir kişiye ihtiyaçları vardı ve Bay Christianson'ın babası bu iş için beni gönüllü olarak seçti."

"Oh. Ne kadar eğlenceli." Gülümsemesi keskindi.

"Çok güzel bir öğleden sonraydı," diye cevap verdim. "İzin verirsiniz, yapmam gereken çok iş var. Hoşça kalın." Başımı salladım, arkamı döndüm ve aceleyle binanın önüne doğru ilerledim; umarım bir çalışan beni resmi olarak içeri alıp odama götürebilirdi.

Derin bir nefes alarak midemdeki guruldama ve yanma hissini görmezden geldim.

O benim değildi. Asla benim olmayacaktı.

Asla gerçekleşmeyecek bir gelecek için üzölmek aptalcaydı, bu yüzden bu duyguları kalbimin en karanlık köşesine ittim ve kendimi odama götürmeye odaklandım.

Kızımı aramanın zamanı gelmişti zaten. Onun gülümseyen yüzü beni bu duygulardan kurtaracaktı. Bana gerçekten neyin önemli olduğunu hatırlatacaktı, keşkeleri ve olabirirleri değil.

YİRMİ DÖRT COLE

ALBA, Carrie'nin köşede kayboluşunu izledi, sonra kolunu üzerimden çekti ve bana hiç etkilenmemiş gibi bir bakış fırlattı.

"Ne?" İtiraz ettim.

"Biliyor musun," dedi.

"Asistanım Alba ile aramda hiçbir şey yok."

"Öyle olmadığını biliyorum," dedi, "ama senin istediğin gibi olsaydı, durumun böyle olmayacağını da biliyorum."

Sözleri suratımda bir tokat gibiydi. Odanın uzak ucundaki asansörlere doğru yürümeye başladık. Omuzları kaskatı kesilmişti ve gözleri öfkesini ele veriyordu.

Ve o tek değildi.

"Beni gerçekten bu kadar az mı düşünüyorsun, Alba?" "Bence sen bir erkeksin ve erkekler aldatır."

"Seni hiç aldatmadım."

"O kadının ardından daha önce hiç görmediğim kadar salya akıtıyorsun Cole."

Cevabımı geri çektim ve asansör düğmesine basıp başka bir yol denedim. "*Seninle* nişanlıyım. Bu benim için bir şey ifade ediyor."

Alba bakışlarına karşılık vermedi. Asansörün üzerindeki rakamlara baktı, ayakkabısı fayans zemine vuruyordu. Kapılar açıldığında ikimiz de tek kelime etmeden içeri adım attık.

Öğleden sonra boyunca içimi dolduran tüm hafiflik ve neşe -beklenmedik bir şekilde- acıya dönüştü. Asansör

ve müstakbel eşim hala bir şey söylemedi.

"Seni aldatmayacağım," diye tekrar başladım. "Ben öyle biri değilim."

"Golf partneri olarak gerçekten tek seçeneğin o muydu?"

"Geldiğimizde babam bize saldırdı. Ona başka seçenek bırakmadı." Alba homurdandı. "Doğru."

"Onun nasıl olduğunu bilirsin, özellikle de babanla bir araya geldiklerinde. Akıllarına bir fikir geldiğinde onlara hayır diyemezsiniz."

Dudaklarını büzdü ve bunun alabileceğim en büyük taviz olduğunu biliyordum. Asansör bizi aile konutlarının bulunduğu en üst kata çıkarırken aramızdaki gerginlik arttı ve kendimi ellerimi yumruk yapıp gevşetirken buldum.

Bana doğru dönmeden önce odamıza girmiştik. "Sana sordum *Bir şey var Cole. Dügün sonrasına kadar bunu gizli tutmanı söylemiştim.*"

Alay ederek ellerimi iki yana açtım. "Sonra ne olacak? Bu bir serbest-Hepsi mi? Neden bekleyelim ki?"

"Aptal yerine *konmayacağım.*"

"Ağzından çıkanı kulağın duysun, Alba! Benim ve asistanım hakkında hikâyeler uyduruyorsun. 'Seni aldatmayacağım'ın neresini anlamak bu kadar zor?"

Gözleri benimkileri yakıyordu. "Ona nasıl baktığımı gördüm," dedi sonunda, sesi o kadar kısık ki kelimeleri seçebilmek için kendimi zorlamam gerekti.

"Ona nasıl baktığımı mı?"

"Bana *hiç* öyle bakmamıştın."

"Kıskanıyorsun," dedim.

"Tabii ki kıskanıyorum Cole! O kadına sanki istediğin her şeymiş gibi bakıyorsun. Bana evlenme teklif ettiğinde bile öyle bakmamıştın."

"Ah, lütfen." Bana fırlattığı gerçeklere sırtımı döndüm ve mutfağa doğru yürüdüm. Bir şişe su açtım ve daha sert bir şeyler içmeyi diledim.

"Yanılıyor muyum?"

Döndüğümde onu mutfağın girişinde, kollarını kavuşturmuş, uzaktaki dolaplara yaslanmış halde gördüm. Kendime zaman kazandırmak için biraz su yudumlarken sorusunu düşündüm. Ona verebileceğim tek bir cevap vardı. Bana mantıklı gelen bir cevap, çünkü onu asla aldatmayacağımı söylediğimde yalan söylemiyordum.

Sözüm benim için her şey demekti. Kolay kolay yemin etmezdim ve sadakate her şeyin üstünde değer verirdim.

Ben de dedim ki, "Evet, Alba. Yanılıyorsun. *Seninle* evleniyorum."

Kelimeler aramızda asılı kaldı ve zihnimin uzak köşelerinde, neden yalan gibi hissettirdiklerini merak ettim.

Alba'nın omuzları çöktü ve onu kollarıma almak için aramızdaki mesafeyi geçtim. Gözyaşları boynumun kenarını ıslatırken başını omzuma yasladı. Nefes alışları onu titretiyordu ve tek yapabildiğim ellerimi sırtında aşağı yukarı gezdirerek fırtınayı kontrol altına almaya çalışmaktı.

Ben bir bok parçasıydım. Belki de doğduğumda ailem tarafından bir kenara atılmayı hak etmiştim. Belki de özüm çürümüştü ve bunu anlayabiliyorlardı. Bu yüzden evlat edinen ailem bana asla biyolojik çocukları kadar iyi olamayacakmışım gibi davrandı. Bu yüzden hep kariyerimin peşinden koştum, bu yüzden kendime sadakati ve vefayı önemsemişimi söyledim.

Gerçekte kim olduğumu saklamaya çalışıyordum. Sadakatim kara bir kalbi örten ince, kırılgan bir kaplamaydı.

Sözüm -ona verdiğim yeminler- bir yalandı. Sadakatimin içi boştu. Çünkü ağlayan nişanlıma sarıldığımda, kollarımda olmasını istediğim kadının tesisin diğer tarafında olduğunu fark ettim.

Alba gözleri yaşlarla dolmuş bir halde geri çekildi. "Bunu yapamam Cole," diye fısıldadı.

"Alba-"

"Bunu yapamam," diye tekrarladı. "Seninle evlenemem."

Düşüncelerim dağıldı. Anlamadan onun önünde dururken kulaklarımda yüksek bir çığlık çınladı.

İyi. Carrie'den etkilenmişim. Aramızda bir bağ vardı.

-Ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu! Bir söz kadar bile anlamı yoktu. Ailemin Alba'nın ailesine bağlanması değildi. Babamın gururu ve Ted'in ışıldayan gülümsemesi değildi.

Hayatımda ilk kez bir yere aittim. Babama bakıp bir yerden geldiğimi anlayabiliyordum. Ve şimdi Alba ilişkimizi bitirmek mi istiyordu? Yedi yıl önce yattığım bir kadının hatırı için mi?

"Ondan kurtulacağım," dedim, kelimeler boğazımı yırtarken cam kırıkları gibi hissetmeme rağmen. "Onu kovacağım, Alba. Ne istersen yaparım."

Onu yanımda tutmak için her şeyi yapardım, çünkü Alba ile evlenmek gerçekten bu ailenin, bu işin, bu hayatın bir parçası olmak demekti.

Ama Alba başını sallıyor ve bakışlarımı kaçırıyordu. Ellerini göğsüme koydu ve ben bir adım geri atana kadar beni itti. "Dur, Cole. Sadece -Dur."

"Alba-"

"Ben başkasına aşığım!" Bu sözler, dairemizdeki silah sesleri gibi gürültülü bir şekilde patladı.

Ona bakakaldım, ağır ağır nefes alıyordum, anlamıyordum.

Nişanlımın yutkunmasını, derin nefes almasını ve omurgasını dikleştirmesini izledim. Sonra yüzüme baktı ve tekrarladı: "Ben başka birine aşığım. Senin birini sevebilecek kapasitede olmadığını sanıyordum. Ve böylece evliliğimiz bir iş anlaşması gibi olabilirdi."

Söylemek istediğim pek çok şey vardı ama ağzımdan çıkan tek şey "Lanet olası bir iş anlaşması mı?" oldu.

"Birbirimizi anladığımızı sanıyordum. Ve sen ihtiyacın olan şeyi elde edebildin ve ben de... işleri yürütebilirdim..."

"Kiminle, Alba?"

"Bunun bir önemi yok." "Fark etmez amına koyayım."

"Benimle böyle konuşma," diye tersledi.

"Nasıl tepki vermem gerekiyor? Benden ayrılıyorsun. Çalışanımla iyi geçindiğim için kendimi bir pislikmişim gibi hissetmeme neden olmuşken bana başka birine aşık olduğunu söylüyorsun."

"Oh, 'iyi geçinmek'," diye parmak işaretiyle tekrarladı. "Doğru."

Birbirimize baktık. Zihnim bir kasırgaydı. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Önce Alba konuştu ve konuştuğunda sesi son derece sakindi. "Senin bir kadını gerçekten sevmekten aciz olduğunu düşündüm Cole ve bu yüzden bir anlaşmaya varabileceğimizi düşündüm. Bu evliliğin basit olacağını düşünmüştüm. Ama yanılmışım."

Bir kez daha binlerce farklı kelime boğazımda düğümlendi. Ortaya çıkanlar en kötüleriydi: "Ben *aşık* değilim-"

Elini kaldırdı. "Lütfen. Bu konuyu kapatalım."

"Öylece bırakayım mı? Birkaç hafta önce davetiyeler ve çiçek aranjmanları konusunda benimle uğraşıyordun, şimdi de işin bittiğine mi karar verdin?"

Önümde duran kadın bir yabancıydı. Tanımadığım mavi gözlerle bana bakıyor, çenesi tanımadığım bir inatçılıkla dikiliyordu. "Evet, Cole. İşimin bittiğine karar verdim."

Sonra nişanlım -eski nişanlım- tek bir adımda aramızdaki mesafeyi *kapattı*, ellerini yüzümün iki yanına koydu ve ağzıma bir öpücük kondurdu.

Ben de onu öpmedim. Hareket etmedim. Tek yaptığım, o benden uzaklaşırken orada durmak, bakışlarında üzüntü ve rahatlama, nerede yanlış yaptığımı anlamaya çalışmaktı.

"Eşyalarımı toplayacağım ve geri çekilme başlamadan önce buradan gideceğim. Sen şehre döndüğünde nişanın bittiğini ilan edebiliriz. Babama bir bahane bulacağım, bir şeyler bulacağım."

Bana bir yanıt gelmeyince Alba başını salladı, etrafımdan dolandı ve uzaklaştı. Alba eşyalarını toplayıp giderken ben mutfakta durmuş, parmaklarımdan yere damlayan buğuyla hâlâ bir şişe suyu tutuyordum.

YİRMİ BEŞ CARRIE

"VE BAKIN!" Evie bir matematik çalışma kâğıdını tutarak ağladı. "Toplama tablosunda her şeyi doğru yaptım ve Bayan Emily bana üzerinde köpek olan bir çıkartma verdi."

"Her soruyu doğru mu cevapladın?"

"Hı-hı," diye cevap verdi Evie, başını kuvvetle sallarken yüzünde bir gülümseme vardı. "Hailey kutlamak için dondurma almamız gerektiğini söyledi."

"Keşke seninle birlikte kutlayabilseydim." Kalbimdeki sızıyı gizlemek için zorla gülümsedim. Bu inzivanın büyük bir fırsat olduğunu bilsem de kızımдан uzak kalmaktan nefret ediyordum. (*Ne için fırsat? Zihnimin acı kısmı alay etti. Her şeyi mahvetmeden önce iyi bir izlenim bırakmak için mi? Büyük yalanım ortaya çıkmadan hemen önce yıldız bir çalışan olmak için mi?*)

"Döndüğünde bunu kutlayacağız anne."

"Elbette kutlayacağız."

"Ve sonra biraz daha dondurma alabilirim." Şeytani gülümsemesi parladı ve yüz hatlarında babasını gördüm. Bugünkü golf zaferimle övünmeye devam etmemi söylediğinde bana da aynı gülümsemeyi yapmıştı.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım ve kaşlarımı çatmak için kendimi zorladım. "Pratik yapmaya hazır mısın? Bugün güzel kelimeler buldum." Gece heceleme alıştırmalarımız başladığından beri, on dakikamı zor kelimeleri aramaya ayırıyordum. Evie heceleme becerisiyle beni sürekli etkiliyordu; heceleme yarışmasını kazanma şansı olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Kızım sandalyesine yerleşti ve bana hazır olduğunu söyledi. "Trunk" ve "peanut" ı doğru heceledi, ancak "gummy" de ikinci "m" yi unutarak takıldı.

Listeyi bitirdiğimizde Evie bir i çekti. "Dnmenize daha kaç gece var?"

"Sadece dört uyku daha, tatlım." "Dört m?!"

"ok fazla değil," dedim ona, sonsuzluk gibi gelse de. "Pazar gecesi döneceğim ve sonra heceleme yarışmasına hazırlanmak için bütün haftamız olacak. Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

"Sanırım," diye homurdandı Evie. Başını kaldırdı ve Hailey kadrja girdiğinde kamera karıştı, önce sevimli bebek karnı göründü, ardından kendini bir sandalyeye bırakırken geri kalanı ortaya ıktı.

"Evie'ye dondurma borcun olduğunu duydum," dedim.

Hailey kolunu kızıma doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Matematik ödevinden yüzde yüz alan herkes bir dl hak eder."

Evie, "Sonra annem döndüğünde daha fazlasını alabiliriz," diye ekledi.

Gülerek, kızıma olan sevgimin sıcak ışıltısını hissettim. Heceleme yarışmasından sonra ne olacağını düşünmemeye çalıştım. Cole'u öğrendiğinde ve Cole da onu öğrendiğinde işlerin nasıl değişeceğini merak etmemeye çalıştım. Hailey ve ben birkaç dakika sohbet ettik, kızım okuldan dönerken kaçan bir köpeği yakalamak zorunda kalmalarıyla ilgili hikyelerine renk katmak için birkaç kez söz aldı ve sonra ikisi de ayrıldılar.

Tüm bu yaşam ve canlılığın ardından odam sessiz ve durgundu ve gerçekten olmak istediğim yerde olamadığım için birkaç dakika hznlendim.

Ama daha büyük bir resim. Yetişkin olan bendim ve kızıma bakmak benim sorumluluğumdu.

Bu amaçla, haftalık yemek servisi ile ilgili dosyalarımı açtım ve telefon görüşmeleri yapmaya başladım. Yemeklerin yanı sıra, Kaia beni tüm yöneticileri ve ailelerini birkaç grup etkinliği için bir araya getirmekle görevlendirmişti, bu yüzden haftanın programını gözden geçirdim ve her bir kişinin programıyla karşılaştırdım.

Sıkıcı, detay odaklı bir işti ama umurumda değildi. Bu işte iyiydim. Hava almak için çıktığımda güneş ufukta alçalıyordu ve

karnım gurulduyordu. Sırtımı uzatıp ayağa kalktım ve kendi yiyeceğimi aramaya çıkma zamanının geldiğine karar verdim.

Öğleden sonra golf oynadıktan sonra duş alıp üzerimi değiştirmiştim ve şimdi üzerimde dizlerimin hemen altına kadar inen A kesim bir elbise vardı. Ofis kıyafeti değildi ama tatildeymişim gibi de görünmeyecek kadar örtüyordu. Kumaşı gözlerimin rengini ortaya çıkaran soluk bir maviydi ve bedeni çok sıkı olmadan belimi vurgulayacak şekilde yapılandırılmıştı. Geniş askılar ve kare yaka yüzümü çerçeveliyordu ve aynada saçlarımı kabartırken, muhtemelen tatil köyünün yemek salonunun bir köşesinde tek başıma yiyeceğim bir iş yemeği için yeterince şık olduğuna karar verdim.

Tesis büyük bir U şeklinde düzenlenmişti ve yemek alanı binanın ortasındaydı. Kaia, ailenin U'nun uzak tarafında, golf sahasına en yakın yerde ikamet ettiğini ve çalışanların normalde diğer uçta konakladığını açıklamıştı. Dekor tamamen krem ve maviydi, binanın okyanusa bakan tarafındaki büyük pencereler sahili ve ötesindeki suyu görmeye imkân veriyordu.

Tatil köyü üniforması giymiş genç bir adam tarafından ismimle karşılandım. Beni yemek salonunun köşesindeki bir masaya götürdü ve elime bir menü tutuşturdu. Basit bir tavuk ve sebze yemeği sipariş ettim ve bir kadeh beyaz şarap içmeye karar verdim çünkü kızımı özlüyordum ve tek başıma otururken, deniz kokulu havayı içime çekerken ve ortaya çıkması gereken bir sır şeklinde boynumda asılı bir balta olmamasını dilerken özellikle hassas hissediyordum.

Yemeğim çok fazla gecikmeden geldi, ben Semillon kadehimi yarılamaıştım. Basit ama lezzetli yemekler dilime dolandıkça omuzlarım rahatlıyordu.

Onu görmeden önce hissettim.

Tabağımdan başımı kaldırdığımda patronumun odanın diğer tarafındaki masaya bir sandalye çektiğini gördüm. Babası karşısındaydı, yaşlı adam kolunu rahat bir güç pozuyla yanındaki sandalyeye uzatmıştı. Cole'un gözleri karşıdan benimkilere bir nefes boyu, sonra iki nefes boyu takıldı. Sonunda daha fazla dayanamayarak şarap kadehimi elime aldım ve göz temasını kestim.

Bunun sona ermesi gerekiyordu.

Kızım ile konuşmak bana neyin tehlikede olduğunu patronumun nişanlısıyla karşılaşmaktan daha iyi hatırlatmıştı. Evet, çekiciydi. Evet, birlikte geçirdiğimiz akşam hafızama kazınmıştı. Evet, bana hayatta angarya işlerden daha fazlası olduğunu hissettiren tek erkek oydu.

küçük zevkler. Birlikte geçirdiğimiz o birkaç saat kadar kendimi hiç iyi hissetmemiştim. Beni bu kadar yükseklerle çıkarabilecek bir adamla hiç tanışmamıştım.

Ama gerçekçi olmak zorundaydım. Asla birlikte olamayacaktık. Kızım ile tanışıp bir aile olmaya karar vermeyecekti. Ya bize sırtını dönecek ya da istemediğim bir şekilde hayatımıza girmeye çalışacaktı.

Birkaç saatlik zevk, çocuğumu büyütmeye sorumluluğuyla nasıl yarışabilirdi? Alaycı bakışlar ve sınırda flörtlerle eğlenmeme bile nasıl izin verebilirdim?

Şirketinde çalışmaya başladığım ilk gün ona işleri profesyonelce yürütmek istediğimi söylemiştim. Bir tatil köyünde olabilirdim, ılık esintiyi tenimde hissedebilirdim, akşam güneşini içime çekerken *neredeyse* tatildeymişim gibi hissedebilirdim ama değildim.

Hâlâ işteydim ve o hâlâ benim patronumdu. Kafamı yeniden toparlamanın zamanı gelmişti. Bunlar gerçeğin ortaya çıkmasından önceki son günlerdi. Bu günleri kendimi şüphesiz gelecek olan kargaşaya hazırlamak için kullanmalıydım.

Chuck'ın gürültülü sesini karşıdan duyabilsem de onun masasına bakmaktan kaçındım. Gözlerimi tabağımdan, bardağımdan ve pencerelerin ötesindeki okyanus manzarasından ayırmadım. Sonra peçetemle ağzımı son bir kez silerek garsona gülümsedim, çantamı topladım ve odama doğru yol aldım.

İçeride güvende olduğumda derin bir nefes aldım.

Anneler çocukları için her gün fedakârlık yaparlardı ve ben de farklı değildim. Cole Christianson yedi yıl önce olduğu gibi bir daha asla benim olmayacaktı ve bu sorun değildi. Artık bu gizli duyguları sonsuza dek derin ve ulaşılmaz bir yere gömmeye zamanım gelmişti.

YİRMİ ALTİ COLE

BENİ GÖRMEZDEN GELİYORDU. Masasından yemek odasının çıkışına kadar olan yolculuğunu takip ettim, bakışlarım belinin kıvrımlarına ve yürürken elbisesinin sallanışına takıldı.

Alba yanıliyordu. Carrie'ye aşık değildim. Birbirimizi neredeyse hiç tanımiyorken nasıl olabilirdim ki?

Ama onu istiyordum. Bu istek midemin çukurunda sıcak bir kömür gibiydi, o kadar sıcaktı ki görmezden gelmek imkânsızdı. İşteki ilk gününde ofisime girip bayıldığı andan itibaren ona daha yakın olmak için yanıp tutuşmuştum.

Ona ve kendime *onunla* evleneceğimi ve sözümünden dönmeyeceğimi söylemiş olmama rağmen Alba bunu görmüştü.

Ama düşün iptal oldu.

Hâlâ nişanlımla -*eski* nişanlımla- yaptığım konuşmanın etkisindeydim ve babamın eski yorgun şakalarına ve Ted'in nazik azarlamalarına ayak uydurmakta zorlanıyordum. Ayrıldığımızı babasına söylememişti. Hâlâ sırtımı sıvazlıyor ve bana aynı güler yüzle gülümseyerek müstakbel damadım diye hitap ediyordu.

Ne yapacağımı bilemedim. Bildiğim tek şey Carrie'nin bakışlarımı birkaç uzun saniye boyunca tuttuğu ve sonra bana bir daha bakmadığıydı.

Ve bu bir hediye olmalıydı. Onun yolundan gitmeliydim, çünkü nişanımın bozulmasının nedeni onun hayatıma yeniden girmesiydi ve buna daha çok üzülmem gerekmez miydi? Alba'nın peşinden koşup geri dönmesi için yalvarmam gerekmez miydi?

Bunun yerine, rahatlamamanın utanç verici, anlamsız, inkar edilemez serinliğini hissettim.

Alba benden ayrıldığı için rahatlamıştım, düğün günü darağacına doğru yürüyen bir adam gibi ilerlemek zorunda kalmamıştım. Ona bir iyilik yaptığımda, onun işlemsel cinsel tekliflerini reddetmek zorunda kalmayacağım için rahatlamıştım. Özgür olduğum için rahatlamıştım.

Ve bunun için kendimden utanıyordum.

Alba'nın sözleri bir döngü halinde zihnimden geçti.

Bir kadını gerçekten sevmekten aciz olduğumu düşündüm Cole ve bu yüzden bir anlaşmaya varabileceğimizi düşündüm. Bu evliliğin basit olacağını düşünmüştüm. Ama yanılmışım.

Ben başkasına aşığım. Seninle evlenemem.

Benimle kâğıt üzerinde evlenmeye hazırdı, çünkü sadece iş amaçlı bir birliktelik isteyen kalpsiz bir piç olduğumu düşünüyordu. Onu sevmekten aciz biriyle evlenmeye hazırdı, yeter ki ben başkasını sevmeyeyim.

Onun hakkında nasıl bu kadar yanılmıştım? Ve bu masada oturan diğer erkekler nişanımın bozulduğunu öğrendiklerinde bu hayatım için ne anlama gelecekti?

Bu Carrie ve benim için ne anlama geliyor?

"Bugünkü çifte mağlubiyetin için hâlâ somurtuyor musun?" diye sordu babam, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

Homurdandım. "Pek sayılmaz."

Ted, "Senin şu küçük yardımcının müthiş bir salıncağı var," dedi.

Bakışlarımı ona kaydırdım, sesindeki şehvet dolu notadan hoşlanmamıştım. "Sürprizlerle dolu," diye cevap verdim kayıtsızca.

"Yarın sabah bize katılmasını sağlamalıyız," dedi babam. "Bir rövanş maçı yapalım."

"Yapacak işleri var," dedim. "Siz her eğlenmek istediğinizde onu bir tur oynamaya sürükleyemezsiniz."

Babam elini salladı. "Günde birkaç saatini ayırabilir. Geliştirebileceğimiz başka prosedürler tespit edip etmediğini görmek istiyorum. Charter uçuşları dahiyane bir fikirdi."

Burada oturup onları dinleyemezdim. Hayatım zaten alt üst olmuşken olmazdı.

Sahip olmaktan gurur duyduğum sadakat bir kova dolusu asit gibi yüzüme geri fırlatıldığında değil.

Alba beni istemedi. Bana yalan söylemişti, tıpkı evlat edinen ailemin bana yalan söylediği gibi. Gizli bir çifte hayat yaşarken başka bir şeymiş gibi davranmıştı. Başka birine aşıkken beni sadakatsizlikle suçlamıştı. Tıpkı evlat edinen ailemin bana ikinci sınıf vatandaş muamelesi yaparken kanımla ilgili gerçeği sakladığı gibi.

Bu insanlar tarafından kabul edilmek için çok çalışmışım. Babama, onun en iyi arkadaşına kendimi sevdirmiştim. Onun şirketi için çalıştım, kendimi yıpratmış çünkü onun benimle gurur duymasını istiyordum. Bir yere ait olmak istiyordum.

Ne için? Neden sadakatimi hak etmeyen insanlara vermeye devam ettim? Neden bu kadar çok vermeyi ve neredeyse hiç almamayı gerektiren ilişkiler uğruna kararlar almakta ısrar ettim?

Alba beni kullanıyordu. Babam da beni kullanıyor muydu? Ben onun uzun zamandır kayıp olan varisi miydim, yoksa şirketinde işler ters giderse suçu üstlenebilecek uygun bir günah keçisi mi?

Hayatımda bana karşı her zaman dürüst olan çok az insan vardı. Zor konuşmalar yapmaktan korkmayan Rome vardı. Yedi yıl önce şirketinden ayrıldığımda onu incitmişim ama ilişkimizi onarmıştık. Benim için bir kardeş gibiydi ve gözlerimin içine bakıp hata yaptığımı düşündüğünü söylemeye hazırdı.

Ve Carrie vardı. Omuzlarını dikleştirmiş ve birlikte çalışabileceğimize dair bana güvence vermişti. Sözünü tuttu ve daha önce tamamen optimize edildiğini düşündüğüm şirket süreçlerini iyileştirdi. İtaatkâr bir piyon gibi eğilip bükülmek yerine bana eşitmişim gibi davrandı.

Onunla savaşmaktan bıkmışım. Beni ona doğru çeken çekime direnmekten bıkmışım. Alba hatalıymış gibi davranmaktan bıkmışım.

Çünkü gerçek şu ki, Carrie'yi istiyordum. Ofisime girdiği andan itibaren onu istiyordum. Yedi yıl boyunca, otel odasının kapısı ben uzaklaşırken arkamdan kapandığı andan itibaren onu istemekten hiç vazgeçmedim.

Belki de gerçekten arzuladığım tek kadın oydu. Belki de yeminlerimin arkasına saklanarak aptallık ediyordum; sadece Carrie'nin beni geri isteyip istemediğini sorma riskini almaktan korkuyordum.

Ama yeminim artık kül olmuştu. Nişanım bitmişti.

Ayağa kalktım ve yemek masasından kalktım. Kendime yalan söylemeyi bırakmanın zamanı gelmişti.

Kalbim küt küt atarken ayaklarımın beni tesisin içine taşımasına izin verdim. Kapısı başka bir dünyaya açılan bir kapı gibi belirdi ve kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırmadan önce sadece kısa bir an tereddüt ettim.

YİRMİ YEDİ CARRIE

Bir gemi kazasından kurtulmuş bir adam gibi kapının önünde duruyordu. Geniş elleri kapının pervazına yapışmış, güçlü omuzları gömleğinin kumaşını zorluyordu.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu, ses tonunda bir özlem ve çaresizlik notası vardı.

Durakladım. Aramızda zaman durmuştu ve ayaklarımın altındaki kumların kaydığını hissettim. Bu benim titiz patronum ve bazen golf arkadaşım Cole Christianson değildi.

Bu, bir otelin otoparkında tanıştığım adamdı. Parmaklarını dizimin iç kısmında gezdirirken kristal bir bardaktan likör yudumlayan adam.

Onu içeri almanın ne anlama geldiğini biliyordum. Kalbim güm güm atmaya başladı. "Yapmalı mısın bilmiyorum," diye itiraf ettim, sesim biraz kısıktı.

Kendini küçümseyerek ofladı. Kendini kapının pervazından itti ve parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi; çoğunlukla koyu renk olan saç tellerinin arasında hareket eden gri parıltılar göz kırpyordu.

Bir bahane uydurup kapıyı kapatmam gerektiğini biliyordum, *biliyordum*. Bunu sabah güneşin doğacağını bildiğim gibi, Evie'yi hayatımın sonuna kadar kalbimin derinliklerine kadar seveceğimi bildiğim gibi biliyordum. İnkâr edilemez bir gerçek.

Kapıyı kapatmalıydım. Onun yerine, "İyi misin?" diye sordum.

Gözleri okyanusun ortasında karanlık bir fırtınaydı. Sonsuz gece gökyüzüydü. Uzun bir süre bana baktı ve sonunda başını salladı. "Pek sayılmaz."

Bir rüyadaymış gibi hareket ederek kenara çekildim ve onu içeri aldım. Eşikten attığı ilk adım nefesimin kesilmesine neden oldu. Kapıyı kapatırken kokusunun bir ipucunu yakaladım, kolonya ve Cole'un karmaşık karışımını. Başım döndü.

"Nişanlına bir şey mi oldu?" Kapı kilitlendikten sonra sordum. Yüzümü ona döndüm, sanki bir kaçış yolum olduğundan emin olmam gerekiyormuş gibi avuçlarımı kapıya bastırdım.

Ama yapmak istediğim son şey ayrılmaktı.

Bakışlarındaki yoğunluk dudaklarındaki acı kıvrımı yalanlıyordu. "Eski nişanım," diye düzeltti. "Benden ayrıldı."

Dünyanın sonunun geldiğini öğrenmiş olsaydım, bu beni daha az sarsardı. "O-" İki kez göz kırptım. Üç kez. "Neden?"

Ağzını açtı. Kapadı. Kalın bir şekilde yutkunurken, vücudumda gezinen bakışlarının sıcaklığını hissettim. Sonunda, "Görünüşe göre başka birine aşık." diye cevap verdi.

"Oh." Nefes verdim. "Çok özür dilerim."

"Biliyor musun, bu en komik şey." Bana doğru bir adım attı ve birden kendimi kapıya sıkıştırdığım için pişman oldum. Görüş alanımı doldurdu; tek görebildiğim gömleğinin koyu renkli kumaşı, parmaklarını defalarca geçirdiği dağınık saçları, kirli sakallı çenesinin sert çizgisiydi.

"Nişanlından ayrılmanın nesi bu kadar komik?" Vücudum titremeye başlarken sordum. İçimdeki alarm çınladı ama uzaktı, çok uzaktı. Zihnimin uzak bir köşesi -hâlâ mantıklı düşünen kısmı- bir uyarı sesi çıkardı. İşler hızla kontrolden çıkıyordu.

Bana doğru bir adım daha attı. "En komiği de birkaç saat önce gittiğinde hissettiğim en yoğun duygunun rahatlama olmasıydı." Bir adım daha attı. Ayakkabılarının parmakları çıplak ayaklarımın ucuna değdi. "Rahatlama, Carrie, çünkü-"

"Cole," diye fısıldayarak araya girdim. "Cole..." Gözlerimi kapattım ama hareket etmedim. Eli kalçamın üzerinden kaydı ve bedenimi ince bir titreme kapladı.

"Sana ihtiyacım var," dedi ve bu üç basit kelime ona karşı kurabileceğim tüm savunmaları tamamen ortadan kaldırdı.

Gözlerimi açtığımda, sağduyuya karşı verdiğim savaşı kaybettiğimi biliyordum. Omuzlarım yumuşadı ve avuçlarımı göğsüne doğru kaldırdım. Gömleğinin yakasını okşamak için avuçlarımı yukarı kaydırduğımda, dokunuşumun altında kaslarının sert gerginliğini hissettim. Gözleri gece gibiydi. Parmakları kalçama bastırdı, beni kasıtlı bir yavaşlıkla ona yaklaştırdı.

"Carrie?"

"Evet," diye nefes aldım ve o da beni öptü. Bu bir öpücükten daha fazlasıydı, gerçekten. Bir barajın yıkılmasıydı. Yedi yıllık gizli bir özlemin üzerime çökmesi, beni bir anda boğmasıydı. Ona yapıştığımı, tırnaklarımın omuzlarındaki sert sinire battığını, sert bir homurtu çıkarıp beni kalçalarıyla kapıya sabitlediğinde fark ettim.

Kaba bir kahkaha dudaklarından süzülüp benimkine değdi ve vahşi gözlerle bana bakmak için geri çekildi. "Bunu hayal etmemiştim," dedi, bir eli enseme gezinmek için yukarı çıktı.

"Neyi hayal edeyim?"

"İlk buluşmamız. Tadın ne kadar güzeldi."

Cevabım bir sonraki öpücüğü tarafından yutuldu. Çaresiz ve dağınıktı ve o kadar iyiydi ki ağlamak istedim.

Yedi yıl boyunca kızım ve kendim için iyi kararlar almaya odaklanmışım. Derek'le yaşadıklarımın ders çıkardım ve kendime "*Bir daha asla*" dedim. Bir daha asla bir adamın beni küçük hissettirmesine izin vermeyecektim. Bir daha asla çamaşır makinesini bile doğru düzgün çalıştıramayan biri tarafından sınırlarımın çiğnenmesine izin vermeyecektim. Bir daha asla kendi güvensizliğimin, kendi zayıflığının hayatımı istemediğim bir şeye dönüştürmesine izin vermeyecektim.

Yedi yıl boyunca başarılı oldum.

Ve birkaç hafta önce, bu kararlılık, temellerimi yiyip bitiren küçük bir su akışı gibi, her gün, her saat parçalanmaya başlamıştı.

Kızım için yapılacak en doğru şey buna bir son vermek, uzaklaşmak ve ona gerçeği söylemekti. Cole ile seks yapmak akla gelebilecek her açıdan korkunç bir fikirdi. Ona Evie'den bahsetmek çok daha zor olacaktı. Yasal olarak suları bulandırabilirdi. Profesyonel olarak da *kesinlikle* suları bulandıracaktı.

Ama bir sorun vardı, şu anda kendimi Cole'a teslim etmenin tam olarak doğru karar olduğu önemli bir alan: Bunu yapmak istiyordum.

Sadece onun kollarında yaşadığım o ağırlıksız hissi yeniden yaşamak istiyordum. Hiç kimse yokmuş gibi bana bakmasını istiyordum. Kalbimdeki yalnız bir boşluk, bunca yıl özveriyle çalıştıktan sonra onarılmak için yalvarıyordu.

Bir kez olsun *bencil* olmak istedim. *İyi* hissetmek istedim.

Saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı ve bacaklarımın arasına sıvı bir sıcaklık doldu. Diğer elini kalçamdan dizime doğru kaydırды ve bacağımı yukarı çekerek kalçalarını benimkilere bastırды. Parmaklarının uçları elbisemin altından kaydı ve sertçe nefes verdim.

"Bunu özledim," diye homurdandı, dudakları çenemin üzerinde geziniyordu. "*Seni* özledim." Sözleri beni uçurdu. Başımı çevirdim ve dudaklarını yakaladım, öpücükler arasında "Ben de" diye mırıldandım.

Konuşanın sadece o anın baş döndürücü yoğunluğu olduğunu biliyordum. *Aslında* beni özlememişti. Ve ben... Ne hissettiğimden emin değildim. Tek bildiğim, başımı geriye çektiğinde saçlarımda oluşan iğne ucu kadar acının göbeğimin altında bir zevk yarattığıydı ve diğer elinin böğrümde gezinerek külotumun kenarını okşamaları

neredeyse orgazm olmama yetecekti.

Beni kaldırmak için ellerini popomun altından geçirdiğinde inleyerek güldüm ve kollarımı boynuna doladım. Vücudu çok sıcak, sert ve *bana aitti*. Sonsuza kadar değil. Belki bu gece için bile değil. Ama *şu an* için benimdi.

"Otelden ayrıldıktan sonra günün geri kalanında dilimde senin tadın vardı," diye itiraf etti, dudakları boynumda hızla atan nabzın izini sürerken sesi kısıktı. "O gece dişlerimi fırçalamak istemedim."

Bir gerçeğe karşılık bir gerçek: "Dönüp tekrar kapımı çalacağını umuyordum."

"Neredeyse yapıyordum."

Onun bu itirafı karşısında nefesimi verdim. Beni yatağa taşıdı ve yorganın üstüne yatırdı, avuç içiyle başımın yanındaki şilteyi bastırды. Onun dizleri benimkileri birbirinden ayırırken kendimi ilk seferki kadar sersem ve özgür hissediyordum.

Elini tekrar elbisemin altına daldırды ve bu sefer iç çamaşırlarımın kenarında durmadı. Vücudu benimkinin üzerinde dururken Cole elini içime doğru kaydırды, zaten ıslanmıştım ve onu arzuluyordum. Alçak sesle ve uzun uzun inledi, parmakları uyarılmışlığımın izlerini sürerken gözleri titreyerek kapandı.

"Benim için hala çok ıslaksın."

Başka ne bekliyordu ki? "Sonrasında haftalarca bunun hayalini kurdum," diye itiraf ettim.

Göz kapakları yarıya inmişti, gözleri zift gibi karanlıktı. Dudakları nefes verirken ayrılırken bir parmağı içime kaydı. "Demek sadece ben değilmişim."

"Sen de mi beni hayal ettin?" Sesim son kelimeye takıldı, dokunuşuyla sırtım kamburlaştı.

"Seni düşündüm, seni hayal ettim, sana 31 çektim." Bir parmağını daha ekledi ve öylece kıvrıldı, dudaklarının köşesi soluğumun sesiyle çekildi. "Seni aynen böyle hayal ettim Carrie. Parmaklarım içindeyken yatağa uzanmıştın."

"Sadece parmakların mı?"

Sert bir kahkaha attı ve başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirdi. İçimden geçen zevk cızırtısı çok şiddetliydi. Nefes nefese kaldım ve gömleğini pençeleyerek doğruldum. Derisini hissedene kadar yukarı çektim ve sonra ellerimin vücudunun geniş düzlemlerinde serbestçe dolaşmasına izin verdim. Teni de bakışları kadar sıcaktı. Siyah kumaşı yırttım, düğmeler koptuğunda güldüm.

"Tüh," dedim ve giysiyi üzerinden çıkarmak için kalan bağları yırttım.

Dudaklarının kıvrılması hınzırcaydı ve bir an sonra iç çamaşırlarımı avucunun içine aldı, onları yırtıp atacak kadar sertçe çekiştirdi. "Oops," diye tekrarladı bana.

Güldüm, çok sevindim. Bu *eğlenceyi* unutmuştum. Aramızdaki şeyin sadece cızırtılı bir bağ olmadığını unutmuştum. Sadece seks değildi. Bu kahkaha ve alaydı, gerçek bir yakınlıktı. Bu duygunun etkisiyle kalçalarımı kıvrıdım ve onu sırt üstü yatırdım. Şaşırmış gibi bir ses çıkardı ve sonra ellerini elbisemin altından kalçalarımın altına koydu. Başparmakları kalça kemiklerimin üzerinde yavaşça gezindi ve ben de altımda ereksiyonunun sertliğini hissedene kadar üzerine yerleştim. Pantolonu ve iç çamaşırı aramızdaydı ama kumaşın hassas etime sürtünmesi lezzetli bir törpü gibiydi.

Kalçalarımın ilk sallanışında Cole alçak sesle tısladı. "Carrie," dedi, göz kapakları çirpınarak kapandı. "Siktir." Elleri kasıldı, yumuşamadan önce bir anlığına beni sertçe kavradı.

Tekrar yaptım, ellerimi kaldıraç olarak omuzlarına koydum. Kendimi ona doğru sallarken bir tutam saç yanağıma düştü.

Cole bana karanlık bir gülümseme verdi, başparmakları bir kez daha kalça kemiğimin üzerinde gezindi. "Böyle çok mükemmel görünüyorsun Carrie." Bir elini altından çıkararak

işaret parmağını kullanarak elbisemin bir askısını omzumdan aşağı itti.

Doğruldu ve kalçalarımın onunkilere karşı baskısını artırdım. Aleti tam altımdaydı, üzerine binmek istediğim sert bir çıkıntıydı. Bu yüzden, diğer kayışı çıkarırken kalçalarımı salladım ve kumaşla kaplı sikinin klitorisime yaptığı lezzetli baskının tadını çıkardım.

Elbisemin yakasını göğüslerimi ortaya çıkaracak kadar aşağı çektiğimde, "Pantolonunu mahvediyorum," dedim.

"Güzel," diye cevap verdi Cole, eli göğsümün üzerinde kayarak göğsümü avuçladı. Kalçama doladığı elinin hafif baskısıyla beni öne doğru eğilmeye ve kendimi ona doğru sallamaya teşvik etti. Soluk soluğa nefeslerimiz birbirine karıştı, sallanan, dağınık saçlarım yüzüne sürtündü.

Bu kadar yüz­süz olmak bana göre değildi. Elbette, fantezilerim vardı. Hatta yıllar içinde birkaç randevuya çıkmış ve birkaç erkekle yatmışım. Ancak bu buluşmalar yapmacık, garip ve genellikle tatmin edici değildi. Aklımdan bir türlü çıkmıyordu.

Cole ile durum farklıydı. Kafam bile yoktu. Eşikten odama adımını attığı andan itibaren mantıklı düşünce ortadan kalkmıştı. Ben sadece onu arzulayan bir bedendim. Kendi dürtülerimin merhametine kalmış bir istekler ve ihtiyaçlar koleksiyonuydum.

Ve buna bayıldım.

Kalçamı tutuşunu ve hareketlerimi daha derin, daha sert olması için yönlendirmesini sevdim. Elini göğsümde hissetmeyi, parmaklarıyla meme ucumu okşamasını ve sonra avucuyla acıyı dindirmesini sevdim. Gözlerindeki coşkulu bakışı, neşeyi, şehveti ve sadece bana ait olan tüm o ilgiyi seviyordum.

Kıyafetlerimizin çoğu hala üzerimizde olmasına rağmen, onun bu kadar sert olmasını seviyordum. üzerinde.

Ve onun üzerinde orgazm olmak için titrediğimde, alçak, törpülenmiş Bana övgüler yağdırdı. Onun üstünde ne kadar iyi göründüğümü söyledi. Bunu binlerce kez hayal ettiğini ama gerçeğinin daha iyi olduğunu. Kendini içime gömmek için nasıl sabırsızlandığını.

Doruk noktam sıcak, parlak ve yoğundu. Dizlerim iki yanına kenetlendi, tırnaklarım omuzlarında kıvrıldı. Nefesim kesildi, o beni teşvik ederken dudaklarımdan kısa bir çığlık döküldü. "İşte bu," dedi. "Tanrım, bunu özlemişim. Benim için gel, Carrie."

Görüşümün üzerine bir şehvet bulutu çökmüştü. Gözlerimi kırpıştırarak altın sarısı teninin kaslı gövdesi üzerinde nasıl kaydığını izledim. Beni sırtüstü yatırıp açık bacaklarımın arasına diz çöktüğünde iç çektim, koyu renk gözleri vücudumu görüyordu. Bana daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiş gibi bakıyordu.

Bir yerlerden prezervatif çıkarırken elleri titriyordu. Cüzdan olabilir mi? Umurumda değildi. Nemli alnımdaki saçları taramakla ve aklımın kalan kırıntılarını toplamaya çalışmakla meşguldüm. Anlamsız bir çabaydı çünkü kılıfını çıkarır çıkarmaz Cole elbisemin eteğini topladı ve bir eliyle karnımın üzerinde sıkıca kavradı, diğer eliyle de girişime doğru ilerledi.

Pantolonunu bile çıkarmamıştı. Hareket ettikçe kemeri şingirdiyor, tokası uyluğumun iç kısmındaki deriye soğuk bir şekilde değişiyordu.

Sonra onun baskısını hissettim. Birlikte nefes verdik, kendini içime doğru iterken bacaklarım titriyordu. Gözlerini benimkilerle buluşturmak için yukarı kaldıran Cole kaşlarını kaldırdı. Bakışları *"Bu iyi mi?"* diye soruyordu.

Neredeyse gülüyordum. Tamamdan da öteydi ve tamam olmaktan çok uzaktı çünkü çok ama çok daha fazlasını istiyordum. Buna karşılık olarak bacaklarımı ona doladım ve onu kendime doğru çektim.

İhtiyacı olan tek cesaretlendirme buydu. Elbisem hâlâ bir avucunun içinde buruşmuşken Cole bir kolunu kalçama doladı ve kendini içime soktu. Hızlı, şok edici ve mükemmeldi. Haykırdım, sırtım yükselirken ellerim yorganı kavramak için dışarı fırladı.

Cole küfretti. *"İyi misin?"*

"Bana bunu sormayı kes."

"Bunu ilk kez söylüyorum," diye karşı çıktı, kalçalarını benimkilere yaslamıştı.

O kadar doymuştum ki gözlerim yaşardı ve hâlâ daha fazlasını istiyordum. *"Bunca zamandır bunu düşünüyordun."*

Bir kahkaha attı. *"Adil."*

"Beni siki için yalvartan adam nerede? Ne oldu o adama?"

Cole'un gözlerine tehlikeli bir ışık girdi. *"Buradayım tatlım,"* diye cevap verdi, sonra kalçalarını geriye doğru yuvarladı ve tek bir yumuşak hareketle öne doğru attı.

Beni terk eden çığlık tamamen kasıtsızdı ve Cole'un günahkâr kahkahası kalbimin etrafına dolandı ve onu sıkıca tuttu. Parmaklarım sıkılaştı

Onun bakışlarıyla karşılaştığımda yorganı kavradılar ve yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım.

Cole çok uzun zamandır kendini tutuyormuş ve iradesi tükenmiş gibi hareket etti. Ne de olsa aradan yedi yıl geçmemiş miydi? Sesim kısılana ve bacaklarım başka bir orgazmın artçı şoklarıyla titreyene kadar elbisemi kaldıraç olarak kullanarak kendini içime soktu.

Sonra kendimi karnımın üzerinde buldum, güçlü bir tutuş kalçalarımı yukarı çekerek istediği yere yerleştirdi. Kendini içime sokarken inledim, kelimelerle ifade edemeyecek kadar ileri gitmiştim. Kaslarım can havliyle tutundu, beni ayakta tutan tek şey Cole'un elleri ve şehvetin beni hala sıkıca kavramış olmasıydı.

"Beni mi aradın, Carrie?"

Başımı çevirdim ve omzumun üzerinden baktım. "Ne?"

"Daha önce soruma hiç cevap vermedin." Kalçalarını öne doğru atarak dudaklarımdan bir inilti çıkardı. "Beni aradın mı? Daha önce?"

Uzaktan, bunun tehlikeli bir bölge olduğunun farkındaydım. Şimdiye kadar binlerce çizgiyi aşmıştık ama özellikle bu... tehlikeli hissettiriyordu. İlk karşılaşmamızın bitmesini istemediğimizi itiraf etmekte sorun yoktu. Fantezilerimiz olduğunu kabul etmekte sorun yoktu.

Ama ona bu fantezileri gerçeğe dönüştürmeye çalıştığımı söylemek? Aramızdaki bağın o zaman da gerçek olduğunu ve şimdi de gerçek olduğunu itiraf etmek?

Bu bir riskti. Ne de olsa bu adam sadece eski bir fantezinin hayata dönmüş hali değildi. Bu benim patronumdu. Çocuğumun babası.

Ama tüm bu mantık yürütmeler onun bedeninin benimkine girmesi, ellerinin kalçalarımı ve kıçımı okşaması, sesinin tenimi kadife gibi okşaması hissinin altında gömülü kalmıştı. O anda, başka bir doruk noktası iç uyluk kaslarımı sıkılaştırmaya başladığında, bataklıkta yürüyor olmamızın bir önemi yoktu. Eylem bu kadar iyi hissettirirken sonuçları kimin umurundaydı? "Beni aradın mı Carrie?" Sorusu bir kez daha geldi, tam da sikini neredeyse tamamen içimden çıkardığı ve tekrar içime girerken yavaşladığı sırada. Kolu karnımın etrafında kıvrıldı ve sırtım göğsüne gelecek şekilde beni dikleştirdi, avuç içi beni tutmak için göğüslerimin arasına bastırdı vücuduna sabitlenmiş.

Bir kolumu başımın arkasından kıvrarak boynuna doladım ve dudaklarım onunkilere değecek şekilde döndüm.

Hareketlerimiz durdu. Beni izlerken gözleri gece gibi karanlıktı, odadaki tek ses kesik kesik nefes alışlarımızdı.

"Evet," dedim, o kadar sessizce ki beni duyup duymadığını merak ettim. "Neredeyse bir yıl boyunca seni aradım. Aylarca neredeyse her hafta otele gittim. Yüzünü görme umuduyla aptal iş dergilerini okudum."

Kahkahası dudaklarımdan süzülen yumuşak bir nefes oldu. Cole'un kolu etrafımda sıkılaşıırken gözleri yumuşadı. "Altı ay boyunca her iş toplantımı o otelde ayarladım," diye itiraf etti usulca.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki sanki ciğerlerimden dışarı fırlayacakmış gibi hissediyordum. Gözlerimi kapatıp alnımı onun şakağına yasladım ve hareketlerimizin tonu değişti. Artık çılgınca, kavurucu bir çiftleşme değildi. Çok daha fazlasıydı.

Cole'un kalçaları yavaş ve istikrarlı bir şekilde benimkilere doğru yuvarlandı. Avuç içi tenimi okşadı, aşağı doğru inerek tüy kadar yumuşak bir dokunuşla meme uçlarımı okşadı. Avucumu diğer elinin üzerine kaydırdım ve elini bacaklarımın arasına kaydırırken titreyen bir nefes verdim. Her hareketi yavaş ve kasıtlıydı.

Derin, gizli bir gerçeği itiraf ediyormuşuz gibi hissettik: bu -aramızdaki her neyse- *gerçektir*.

Ve o anda, zevk beni derimden yüzüp ciğ bırakırken, bu gerçeğe inandım. Bizim için bir gelecek olduğuna, bu bağlantının bir anlamı olması gerektiğine inandım. Kaderimizde birlikte olmak vardı. Birbirimize aittik. Birbirimize aittik.

Yoksa neden hayat bizi bunca yıl sonra tekrar karşı karşıya getirsin ki?

YİRMİ SEKİZ COLE

Carrie'nin teninin kokusu ruhumun derinliklerine o kadar işlemiştir ki, dudaklarımı tenine değdirdiğim ilk anda geçmişimizi içime çektim. *Gerçekten* ne istediğimi düşünmeden bir sonraki kariyer hamlemi kovalamanın sersemliğinden sıyrıldığım bir zamana ışınlandım.

Şimdi, yumuşak horlamaları göğsümü gıdıklarken, asıl istediğimin bu olduğunu biliyordum. Bana diğer her şeyi unutturacak türden bir yakınlık istiyordum. Burada, bu kadınla olmaktan başka hiçbir yerde olmayı tercih etmeyeceğimi bilmenin kesinliğini istiyordum. O huzur ve memnuniyetti. Bana her şeyin yoluna gireceğini hissettiriyordu, sanki her şey *yolundaymış* gibi.

Yumuşak bir inilti yanağının kıvrımına bakmamı sağladı. Eli karnımdan geçip belime dolandı, yumuşak ve samimi bir dokunuşla yatağın içine biraz daha gömüldüm.

Hayatımı piyasalara göre yaşayan bir adamdım. İyi bir ticaretin heyecanını seviyordum. Büyük bir müşteri kazanmayı severdim. Birkaç puan daha fazla kâr elde etmemi sağlayacak analizlere dalmayı seviyordum. Bu sürekli bir çalkantıydı, her gün her gün dönen bir döngü.

Ama o anda hareketsizdim. Önemli olan tek şey Carrie'nin bedeninin benimkine değen ağırlığı ve sıcaklığıydı. Altımdaki ve üstümdeki çarşafların yumuşak törpüsü. Saçlarının kokusu.

"Uyanık mısın?"

Elimi Carrie'nin omurgasında gezdirdim. "Evet."

Yumuşak bir iniltiyle cevap verdi. Dün gece perdeleri kapatmadığımız için sabahın ilk ışıkları pencerelerden içeri süzülüyordu. Kapıdan asansörün sesini duydum.

Tatil köyü uyanıyordu ve burada ne kadar uzun süre kalırsam, birinin beni çıkarken görme ihtimali o kadar artıyordu.

Kalkmak zorundaydım. Kendi odama geri d nmeliydim.

Ne yazık ki vücudum arızalanmış gibiydi, çünkü tek yapmak istediğim burada, olduğum gibi, on yıldan daha uzun bir süredir özlemini çektiğim kadınla yatmaktı.

Carrie kıpırdandı, bana bakmak için doğrulduğunda belimdeki eli çenesinin altına geldi. "Günün menüsünü gözden geçirmek için yemek şirketiyle buluşmam gerekiyordu" -bakışları komodine kayd  ve gözlerini kısarak saate baktı- "bir saat kadar sonra."

"Daha çok zaman var," dedim sırtarak.

Gözlerini devirmesi inandırıcı değildi, özellikle de bacağı hafifçe kayarak kendini bana biraz daha bastırduğında.

Daha fazla direnemeyerek eğildim ve dudaklarını dudaklarımda yakaladım. Carrie'yi öpmek hiç eskimemişti. Çoğu zaman daha heyecan verici eylemlerin başlangıcı gibi hissettiren Şey Şimdi saatlerce yapmak istediğim bir Şeydi. Onu kıvrana kadar öpmek istiyordum, onun sınırda olduğunu ve daha fazlası için çaresiz olduğunu anlayana kadar. Her küçük sızlanışını ve inleyişini kızdırmak ve arzusunun tüm tatlarını tanımak istedim.

O bana sunulmuş bir hediye gibiydi ve Şimdi tekrar tekrar açmanın zevkini yaşıyordum.

Ellerimin yanlarından aşağı kaymasına izin verdim, hiç unutmadığım k cının kıvrımlarını Őekillendirdim. Üzerime doğru kaykıldı, saçları yüzünün iki yanına perde gibi düşüyordu. Gülümseme saf mutlulukt  ve göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Kendini bana s rtt ğ nde inleyerek başımı yastıklara yasladım. "Sana bir Şey sorabilir miyim?"

"Elbette," diye cevap verdi, sesinde h nzir bir nota vardı. Eğildi ve ben ona daha iyi erişim sağlamak için başımı arkaya yatırırken boynumu öptü.

"Bu sana gerçek gibi geliyor mu?"

 p c kleri durdu. Bakışlarımla buluşabilmek için kendini yukarı kaldırdı, gözlerinde bir soru dans ediyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu kastediyorum. Sen ve ben."

Sikim güçlü bir zonklamayla sohbeta dahil olmak için o anı seçti. Carrie kaşlarını kaldırdı. "Yeterince gerçekçi hissettiriyor."

Bir kahkaha attım. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Arkasına yaslandı, çarşaf arkasında, baldırlarının ve benim bacaklarımın üzerinde birikti, vücudu tümüyle sergilendi. Yıllar önce olduğu kadar muhteşemdi, küçük göğüsleri, çakıllı meme uçları ve gür alt kıvrımları vardı. Dudağını ısırdığında başka tarafa bakamadım.

"Hissettiriyor..." Durakladı, sanki aradığı cevapları tenime kazınmış olarak bulabilecekmiş gibi parmakları göğsümde dans ediyordu. "İnanılmaz bir his," dedi sonunda, bakışlarımla buluşarak. "Ama-"

Bekledim. Sonunda cümlesini bitirmeyince, "Ama?" diye sordum.

Carrie yutkundu. Bakışlarını belirsizlik kapladı ve kalbim küt küt atmaya başladı. Dün gece buraya sanki bir dış güç beni sürüklemiş gibi gelmişim. Onun sunduğu cazibeye boyun eğmişim ve bu bana her türlü ahlaksızlıktan daha iyi gelmişti.

Ama. *Ama*.

"İşin için mi endişeleniyorsun?" Tahmin ettim.

Homurdanması beklediğimden daha acıydı. Carrie bakışlarını yana kaydırırken dudaklarını kısıtı ve bir omzunu silkti. "Evet. *Sen* benim patronumsun."

"Ve patronun olarak, kuralları ben koyarım."

O iri gri gözlerini kırpıştırıp bakışlarımla tekrar buluştuğunda, gözlerinde gördüğüm şey hoşuma gitmedi. Tereddüt, şüphe.

Yutkundu. "Nişanlından daha yeni ayrıldın, ne kadar, on iki saat önce mi?"

"Bir süredir bunun olacağı belliydi," dedim ve ifadenin gerçekliği üzerime çöktü. Alba ve ben düğünü gerçekleştirebilir miydik? Carrie ortaya çıkmasaydı, bitmeye mahkûm ilişkimizin tüm işaretlerini görmezden gelmeye devam eder miydik?

Hayır, diye düşündüm. İşleri hızlandırmış olabilirdi, ama Alba gerçekten başka birine aşıkça, sonunda benimle evlenmeyi nasıl kabul edebilirdi? Ve aklım başıma gelirdi. Değil mi?

"Yine de," dedi Carrie. "Ayrılık ayrılıktır. Aramızdaki bu... şey... bundan doğdu."

"Aramızdaki bu şey nişanlanmamdan önceye dayanıyor, Carrie." Keskin bir nefes aldı. "Evet," diye fısıldadı.

Ellerim kalçalarında gezindi. Teni sıcak, yumuşak ve mükemmeldi. "Aylarca beni aradığını söylemiştin. O akşamdan sonra hiçbir şeyin bitmesini istememiştin."

"Neden beni bir şeyle suçluyormuşsun gibi geliyor?" Kaşlarının çatılması onuöpme isteği uyandırdı bende.

Başımı salladım. "Seni neyle suçluyorsam, ben de aynı şeyden suçluyum. Ben de seni aradım, Carrie. Ne kadar zamandır seni düşündüğümü bile bilmiyorum. Yani aramızdaki her ne ise bir ribaunt değil. Nişanım bittiği için olmadı. *Sen sen olduğun* için oldu Carrie. Ve burada bir şey var. Sen de hissettiğini söyle."

Çaresiz hissetmekten nefret ediyordum ama hayal görmediğimi bilmem gerekiyordu. Carrie'ye karşı hissettiğim bu manyetik, inkâr edilemez çekimin tek taraflı olmadığını bilmeliydim.

Eğer bunu hissettiyse, Alba'dan ayrılmamın sonuçlarıyla başa çıkabilirdim. Çalışanımla çıkmamın yaratacağı tartışmalarla başa çıkabilirdim. Babam ve Ted ne derse desin, Carrie buna değecekti.

Eğer o da benim gibi hissediyorsa. Hislerim karşılık bulsaydı.

Eski, çok *eski* bir yara kalbimin derinliklerinde nabız gibi atıyordu. Bu, hiçbir zaman gerçek hissettirmeyen bir sevgi özlemiyle geçen bir çocukluğun acısıydı. Olduğum gibi sevilmek için duyduğum çaresiz, bazen de acınası bir ihtiyaçtı. Buna hiçbir zaman sahip olamayacağımı, hiçbir zaman ailenin bir parçası olamayacağımı keşfettim. Hep dışarıdan bakıyordum.

Yatakta uzanmış, ayaklarımın altındaki zeminin dengesiz olduğunu hissettiren tek kadına bakarken, konuşan o yaraydı. Carrie'nin beni, benim onu istediğim kadar çok istediğini bilmem gerekiyordu. Hayal görmediğimi bilmem gerekiyordu.

Sözlerimin ardından gelen duraklama dayanılmazdı. Muhtemelen sadece bir ya da iki saniyeydi ama sonsuzluk gibi geldi. Evlat edinme evraklarını bulduğumda, gördüğüm şeyin gerçekliği kafama dank etmeden önce yaşadığım o an gibiydi.

Carrie'nin yüz ifadesi belirsizliğe dönüştü - okuyamadığım bir şeye. Sonra gözlerini kapadı ve uzun bir iç çekti. "Tabii ki hissediyorum Cole. Yoksa o ilk gün seni gördüğümde neden bayılayım?"

Onu sırtüstü yatırdım ve kendimi onun üzerine yerleştirdim. Carrie dizlerini açıp aralarına yerleşmeme izin verirken siyah saçları yastıkların üzerine yayıldı.

"Bana geri döndün," dedim, sert bir sesle. "Bunca zaman sonra bana geri döndün ve gitmene izin vermeyeceğim."

Parmakları şakağımı okşarken yumuşacıktı. Gözleri hüznüydü. "Birkaç hafta bekle ve sonra nasıl hissettiğine bak Cole."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Duygularım iki hafta içinde değişmeyecek."

Bir kızınız olduğu için mi?"

Altımda sarsıldı, yüzünde bir şey parladı. Korku mu? Neden korksun ki?

"Bu kadar, değil mi?"

"Bu- Cole, bu karmaşık." "Her zaman karmaşık değil miydi?"

Gülümsedi, başını salladı ve sonra ellerini yüzüne götürdü. "Cole."

Bunu çok zorlaştırıyorsun."

Yüzüne bakabilmek için yavaşça ellerini çektim. "Şu anda zor olan tek bir şey var..."

Bir kahkaha attı ve bana vurdu. Ben de ona sııttım, daha fazla kahkaha atmak istiyordum. Onun yerine, Carrie'nin ağlamak istediği izlenimine kapıldım. Ama birbirimizi bulmuş olmamız iyi değil miydi? Aynı duyguları paylaşıyor olmamız? Birbirimizi istememiz?

Bir şeyler yanlıştı. Neden bir sorun vardı?

"Carrie," diye yalvardım, burnumu onunkine dayadım. Dudaklarına bir öpücük kondurdum, o da beni öptü. "Bana öyle bakma. Ne olursa olsun, bunu çözebiliriz. Ben bekâr bir anneyle çıkmaktan korkan erkeklerden değilim."

Gözleri kayarak kapandı. Dudaklarından dökülen iç çekişin kenarları sivriydi ve ben hâlâ onu neyin rahatsız ettiğini anlayamamıştım. "Beni tekrar öp," diye fısıldadı. "Bu beni her zaman daha iyi hissettirir."

Öptüm ve sonra öpmekten çok daha fazlasını yaptım. Bana sarılıp adımı haykırdığında gözlerindeki hüznün gitmişti. Tırnaklarını sırtımda hissetmekten zevk aldım. Dudaklarına, vücuduna sahip çıktım. Kalbini ve ruhunu da sahiplenmek istedim.

Pazılarımdaki tutuşunu sıkılaştırdı ve "Cole, çok yakınım, yine çok yakınım. Oh-"

Yüz hatlarını ele geçiren coşkuyu izledim ve kendimi onun bedeninin beşiğine bıraktım, kendi zevkim zirveye yaklaşıyordu. Bu, hayatımın yönünü değiştiren kadındı. Bana yeniden yaşadığımı hissettiren oydu. O, o kadındı... O, O'ydu.

"Sen benimsin Carrie," diye homurdandım, hareketlerim tırtıklı ve sertti.
"Söyle.

Bana ait olduğunu söyle."

"Senin," diye nefes aldı. "Senin, senin, senin."

Vücudu benimkinin etrafında kenetlendi. Zevkim doruğa ulaştı. Onu bulmuştum - bunca yıldan sonra, aramıza giren her şeye rağmen, sonunda onu bulmuştum.

Gitmesine izin vermeyecektim.

YİRMİ DOKUZ

CARRIE

Kendimi devasa bir korkak olarak görmemiştim ama inzivanın son iki günü yanıldığımı kanıtladı. Sonunda başıma gelen bu küçük mutluluk parçasını kaybetmekten korkuyordum.

Çok uzun zaman olmuştu. *Çok uzun zaman.*

En son ne zaman pervasızca ve bencilce bir şey yaptığımı hatırlıyorum - ki Cole'la bu aşkı sürdürmek kesinlikle öyleydi - üniversitede Derek'le tanışmadan önceydi. Birkaç şişe şarap ve bir avuç kız arkadaşla geç saatlere kadar süren o geceler, dedikodu yaparken, hayaller kurarken ve aptal yirmili yaşlardayken kahkahalarla iki büklüm geçirdiğimiz geceler. Dersleri asıp botanik bahçelerinde düşüncelerimle baş başa uzun bir yürüyüşe çıktığım günler. Hailey ve ben bir partiye dalıp doğum günü kızını tanıyormuş gibi yapmıştık, ancak fark edildiğimizde kıkırdayarak kaçmıştık.

Sonra Derek oldu ve hayatım küçüldü. Kendimi onun boyunduruğundan kurtarır kurtarmaz, kendimi hamile, yalnız ve beş parasız buldum. Hayatımın son on yılı -neredeyse tüm yetişkin varlığım- bir hayatta kalma egzersiziydi.

Cole bana bir alternatif sundu. Yemek odasının diğer tarafından gözlerinde bir parıltıyla başını eğdiğinde, kalbim dörtmala koşmaya başladı ve endişelerimi, geleceğı, ondan sakladığım büyük, Evie büyüklüğündeki sırrı unuttum.

O anlarda önemli olan tek şey, beni boş bir depoya sürüklerken avuç içlerimi hissetmesiydi. Dudaklarının tadına, ellerinin vücuduma yaptığı baskıya, bizi rahatsız eden zevkin peşinden gidebilmemiz için kıyafetlerin bir kenara itilmesi hissine bağımlı hale geldim.

Bu sahtekârca, korkakça ve bencilceydi. Ve duramadım.

"Çok güzelsin," derdi bana, dudakları tenime değerken ve ben de ona inanırdım. "Benim kızım," diye nefes alır, boşalmamı izlerken çenemi kavrardı. "Benim kızım."

Ve bu doğrudu, ben onundum. O kısa birkaç gün boyunca, bedenim ve ruhum Cole'a aitti. Hem patronuyla arka odalarda kaçamak yapan bir kadın hem de bir saat sonra kızını arayıp heceleme yarışması kelimeleri çalışan bir anne olabilmek için kendimi ikiye böldüm.

Belki de bu mutluluğun uzun sürmeyeceğini bildiğim için onu yaşamak için bu kadar çaresizdim. Sadece bu seferlik, mükemmel, güzel ve benim olan bir şey istiyordum. Cole'un bana sanki önemli olan tek kadın benmişim gibi bakmasını istiyordum. Teninin tadının ve vücudunun şeklinin zihnime kazınmasını istiyordum, çünkü bu sona erdikten sonra sahip olacağım tek şeyin anılar olacağını biliyordum.

New York'a dönmeden önceki gece Cole kapımı çaldı. Kapıyı açıp ona gülümsedim ve yatak ağırlığımızın altına girmeden önce birbirimize birkaç kelimeden fazla bir şey söylemedik. Elleriyle yüzümü çerçeveledi ve beni yavaş ve derin bir şekilde öptü.

"Gerçek olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı, dudaklarını çenemde gezdirirken. "Seni tekrar bulduğuma inanamıyorum."

Kelimeler boğazıma düğümlendi. Buna ben de inanamıyordum ama önümde beliren gerçeklik üzerime çökmeye başlamıştı. Cevap vermek yerine yüzümü ona doğru çevirdim ve dudaklarını dudaklarımda yakaladım. O zaman seviştik ve belki de kaybettiğim her şeyi ilk kez o zaman fark ettim. Zaten kaybettiğim her şeyi.

Muhteşem, zeki, çalışkan, komik ve cesurdu. Kendimin en iyi versiyonu olduğumu, istediğim her şeyi yapabileceğimi hissettirdi çünkü ben bendim ve inanılmazdım. Sadece içinde var olarak dünyanın renklerini daha parlak hale getirdi.

Ona umutsuzca, iflah olmaz bir şekilde aşkıttım. Ve onun kalbini kıracaktım.

Uçuş günü güneş doğarken, bu gizli kozamızda geçirdiğimiz son anlara tutunmaya çalıştım. Parmaklarımı göğüs kaslarında ve karın kaslarında gezdirdim. Sol kolundaki çillerin arasında çizgiler çizdim ve dudaklarımı omzunun üzerinde gezdirdim. Kirli sakalının törpüsü yanağımda, göğsümde, bacaklarımın arasında cennet gibi hissettirdi. Saçları parmaklarımın arasında ağır bir ipek gibiydi ve sesi içimdeki her şeyi sıkılaştıran alçak bir gümbürtüydü.

Doyduğumuzda yanıma uzandı ve beni kendine doğru çekti. "Babama bizden bahsedeceğim," diye açıkladı.

Bedenim taşa döndü. "Ne zaman?"

"Alba ile konuşur konuşmaz. Hazır olmadan önce insanlara söyleyerek onu gafıl avlamak istemiyorum."

"Senden ayrılanın o olduğunu düşünürsek, bu çok cömertçe."

Cole bakışlarımı karşıladı, parmakları şakağımda geziniyordu. "Onun pek çok konuda haklı olduğunu fark ettim. Benden ayrılması bir hediye idi ve bu konuda bir pislik gibi davranarak ona teşekkür etmeyeceğim."

Şaşırtıcı bir şekilde, kalbimin kırılmayı seçtiği an buydu. O basit cümlede Cole'un karakterinin tam olarak nasıl olduğunu gördüm. Kindar değildi. Bencil değildi. Babası ve şirketinin yönetim kurulu başkan yardımcısıyla kesin bir çatışma yaşasa bile kolay yolu seçmiyordu.

Cole tam da Evie'nin hayatında olmasını isteyeceğim türden bir adamdı. O iyi, cesur ve doğru olan her şeydi. Harika bir baba olurdu.

Bu acımasız bir şakaydı ve bunu fark ettiğim anda, benim için bir erkekken ona asla baba olamayacağını da biliyordum. Biz lanetlenmiştik.

"Bir yere gitmişsin," dedi. Yutkunarak başımı

salladım. "Buradayım," diye yalan söyledim.

"İnsanların ne düşüneceğinden mi endişeleniyorsun?"

Ağzımı açtım. "Hayır," diye başladım. Kelimeler kafamın içinde sıraya girmiş, söylenmeye hazırdı. Yeterince uzun bir süre korkaklık etmişim. Geçtiğimiz günler -hatta geçtiğimiz aylar- dayanılmaz derecede bencilceydi. Cole gibi dürüst ve namuslu bir adam gerçeği hak ediyordu. "Cole, sana söylemem gereken bir şey var."

Kaşlarını çattı. "Tamam."

Saniyeler geçti. Derin bir nefes aldım. "Tanıştıktan sonra-"

Odanın öbür ucunda bir telefon çaldı. İkimiz de sıçradık. Masanın üzerinde Cole'un telefonunun ışıkları yanıyor, vızıldıyor ve sert yüzeye çarparak gürültü çıkarıyordu

ve üzerine yerleştirdiği anahtarları sallıyordu.

"Bekle, susturmama izin ver," dedi ve yorganı üzerinden attı. Beni iřaret etti. "Bu dūřunceni unutma Carrie."

Başımı salladım, çarşafı tutup göğsüme doğru çektim. Masaya doğru yürümesini, durmasını ve kaşlarını atmasını izledim. Telefon sustu ve hemen tekrar çalmaya başladı.

Cole bana baktı. "Alba arıyor. Bir şeye ihtiyacı olmasa aramazdı. Sakıncası yoksa...?"

Elimi salladım ve zayıf bir şekilde gülümsedim. "Elbette."

"Alba?" Cole bana sırtını dönerek söyledi. "Sorun nedir?"

Tam karşımdaki duvara baktım, derin nefes aldım ve vermem gereken haberi yumuşatacak doğru cümleyi bulmaya çalıştım.

"Bayan Enders," dedi Cole doğrulurken. Ses tonu değişti ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Sorun nedir?" Uzun bir duraklama. "Yavaşlayın. Lütfen, Bayan Enders, anlayamıyorum, hastanede mi?" Omzunun üzerinden baktı, bakışlarımla buluştu, sonra gözlerini kaçırdı. Uzun parmaklarıyla burnunun kenarına masaj yaptı. "Tamam. Birkaç saat içinde New York'a döneceğim ve doğruca oraya geleceğim. Her şey yoluna girecek. Evet, buna inanıyorum. Tamam, görüşürüz. Yakında görüşürüz."

arşaf yumruklarımın arasında buruşmuş, çeneme yakın bir yerde duruyordu. Parmaklarımı gevşetmek için kendimi zorladım ve "Alba iyi mi?" diye sordum.

"Arayan annesiydi," dedi, kaşları derin bir şekilde çatılmıştı. "Alba bir araba kazası geçirdi. şu anda hastanede."

"Aman Tanrım."

"Durumu stabil. şirket arabasını aldı ve Paulie kullanıyordu..." Cole küfretti. "Onu kovmalıydım. Neden onu kovmadım? Neden Kaia'nın beni ikna etmesine izin verdim... Etmeliydim-" Kafasını kaldırdı ve konuştuğunun ben olduğumu hatırlamış gibiydi. Yatağın kenarına gelip otururken başını sallayarak "Özür dilerim," dedi. "Bana ne söyleyecektin?"

Sadece senin bir baba olduğunu ve bunca zamandır sana yalan söylediğimi.

Başımı salladım. "Yok bir şey. Git hadi. Yarın sabah işte görüşürüz."

"Evet," dedi. "Evet." Hızlıca giyindi, sonra yatağın benim tarafıma doğru yürüdü ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Yarın görüşürüz."

Gülümsemeye zorlayarak başımı salladım. Kapı arkasından kapandığında kendimi çok yalnız hissettim.

OTUZ CARRIE

Destek ekibinin geri kalanıyla birlikte şehre geri döneceğim için ticari uçakla uçtum ve uçağın arka tarafına yakın iki yolcunun arasına sıkıştım. Gerçeğe dönelim. Yolculuk hızlı ve olaysız geçti, ancak trenden inip evime doğru yarım mil yürümeyi düşündüğümde hala bitkin durumdaydım. İyi bir günde küçük çantamla kesinlikle yürüyebilirdim ama bu gece iyi değildi. Taksi yolculuğu bu kadar kısa olmasına rağmen çok pahalıydı ama şikâyet etmeden ücreti ödedim.

Evimizin kapısını açtığımda ve kızımın merdivenlerden inen fil adımlarını duyduğumda omuzlarımdan bir parça yük kalktı.

"Anne!" diye bağırarak bana doğru koşmaya başladı. Bacaklarıma çarptı ve kollarını belime doladı. "Geri döndün!"

"Geri döndüm," diye yineledim, saçlarını okşayarak.

"Hailey bu gece benim kelimelerimi yaptı ve ben 'anlaşmazlık' kelimesini doğru heceledim! Bu üçüncü sınıf bir kelime!"

"İyi iş," dedim, göğsümde gurur kabarırken sırtarak. "Cuma günü için heyecanlı mısın?"

"Sabırsızlanıyorum!" dedi, sevincinden tavşan gibi zıplıyordu. En sevdiği pijamalarını giymişti - kumaşın her yerinde küçük yaban arılarının vızıldadığı beyaz pazen ve tüylü siyah çoraplar.

Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım, sanki başka bir gezegene yaptığım yolculuktan sonra gerçek hayata geri adım atmış gibi hissediyordum. Acı tatlı bir şeydi.

hissediyorum. "Çantamı yukarı koyup elimi yüzümü yıkayayım, sonra birlikte kitap okuruz. Dişlerini fırçaladın mı?"

"Evet," dedi Evie. "Üç kitap alabilir miyim?"

Bu tanıdık pazarlık karşısında dudaklarım kıpırdadı. Daha fazla kitap, biraz daha geç yatabileceği anlamına geliyordu - ama kendimi biraz yaralı ve hoşgörülü hissediyordum, bu yüzden başımı salladım. "Elbette. Git kitaplarını seç, seninle yatakta buluşuruz."

Evie merdivenlerden yukarı çıktı ve ben de dönüp duvara yaslanmış olan kuzenime baktım. Kollarını açtı ve ben de ona sarıldım.

"Çok zor günler geçirmiş gibi görünüyorsun," dedi. Ofladım.

"Onun gibi bir şey."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin? Seth bir müşterisinden teşekkür hediyesi olarak bir kasa lüks şarap aldı. Açıp arayı kapatabiliriz."

"Kulağa hoş geliyor," dedim ve onu tekrar sıktım. "Ama sen daha şarabını içmeden ben bütün güzel şarapları içmek istemiyorum." Gittiğim birkaç gün içinde büyümüş gibi görünen yumrularına baktım.

Hailey omuz silkti ve gülümsedi. "İleride içilecek bir sürü şarap var. Ama senin şimdi biraz şaraba ihtiyacın var gibi görünüyor."

Gülerek yumuşadım. "Peki. Ama Evie'ye üç kitap borcum var ve acilen bir duşa ihtiyacım var."

"Bardağınızı hazırlayıp bekleyeceğim," diye söz verdi ve bir saat sonra tam da bunu yaptığını öğrendim. Kanepenin diğer ucunda birbirlerine sokulmuş olan Seth ve Hailey'nin yanına çöktüm ve uzun bir iç geçirdim. "O kadar kötü, ha?" Hailey yakut rengi sıvıyla dolu bardağı iterek sordu Bana doğru.

Başımı salladım, gözlerim Seth'e kaydı.

Hailey sırtıttı. "Bu sadece kızlara özel bir konuşma mı?"

Seth -kibar, nazik Seth- ellerini kaldırdı. "Ne zaman istenmediğimi bilirim."

"Kal," dedim. "Şarabını içip seni kendi oturma odandan kovamam."

"Bitirmem gereken bazı işler var," dedi ve bize iyi geceler dilemeden önce Hailey'i alnından öptü.

Gidişini izledim ve uzun bir iç geçirdim. İşte tam da bu yüzden taşınmam ve ikisini rahat bırakmam gerekiyordu. Ailelerini büyütürken mahremiyeti hak ediyorlardı; benim gelip içkilerini içmemi ve onları kendi oturma odalarından kovmamı değil.

Hailey, "Yüzünde kendi suçluluğundan boğuluyormuşsun gibi bir ifade var," diye belirtti.

Bakışlarıyla karşılaşınca irkildim. "Affedersiniz?"

"Hadi ama Carrie. Bunu hep yapıyorsun. Basit olması gereken şeyler için acı çekiyorsun. Şimdi dökül bakalım. Neler oluyor?"

"Ben de tam ikinizin nasıl olduğunu düşünüyordum"- ona baktım.

- "Yakında üç olacaksın, kendi alanını hak ediyorsun. Mahremiyeti hak ediyorsun." "Carrie, burada hoş karşılandığını biliyorsun. Sizinle yaşamayı seviyoruz. Bu

Yeni başlayanlar için mali durumumuza yardımcı olur. Kendi ağırlığından daha fazlasını çekiyorsun. Ayrıca," diye ekledi, karnını okşayarak, "yerleşik bir bebek bakıcısı olacaksın!"

Güldüm, sonra Evie'yi düşünerek merdivenlere baktım. "Sanırım şimdiye kadar sana kırk bin saatlik bebek bakıcılığı borcum oldu."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," dedi Hailey. "Biz bir aileyiz."

Kalbim acıyordu. O ve Seth olmadan nasıl başarabilirdim ki? Ben, zayıf, bencil ve korkak olan ben. Beni destekleyen bu kadar iyi insanları hak etmiyordum. Kızımı, kuzenimi ya da hayatımı hak etmemiştim.

"Carrie," dedi Hailey bana yaklaşarak. "Bir şey oldu, değil mi?"

Şarabımı yudumladım ve bardağı yere bıraktım. Sonra derin bir nefes aldım, kuzenimle yüzleştirdim ve "Onunla yattım" dedim.

Nefes aldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh,"

dedi. "Ve ona Evie'den bahsetmedim."

"Oh," diye tekrarladı.

"Ve nişanını bitirdi." "Oh, *canım*."

Koltuğa yaslandım ve inledim. "Sonra bu sabah, tam ona her şeyi anlatacak cesareti toplamıştım ki, nişanlısının trafik kazası geçirdiğini ve hastanede olduğunu söyleyen bir telefon aldı."

Hailey uzun bir nefes verdi. Görünüşe göre o bile kelimelerin ötesindeydi. İnleyerek ellerimi yüzüme kapattım.

"Tamam," diye başladı Hailey, her zamanki pragmatist tavrıyla, "sorun değil. Zamanlama berbat, ama bilirsiniz, gösteri devam etmeli."

Parmaklarımı ayırdım ve aralıktan ona baktım. "Bu hiç mantıklı değil."

Başını öne arkaya eğdi. "Peki. Güzel. Ama bu kurtarılabilir!"

"Bana sürekli hayatına geri döndüğüme inanmadığını söylüyordu. Benimle şöyle konuştu-"

"Şöyle mi?"

"Sanki bana aşıkmiş gibi!" Gözlerimden yaşlar süzüldü ve onları fırçalayarak uzaklaştırdım. Şarap kadehimi elime aldığımda elim titredi ve kadehimi boşaltırken içkinin tadını alamadım.

Hailey konuştuğunda sesi çok ama çok yumuşaktı. "Bu neden ağlama isteği uyandırıyor Carrie?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum."

Kürek kemiklerimin arasındaki boşluğu ovmak için uzandı. "Pekâlâ," dedi kuzenim, muhtemelen ona yalan söylediğimi sezmiş olacak ki bu soruyu geçiştirerek. Bunun beni neden ağlattığını çok iyi biliyordum; çünkü ona aşıkım ama öyle büyük bir hata yapmışım ki asla birlikte olamayacağımızı neredeyse garantilemişim. Bu kadar uzun süre ihmal ederek yalan söyledikten sonra nasıl birlikte olabilirdik ki?

Hailey sanki düşüncelerimin yönünü okuyabiliyormuş gibi, "Neden ona hemen söylemedin Carrie?" diye sordu.

"Çünkü ben bir korkağım."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Bir korkak küçük bir kızı senin Evie'yi yetiştirdiğin kadar iyi yetiştiremez."

"Sen ve Seth bu konuda yardımcı oldunuz."

"Sen onun annesinin Carrie," diye çıkıştı Hailey. "Tüm ebeveynliği yapan sensin."

Boğazım o kadar sıkılmıştı ki yanıyordu.

"Korkak biri dışarı çıkıp senin o ilk yıllarda yaptığın gibi bir iş aramazdı, ya da senin yaptığın gibi başarılı olmazdı, ya da şimdi kariyerinde daha fazla ilerleme için çabalamazdı. Peki neden ona hemen söylemedin?"

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Gözyaşlarım yanaklarımdan serbestçe akıyordu ve tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

Hailey içini çekti. "Sanırım bunun bir önemi yok. Şimdi ona nasıl söyleyeceğinize karar vermeliyiz."

"Onu oturtacağım. Belki akşam yemeğinde. Bir kafede. Halka açık bir yerde." "Tamam."

"Ve sonra sadece söyleyeceğim. Yara bandını yırtıp atacağım. 'Cole, ben-sen- sen benim kızımın babasısın.'" Kelimelerde tökezledim; bir rol oyununda bile bunu yapamazdım.

"Güzel!" Hailey cesaretlendirdi. "Güzel. O zaman şok olacak, belki de kızacak ve sen de diyeceksin ki..."

Kendimi kaybetmiş bir halde ona baktım. "Söyleyeceğim... Ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok." "Ona neden söylemediğini açıklayacaksın."

"Doğru. Şok olmuşum. Onu benden almak isteyeceğinden korktum ve aynı şekilde ikimizle de hiçbir şey yapmak istemeyeceğinden korktum."

Hailey destekleyici bir şekilde başını salladı. "Tamam! Bir yerlere varıyoruz!"

İçim burkuldu, minderlerin üzerine çöktüm ve inledim. "Beni hemen kovacak."

"Muhtemelen, evet."

"Sonra da avukat ordusunu bana doğrultacak."

"Muhtemelen. Ama Carla sende!"

"Bu kadar neşeli olmayı bırak, Hailey. Bununla başa çıkamıyorum." Bunu yarı şakayla söyledim, gözlerimden tekrar yaşlar süzülürken kıs kıs güldüm.

Hailey de benimle birlikte güldü ve başını omzuma yaslayarak kendi gözlerini sildi. "Bunu da atlatacağız," diye söz verdi. "Senin bir evin var. Kızın var. Bana ve Seth'e sahipsin. Her şey yoluna girecek."

Başımı salladım, elini okşamak için uzandım, yüzümdeki ifadeyi görmediği için minnettardım. Çünkü bunu söylediğinde duyduğum tek şey ne kadar başarısız olduğumdu. Onun bana sağladığı bir evim vardı, çünkü kendi başıma bir ev alamıyordum. Benden çok daha fazlasını hak eden bir kızım vardı. Kendi hayatımı işleyen bir yetişkin gibi kurmayı başaramadığım zamanlarda beni ayakta tutan o ve Seth vardı.

Cole beni olduğum gibi gördüğünde - başarısız bir insan, bencil bir korkak ve bir yalancı - bana dünyadaki tek önemli şeymişim gibi bakmayacaktı. Sahte imaj paramparça olacak ve tüm bunlar sona erecekti. Evie için benimle savaştık ya da hayatımızdan sonsuza dek çıkacaktı. Bir daha asla ona dokunmaya, onu öpmeye ya da onunla gülmeye hakkım olmayacaktı.

Ve tüm bunlardan sonra, ortalık durulduğunda ve hayatımı enkazdan topladığımda, ona hâlâ aşık olacaktım.

OTUZ BİR CARRIE

COLE ertesi gün işe gitmedi. Ofiste Alba'nın kazası ve sürücü Paulie'nin hatalı olduğu hakkında fısıltılar dolaşıyordu. İşteki ilk günümde geçirdiğimiz kazayı düşündüm ve Alba yerine hastane yatağında yatan ben mi olmalıydım diye merak ettim. Kaia hastane odasına çiçek gönderme görevini bana verdi. Çiçek dağıtım şirketinin web sitesinde bulabildiğim en güzel buketi seçtim ve şirketin kredi kartı bilgilerini ilgili alanlara girerken suçluluk duygumun beni içten içe yemesine izin verdim.

Sadece ben, son birkaç günümü nişanlısını becererek geçirdiğim kadına çiçek alıyordum. Normal, profesyonel bir alışveriş. Evet.

Pişmanlık boynumda bir değirmen taşı gibiydi. Bu işi kabul ettiğim, bu işi sürdürdüğüm, son birkaç hafta boyunca tüm küçük flörtlere, bakışlara ve dokunuşlara müsamaha gösterdiğim için pişmanlık duyuyordum. İnzivaya çekilmeyi kabul ettiğim için pişmanlık duydum. Golf oynamayı öğrendiğime pişman oldum.

Özellikle o akşam Cole kapıyı çaldığında kapıyı açtığıma pişman oldum. Sürgüyü kapalı tutmuş olsaydım, bunların hiçbiri olmayacaktı.

Hailey bana kendi kendimi kırbaçlayan bir aptal olduğumu söylerdi. Geri dönüşü olmayan kararlar için kendimi hırpalamanın bir anlamı olmadığını söylerdi. Haklı olurdu elbette, ama bu beni yapmaktan alıkoymadı.

Öğle yemeğinde Rachael'in sandviç yemek için dışarı çıkma davetini geri çevirdim ve masamda hüzünlü, vıcık vıcık bir salata yedim. Hüzünlü, vıcık vıcık bir ruh hali içindeydim.

Sonra telefonum çaldı. Cole'dan bir mesajdı. Şöyle yazıyordu: "Biletler *Bee Good* gişede sizi bekliyor. Cumartesi matinesi gösterisi." Kalbim güm güm attı ve kendime rağmen hüzünlü hüznüm biraz olsun dağıldı. Golf bahsimizi ödüyordu. İnziya boyunca karanlık odalarda gizli buluşmalarımız arasında bir noktada bana hangi Broadway gösterisini izlemek istediğimi sormuştu. Kızımın arılara takıntılı olduğunu ve *Bee Good*'u görmeyi çok istediğini söyledim.

Uğraştığı onca şeye rağmen hatırlamıştı. Ve Cumartesi günü, Evie'yi okuldaki heceleme yarışmasındaki performansından dolayı -nasıl olursa olsun- gerçek bir Broadway gösterisiyle ödüllendirebilecektim.

Duygularım boğazıma düğümlemişti. "*Bunu yapmak zorunda değildin.*" diye cevap verdim.

Bir saniye sonra telefonum çaldı. Cole'du. "Evet, aradım," dedi telefonu açtıktan sonra. "Kaybettiğim bahisleri her zaman öderim."

Hâlâ yalnız olduğumdan emin olmak için gizlice boş ofise baktım. "Şanslıyım," dedim. "Sen nasılsın? Alba nasıl?"

"O uyanık. Bacakları kırılmış ve kötü bir beyin sarsıntısı geçirmiş ama doktorlar şanslı olduğunu söyledi."

"Çok üzgünüm Cole."

İç çekişi telefonun mikrofonunu karıştırdı. "Zamanlama ideal değil." "Bir araba kazasının asla ideal olmadığını söyleyecek kadar ileri gidebilirim."

Yumuşak bir kahkaha. "Doğru. Ne yapıyorsun?"

"Masamda oturmuş eski bir Tupperware kabındaki marulları kurcalıyorum," diye itiraf ettim. "Sen mi?"

"Masamda oturmuş seni düşünüyorum." Doğrudum. "İştesin."

"Eve," dedi. "Birazdan hastaneye geri döneceğim."

"Doğru." Kendimi aptal gibi hissederek sandalyeme geri çöktüm. İş yerinde olsa bile, ofisine gidip onu görmeye hakkım yoktu. Ona gerçeği söylemem gerekiyordu. Yapılacak en iyi şey kendimi ondan olabildiğince uzaklaştırmaktı.

"Dinle Carrie, bu kaza işleri biraz değiştirdi. Alba ile nişanımız hakkında konuşmak istiyorum, ona ailelerimize söylemeyi nasıl karşılayacağını sormak istiyorum."

"Sarsıntı geçirip hareketsiz kaldıktan hemen sonra ayrılmak iyi bir görünüm değil. Ve yeni biriyle görüştüğünü duyurmak da kesinlikle iyi bir görüntü değil."

Homurdandı. "Hayır. Ama biliyorsun, sen ve ben... Ben hala-"

"Nişanlını iyi bak Cole. Benim için endişelenme."

"Eski nişanlım," diye düzeltti. "Başka kimse bilmese bile, biz hâlâ ayırız. Ve hafta sonu sana söylediğim her şey hâlâ doğru."

Boğazımı temizleyerek bilgisayarına döndüm. "İşe geri dönmeliyim."

"Carrie-" "Lütfen,

Cole."

"Seni görmek istiyorum."

Kalbim sızladı. "Bunun şu anda iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." "Neden? Alba yüzünden mi?"

"Evet, Alba yüzünden!" diye haykırdım. *Diğer şeylerin yanı sıra.* Derin bir nefes aldım. "Sadece onunla ilgilen, işlerini hallet, sonra konuşabiliriz."

Ve bunu yaptığımızda, ona Evie'den bahsedecektim. Sonra aramızdaki her şey bitecekti.

"Peki," dedi Cole. "Cumartesi günü gösteriye gidecek misin?" Beni görememesine rağmen başımı salladım.

"Evet." "Güzel. Eğlenmeni istiyorum, Carrie."

"Yapacağım," diye söz verdim ve tuttuğum gözyaşlarımı duymamasını umdum. Telefonu kapattık ve ben uzun dakikalar boyunca siyah bilgisayar ekranına baktım.

Sonra tuvalete koştum, kapıyı kilitledim ve ağladım.

OTUZ İKİ COLE

Alba'nın yatağının yanındaki kocaman çiçek demetlerinin arasında oturdum. Bacakları alçıdaydı ve iki büyük morluk gözlerinin dibini sarıyordu. Annesi yatağın diğer tarafında oturmuş, bebek mavisini Chanel ikiz takımını giymiş, ellerini kucagında kavuşturmuş, başını öne eğmişti.

Hastane ekipmanlarının yumuşak bip sesleri odanın sessizliğini bozuyordu.

Bayan Enders boğazını temizledi. "Bunun düğün hazırlıklarını aksatacağını düşünüyor musunuz?" Gözleri Alba'ninkilerle aynı delici maviydi ve yatağın diğer tarafından beni izliyordu.

Telefonumu tekrar göğüs cebime koyarak yer değiştirdim. Suçluluk duygusu dilimde ekşi bir tat bırakıyordu; yalan söylemekten nefret ederdim ve şehre döndüğümünden beri bir haftadır yaptığım tek şey buymuş gibi geliyordu. Artık cumartesi günüydü, öğle güneşi otel odasının bembeyaz yüzeyinde parlıyordu ve bu maskaralığa daha ne kadar devam edebileceğimi bilmiyordum. "Düğün hazırlıkları konusunda emin değilim," diye geçiştirdim.

"Alba yakın zamanda oturma düzeni üzerinde çalıştığınızı söyledi.

Benimle paylaşabileceğin bir şey var mı?"

Ağzımı açtım. Kapattım. Kaşlarımı çattım. "Birkaç hafta önce Alba'yla birlikte oturma planını gözden geçirdiğinizde bunu görmedin mi?"

Bayan Enders'ın kaşları daha da çatıldı. "Üzerinden geçtiğimizde mi? Tatlım, sen mekânı seçtiğinden beri Alba düğünle ilgili her şeyi gizli tutuyor. Daha uygun bir yer seçmeniz konusundaki tamamen isteğe bağlı, yardımcı önerilerimden hoşlanmadı-"

"Bekle, düğünü planlamasına yardım etmiyor muydun?"

"Keşke! Ona kaç kez işlerin nasıl gittiğini sormaya çalıştığımı bir bilsen! Şehrin her yerinde arkadaşlarım olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Eğer siz ikiniz plan yapmakta zorlanıyorsanız, bazı görevleri üzerinizden almaktan mutluluk duyarım."

Gözlerimi kırptım, aklım karışmıştı. Alba'nın düğün planlaması üzerinde çalışmak için annesinin evine gideceğini söylediği onca zaman... hepsi yalan mıydı?

Yanımdaki hastane yatağında yatan kadın, sırlarını ozmoz yoluyla öğrenebilecekmişim gibi yüzünü incelediğimde bile sessiz ve uykulu kaldı. Onu hiç tanıyor muydum?

"...ve *ona* güllerin klasik olduğunu *söyledim*. Buketinde olmasa bile en azından ortadaki aranjmanında güller *olmalı*. Yaka çiçeklerinden bahsetmiyorum bile! Ama Alba orkide alacağını düşünüyor. Orkideler! Şimdi, eğer calla zambaklarından bahsediyor olsaydık, belki..."

"Anne," diye mırıldandı Alba yataktan, gözleri açılmadan bir an önce. Eski nişanlım bakışlarımla karşılaştı, gözlerini kırptırdı ve başını çevirip annesine baktı. "Anne, dur."

"Tatlım, sadece söylüyorum. Çiçekler-"

"Çiçek falan olmayacak."

Donup kaldım. "Alba-" diye başladım, sonra durdum. Hastanedeki sandalyede oturmuş, itaatkâr nişanlıyı oynuyordum çünkü ayrıldığımızı açıklamadan önce Alba'ya iyileşme şansı vermek istiyordum.

Ama Alba nefes alırken, gerçek nedenin bu olup olmadığını merak ettim. Belki de içten içe hâlâ nişanlılığımız sona erdiğinde olacıklardan korkuyordum. Babam hâlâ benimle konuşacak mıydı? Hâlâ bir işim olacak mıydı? Sonum, yıllar önce tüm çocukluğumun bir yalan olduğunu keşfettiğim zamanki gibi mi olacaktı?

Belki de Carrie ile tüm konuşmalarım sadece konuşmaydı. Gerçekten de, son birkaç dakikayı saygılı bir oğul ve yakında damat olacak biri olarak geçirmek istiyordum, çünkü bana en iyi gelen kılık buydu. Nişanlılığımızın sona erdiğini duyurmadan önce, hâlâ babamın olmamı istediği adam gibi davranabilirdim.

"Çiçek yok mu?" Bayan Enders skandala uğramış bir halde elini göğsüne götürerek tekrarladı. "Alba! Ben de diğer kadınlar kadar modern ve ileri görüşlüyüm ama *çiçek yok* mu? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Çiçek yok," diye tekrarladı Alba, "çünkü düğün olmayacak."

Bayan Enders kızına baktı. Yüzü kızardı, gözleri doldu ve sonra bana döndü. Nefes aldım, doğru kelimeleri bulmaya çalışırken zihnim dönüyordu ki yaşlı kadın telaşla ayağa kalktı. "Çağrı düğmesi nerede? Hemşire! Hemşire!" Alba'yı işaret etti. "Orada kal. Beyninde bir sorun var. Cole, ne yapıyorsun? Kalp masajı yap! Ölüyor!"

"Anne-"

"KALP MASAJI MI?"

"Hemşire!"

"Anne, dur. Bırak beni-"

Bayan Enders, Alba ile aynı anda çağrı düğmesine atladı ve bir halat çekme savaşı başladı. Takma tırnaklarından biri uçarken Bayan Enders dramatik bir çığlık attı. Ayağa kalktım, yatağın diğer tarafında duruyordum, kendimi işe yaramaz ve dengesiz hissediyordum.

Yaşlı kadın kumandayı kızının elinden çekip alarak kazandı. "Ha!" diye haykırdı muzaffer bir edayla, arama düğmesine yarım düzine kez basmaya çalışarak.

"Anne. Biz ayrıldık!"

Bayan Enders bakakaldı. Kapı aniden açıldı ve bir hemşire içeri daldı.

"Evet?"

Hâlâ yüzü kızarmış olan yaşlı kadın hemşireye doğru döndü. Alba'yı işaret etti. "Kızım ruhsal bir çöküntü yaşıyor."

Alba avucuyla yüzüne vurdu. Hemşire kaşlarını çatarak onu izledi.

Boğazımı temizledim ve ellerimi sakinleştirici bir hareketle havaya kaldırdım. "Bir yanlış anlaşılma oldu."

"Söyleyeceğim!" Bayan Enders

haykırdı. "Anne, düğün iptal oldu."

Bayan Enders önce kızına, sonra da bana ters ters baktı. "Ona biraz mantıklı konuş!"

Başımı salladım. "Doğruyu söylüyor. Biz ayrıldık. Bir düğün olmayacak."

Kısa, korkunç bir sessizlik oldu ve sonra kayınvalidem olabilecek kadın ölüm baygınlığı geçirerek yere yığıldı. Bizi sıkılmış, eğlenmeyen bir ifadeyle izleyen hemşire hemen harekete geçti.

Ağır bir iç çekişle sandalyeme geri oturdum ve bakışlarımı Alba'nınkilere diktim. "Gerçekten mi?" diye sordum. "Şimdi mi?"

Eski sevgilim omuz silkti. "Uzatmaktan iyidir. Bu şekilde ikimiz de hayatımıza devam edebiliriz."

Daha fazla sağlık personeli içeri girip yaşı kadınıla ilgilenirken, Alba ve ben birbirimizi izledik. Aklımda binlerce soru dönüp duruyordu. Bütün o akşamlar nereye gitmişti? Sevgilisine, emindim. Kimdi o adam? Birbirlerini ne zamandır tanıyorlardı? Kaza olduğunda nereye gidiyordu? Kaç yalan söylemişti ve neden birdenbire umursamaya başladım?

Alba yastıklarına yaslandı ve gözlerini kapattı, göğsü büyük bir iç çekişle inip kalkıyordu ve bana herhangi bir açıklama borçlu olmadığını fark ettim. Ben de aynı şekilde kontrolden çıkmışken onu nasıl suçlayabilirdim ki? Başından beri lanetlenmiştik ve bunu itiraf edecek kadar cesur olan oydu.

Elimi Alba'nının üzerine kaydırarak hafifçe sıktım. Gözlerini açtı ve bakışlarımla buluştu, mavi gözleri sabit ve korkusuzdu.

"İyi şanslar Alba," dedim sessizce, Bayan Enders'ın odanın diğer tarafındaki tiyatrosunu görmezden gelerek. "Keşke ihtiyacın olan adam olabilseydim."

"Hayır bilmiyorsun," dedi, sesinde alaycı bir tını vardı. Kısa bir an için, iki yıl önce onunla tanışmanın, güzelliği ve karizması karşısında büyülenmenin, aidiyet duygusuna kapılmanın ve babamı -ailemin tek üyesini-gururlandırmanın nasıl bir his olduğunu hatırladım.

Sonra Carrie'yi düşündüm. O ne zaman yanımda olsa içimi kaplayan elektrik, inkâr edilemez ihtiyaç. Yedi yıl sonra bile hiç ölmeyen o özlem. Her güldüğünde hissettiğim o kabarcıklı mutluluk. Carrie için hissettiğim her şey çok daha derin, çok daha gerçekti. Yapmam gerekeni yapmama dayanmıyordu. Bir aile kurma çabası değildi, çünkü daha önce hiç gerçek bir ailem olmamıştı.

Carrie için tüm bunları hissettim çünkü bu aşktı. Belki de en başından beri aşktı, o otelin otoparkında kanlar içinde ve morarmış bir halde bana dik dik baktığında.

Sonunda ona "Mutlu olmayı hak ediyorsun," dedim ve içime huzur yerleşti. "Sen de öyle," diye cevap verdi.

Elimi çektim ve odadan çıktım. Gözlerim hemşire masasına takıldı, bir adam eğilmiş bilgisayarın arkasında oturan kadınla konuşuyordu. Benim kadar uzun boyluydu ve koyu kahverengi saçları vardı. Deri bir motosiklet ceketi giymişti ve sol elinde bir kask taşıyordu. Kafasını kaldırdığında sert, kırılğan yeşil gözleriyle beni izledi. Ben bakmadım.

Onu tanıdım ama yanından geçerken çenesini eğdi. Asansöre bindiğimde Alba'nın odasına doğru döndüğünü gördüm.

İç çekerek bu ilişkinin kapılarının kapanmasına izin verdim. Zemin kata indiğimde telefonum çalıyordu. Azımsanmayacak bir korkuyla ekrana baktım. Ama yapılacak tek bir şey vardı. Cevap vermek için kaydırdım.

"Baba," dedim.

"Oğlum," diye cevap verdi ve esinti telefonu karıştırdı. Hâlâ güneydeydi, muhtemelen kulübün güneşli verandasından golf sahasına bakıyordu. "Ted az önce bana Alba'yla ayrıldığınızı söyledi."

İçime tanıdık bir korku çöktü ve tüm sinirlerimi zonklattı. Babam hayal kırıklığına uğramıştı; bunu sesinden anlayabiliyordum. Ben en iyi arkadaşının kızıyla evlenen, olması gerektiği gibi davranan mükemmel bir oğul değildim. Ben bendim ve bu beni reddedeceği an olabilirdi.

Çıkışa doğru yürürken saatimi kontrol ettim. Zamanım vardı. Ve biliyordum ki, babam beni reddetmiş olsa bile, bu benim onu düşündüğüm kadar uzun süre beni düşünen biriyle tanıştığım gerçeğini değiştirmiyordu. Birbirimize yabancıyken bile bana destek olan biriyle tanışmıştım. Daha iyi bir adam olmak istememi sağlayan biriyle.

Carrie dışarıdaydı ve babam evlat edinen ailemin yaptığı gibi bana sırtını dönse bile, ona her zaman sahip olacaktım. Ne de olsa kader bizi tekrar bir araya getirmişti. Birbirimiz için yaratılmıştık.

"Ayrıldık," diye onayladım, kapının dışındaki taksi durağına doğru geçerken bir elimle ceketimi kapalı tutuyordum. "Birbirimiz için doğru kişi olmadığımıza karar verdik. Aramızda kırgınlık yok."

Babam iç çekti. Saniyeler ilerledi ve sırada bekleyen ilk taksiye ulaştım. Şoför bana başıyla selam verdi.

"Şey," dedi Chuck. "Bazen doğru olanı yapmak kolay değildir. Alba iyi mi?"

"Benden ayrılan oydu," diye itiraf ettim.

Babam ofladı pufladı. "Düğünden önce iptal etmek daha iyi. Boşanmaktan daha ucuza gelir."

Homurdanarak taksinin kapısını açtım. "Bu da bir bakış açısı. Yani... kızgın değil misin?"

"Neden kızgın olayım ki?"

"Düşündüm de... Ted'in kızıyla evlenmek... belki de aileye bu şekilde dahil olmamı umuyordun."

"Güzel ve düzenli, ha?"

"Onun gibi bir şey," dedim.

"Oğlum, en iyi arkadaşımın kızıyla evlenmeden de hayatıma gayet iyi uyum sağladın. Kötü bir ticarete bana yarım milyar dolar kaybettirsen kızardım. Ama bu mu? Bu ikiniz için de iyi bir karara benziyor."

Rahatlama omuzlarımdan ağır bir yükü kaldırdı. Bana sırtını dönmüyordu. Beni tanıştırdığı kadınla evlenmediğim için beni aforoz etmiyordu. İlişkımız her zaman doğru şeyi yapmama ve söylememe bağlı değildi. Beni ben olduğum için önemsiyordu.

Beni evlat edinen ailenin beni tekrar reddetmesi değildi bu. Hâlâ bu hayata, bu çevreye aittim, bunu kanıtlayacak alyansım olmasa bile. Ve ona Carrie'den bahsettiğimde, müstakbel gelininin bir golf tutkunu olmasından heyecan duyacağına dair bir his vardı içimde.

Taksinin arkasındaki gıcırdayan deri koltuklara gömüldüm ve babamla vedalaşırken başımı koltuk başlığına yasladım. Sonra dikiz aynasından taksicinin bakışlarıyla karşılaştım. "Gershwin Tiyatrosu," dedim. "Eğer beni matine gösterisi başlamadan önce oraya götürürsen, sana yüz dolar bahşiş veririm."

Adam başıyla onayladı, taksimetreyi çalıştırdı ve gitti.

OTUZ ÜÇ CARRIE

EVIE'nin eli, 50. Cadde metro istasyonundan çıkıp Manhattan sokaklarının gürültüsüne karıştığımızda benimkini sıktı. Kabarık kışlık ceketinin altına en sevdiği sarı etek ve üst kombinasyonunu giymişti ve ben de bu durum için en iyi küçük siyah elbisemi giymiştim. ("Arı renkleri!" diye bağırıyordu Evie.) Saçlarımızı birlikte yapmıştık ve benim için rujumu seçmişti.

Parlak kiraz kırmızısı bir dudak takarak kızımın el ele Gershwin Tiyatrosu'na doğru yarım blok yürüdük. Dışarıda küçük bir kalabalık vardı ve Evie'nin gözleri insanlardan tiyatronun tentesinin üzerindeki büyük harflere kaydı: GERSHWIN. Eli benimkinde kasıldı.

"Nerede oturacağız?" diye sordu bana, ses tonunda şaşkınlık vardı. "Bu bir sürpriz," diye cevap verdim, her ikisi için de bir sürpriz olacağından bahsetmeden

Bizi. Caddeyi geçtik ve binaya girdik. Biletlerimizi almak için doğru sırayı bulana kadar tabelaları inceledim. Evie ayaklarının üzerinde zıplıyor, her şeyi kavrarken başı dönüyordu.

Kalbim bir sinek kuşunun kanatları gibi çarpıyordu. Evie'nin yaşındayken, elim annemin elindeyken tam olarak bunu yaptığımı hatırladım. Broadway değildi -tipik olarak, bayat patlamış mısır ve sahte tereyağı gibi kokan küflü eski bir sinemaydı- ama Evie için olduğu kadar heyecan verici ve büyüleyiciydi. Sırada ilerlerken annemi düşünmek dudaklarıma yumuşak bir gülümseme getirdi. Evie bana hikâye, oyuncular ve atıştırmalık alıp alamayacağımızla ilgili sorular yöneltti. Hepsine cevap verdim, ona bu deneyimi yaşatabildiğim için minnettar hissediyordum.

"Eve gittiğimizde, bölge heceleme yarışması için kelimelerimi çalışmama yardım eder misin?"

Gülümsemem genişledi. "Bunu bana şimdiye kadar yarım düzine kez sordun, Evie. Evet, sana yardım edeceğim. Her gün pratik yapacağız."

"Eve dönerken dondurma alabilecek miyiz?"

"Sanırım çünkü galibiyetin için sana bir külâh borçluyum, değil mi?"

Evie'nin gülümsemesi geniş ve parlaktı. "Evet," dedi. "Söz vermiştin."

Kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime çektim, eğilerek başına bir öpücük kondurdum. "Seninle çok gurur duyuyorum, Evie."

Heceleme yarışması, Evie'nin Zara'ya karşı başa baş bir rövanş mücadelesine sahne olmuştu. Evie birinci gelmişti. İkinci sınıf seviyesindeki kelimelere geçmeleri gerekmişti ve Zara "whine" kelimesindeki *h harfini* unutarak takılmıştı. İki kız birbirlerine sarılmışlardı ama Evie'nin kazandığı için çok heyecanlandığı belliydi. Ona istediği kadar dondurma alabileceğimi düşündüm.

"İsim?" diye sordu üniformalı adam kulübenin içinden, sesi camdaki hoparlörden biraz bozuk geliyordu.

"Carrie Woods," dedim gülümseyerek. Heyecandan kıpırdanırken bana kocaman gözlerle bakan Evie'ye baktım.

"Carrie Woods," diye tekrarladı adam bilgisayarında bir şeyler yazarken. Bir düğmeye bastı ve elinin yanındaki yazıcı biletlerimizi çıkarmaya başladı. Biletleri aldı, düzeltmek için tezgâha vurdu ve bana doğru kaydırdı. "Üç bilet. B kapısına gidin. Gösterinin tadını çıkarın."

Kaşlarımı çattım. "Pardon, üç bilet mi dediniz?"

Adam bir sonraki kişiye el sallamaya başlamıştı bile. "Üç bilet," diye onayladı ve bakışlarını arkamdaki yaşlı çifte çevirmeden önce başını salladı. "Dördüncüsü bir makbuz. Sıradaki!"

"Sanırım bir hata oldu-" Yaşlı çift tarafından itilip kakıldım ve kenara çekilmekten başka çarem kalmadı. Kaşlarımı çatarak elimdeki biletleri inceledim.

"Her şey yolunda mı?" Evie kısık bir sesle sordu.

Ona baktım ve zorla gülümsedim. "Tabii ki. Hadi B kapısını bulalım."

"Arı için B kapısı!"

Kıkırdadım, elimdeki üçüncü biletle yarı dikkatim dağılmıştı. Neden-"Carrie!"

Eğer hayatım bir film olsaydı, bu kısım ağır çekimde gerçekleşirdi. Beynimin sesle kişi arasında bağlantı kurması bir anımı aldı. Bu süre içinde kafamı kaldırdım ve onu gördüm.

Midem esneyerek açıldı, göğsümde ve boğazımda sıcaklık alevlendi. Kulaklarımda tiz bir uğultu duyulurken nabzım daha sert atmaya başladı. Evie'nin sesi bana uzaktan geldi, karışık ve belirsizdi. Tam arkamda duruyordu, eli ceketimin cebine girmişti, kolu kapıları gösteriyordu.

O anda kristal berraklığında olan tek şey Cole'un yüzüydü. Gözleri ışıltı ışıltı ve gülümsemesi genişti. Yün ceketinin alt kenarları dizlerinin etrafında dalgalanırken, sanki hiç yoklarmış gibi kalabalığı yarıp geçti.

Korku - hissettiğim şey derin, gürleyen bir dehşetti.

Cole'un gözlerindeki ışık, yüz ifademi anladığında söndü. Şu anda lobiye yarılanmıştı, yer yutan adımlarıyla aramızdaki mesafe çok hızlı bir şekilde daralıyordu. Kaşları hafifçe çatıldı.

Zaman normal hızına geri dönerken biletleri -üç bileti- kavradım.

"İşte B kapısı, anne!" Evie söyledi. "Anne? Anne?"

Arkamdan çıktı ve o karanlık, fazla anlayışlı gözleriyle bana baktı. Elimi başına koydum ve yutkundum, bakışlarımı onunkilerden bize doğru yürüyen adama çektim.

Ancak adımları teklemişti ve şimdi bakışları benden Evie'ye gidip geliyor, kaşlarındaki çatık derinleşiyordu. Bizden altı adım ötede öyle aniden durdu ki sanki görünmez bir duvara çarpmış gibiydi.

"Anne, B kapısı şurada."

"Görüyorum tatlım," dedim, sesimin ne kadar normal çıktığına şaşırarak. Bakışlarım Cole'un yüzüne yapışmıştı ve onun bakışları da kızımın üzerindeydi.

Kızımız.

Nazik bir konuşma olmayacaktı. Bir araya getirebileceğim mükemmel kelimeler olmayacaktı, darbeyi yumuşatamayacaktım. Cole biliyordu. O biliyordu. Ve bunu olabilecek en kötü şekilde öğreniyordu. Bu durumdan konuşarak kurtulamazdım, ona karşı hissettiklerimin -hâlâ hissettiklerimin- gerçek olduğunu açıklayamazdım. Yalan söylemediğimi, aramızdaki bağ hakkında yalan söylemediğimi.

Ama Büyük Yalan hâlâ oradaydı ve artık onun arkasına saklanamazdım. O benim kızımın babasıydı, miniğe benzeyen küçük kızın, onun kadın versiyonu, hayatımın ışığı, dayanak noktam

Tüm varoluşumuz buna bağlıydı.

Bakışlarını benimkilerle buluşmak için yukarı kaldırdı. Gözleri simsiyahtı. "Carrie," dedi ve sesi bir suçlama gibi çıktı.

Evie sonunda onun varlığını fark etti. Cole'un hatırı sayılır boyunu, koyu renk ceketini ve karanlık yüz ifadesini görünce küçük yüzü buruştu. Başını kolumun altına sokarak bana doğru yaklaştı.

"Cole," diye cevap verdim, hâlâ o normal, hoş yalan sesimle. "Burada ne yapıyorsun?"

Yine kızıma bakıyordu. Zaman tuhaf bir şekilde ilerliyor, yüzündeki her ifade ve söylediği her kelimeyle hızlanıp yavaşlıyordu. Kusmak istedim.

"*Bee Good*"u görmeye geldim," dedi ve elimdeki biletleri başıyla işaret etti. "Hastaneden yeni geldim- Babam-" Sonunda bakışlarımla buluştu ve aramızda şimşek çaktı. "Bu kim?" diye sordu, Evie'yi kastederek.

Evie bana iyice sokuldu, korktuğu belliydi.

Ve bu beni kızdırdı.

Daha dik durdum. "Bu benim kızım. Kendine de bir bilet aldığından haberim yoktu. Bu anlaşmanın bir parçası değildi."

"Oh, anlaşmanın bir parçası," diye tekrarladı, acı bir alayla. "Benim durduğum yerden bakınca, pek de dayanağın varmış gibi görünmüyor Carrie. O yüzden tekrar soruyorum. Bu kim?"

"Anne?"

"Sorun yok, Evie."

"Evie," diye tekrarladı Cole ve onun adının dilindeki sesi içimde bir korku gongu çaldı. Önümde uzanan olası en kötü geleceği gördüm. Onun için benimle savaşıyordu ve kazanacaktı. İsteddiği her şeyi elde edebilecek güce ve kaynaklara sahipti.

"Evelyn'in kısaltması," diye açıkladı kızım. "Bu benim büyükannemin adıydı ama onunla hiç tanışmadım. O annemin annesiydi. Sen kimsin?"

"Ben-" Cole durdu, göğsü kabarmıştı. "Ben Cole. Ben... annenin patronuyum."

"Oh," dedi Evie ve başını kaldırıp bana baktı. "Gösteryi bizimle birlikte mi izleyecek?"

"Hayır, tatlım," dedim biletleri sıkıca tutarak.

Cole'un kaşları alnının üzerinde yükseldi.

"Hayır mı?"

"Hayır," diye tekrarladım. Her şey yanlış gidiyordu ama onun yanına oturmayacaktım ve kızımı buna hazırlamamışken onunla vakit geçirmesine izin vermeyecektim. Ona söyleyebildiği zaman-

"Biletleri alanın ben olduğumu düşünürsek, bu oldukça kaba bir davranış," dedi alçak sesle. Bir noktada daha da yaklaşmıştı. Tam önümüzde durdu ve ben sanki onu ondan korumam gerekiyormuş gibi kolumu Evie'nin omuzlarına doladım. İçten içe, sadece kendimi bu buluşmanın sonuçlarından korumaya çalıştığımı biliyordum. Yalanımın ortaya çıkmasının sonuçlarından. "Biletleri sen aldın," diye kabul ettim, "ama belli ki bir anneyle hiç çıkmamışsın, çünkü kimse önceden haber vermeden çocuğunu sevgilisiyle tanıştırmayı kabul etmez," diye tısladım. Çevresel görüşümde Evie'nin bana baktığını gördüm.

Küçük eli ceketimin altından uzanıp sırtıma yapıştı. Sanki kendini benim yanımda eritmek istiyormuş gibi omurgamın dibindeki elbiseyi giydi.

Bu tamamen yanlıştı. Her şey yanlıştı.

Cole bana bir yabancıymışım gibi, hayır, bir yabancından daha kötüyümüşüm gibi baktı. Onun gözünde aşağılık, değersiz bir solucandım.

Kalp kırıklığı içimde gizli bir patlamaydı, ama acının ve olabilirdi ve neredeyse olabilirdi kederinin üzerine çok, çok daha büyük bir şey bindirilmişti.

Kızgındım.

Kendisini kızım ile tanıştırmak niyetiyle, hiçbir uyarıda bulunmadan buraya geldiği için kızgındım. Evie ile konuşma şansımı elimden aldığı için kızgındım. Bu kadar *küstah olduğu için* kızgın-

"Kaç yaşındasın, Evie?" Cole sordu.

Kızım bana baktı, kaşlarını çattı ve sonra ona baktı. "Altı." "Doğum günün ne zaman?"

"Bu kadar yeter," diye tersledim.

"Hayır, bilmek istiyorum," dedi Cole, gülümsemesi soğuk, korkunç bir şeydi. "Ne zaman doğdun, Evie?"

"Doğum günüm Temmuz'da-"

"Sus, tatlım," diye araya girdim ama artık çok geçti. Cole'un geriye doğru saymasını izledim. Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken izledim, doğum ayı ihtiyacı olan tek onaydı.

Yüzünde acı ifadesi belirdi ama onu bastırdı ve öfke ve tiksintiyle örttü. Hepsini hak etmişim.

"Gidelim," dedim Cole'un yanından geçerken. Çıkışa baktım, kalbim kaçma isteğiyle çarpıyordu. Ama Evie'nin eli benimkine kaydı ve

Beni B kapısına doğru çekti. Tiyatronun hoparlörlerinden herkesin yerini bulması gerektiğini belirten bir zil çaldı.

Sanki bir rüyadaymışım gibi -kabus gibi- kızımın beni lobide, görevlilerin biletlerimizi okutmak için beklediği tiyatro kapısına doğru çekmesine izin verdim. İşimiz bittiğinde omzumun üzerinden baktım. Cole tam olarak bıraktığımız yerde duruyordu, taştan bir surat takınmıştı, yumrukları sıkı topalar halinde sıkılmıştı.

Kalabalık bizi karanlık tiyatroya taşıdı ve yerlerimizi bulduk.

Evdeki en iyi koltuklar bizimdi. Tabii ki öyleydik. Cole Christianson için en iyisinden başka bir şey yoktu. Pelüş koltuğa oturdum ve Evie'yi yanıma yerleştirdim, solumdaki boş sandalyeye sanki bir yılan minderden fırlayıp beni ısıracaktı gibi baktım.

Her şey bitmişti. Hafiflik, aşk, sadece bir adamın gözünde dünyanın en güzel kadını olmak. Bir daha asla onu öpemeyecek, ona dokunamayacak ya da gülüşünü duyamayacaktım.

Bunun olacağını biliyordum ama yine de dayanılmazdı.

Evie yüzünde endişeyle bana baktığında yüz ifademi düzelttim ve gülümsedim. İçim küle dönerken ona "Bu harika olacak," diye söz verdim.

"Kimdi o anne? Gerçekten patronun muydu? Başın belada mı?"

"O benim patronum," diye onayladım. *Şimdilik*. "Merak etme; başım belada değil. Her şey yoluna girecek."

Kaşları daha da çatıldı ama başka bir şey sormadan ışıklar karardı ve müziğin ilk parçası çalmaya başladı.

Koltuğuma gömüldüm ama gösterinin hiçbirini görmedim. Bildiğim kadarıyla hayatım sona ermişti.

OTUZ DÖRT COLE

Yıllar önce beni evlat edinen ailemin evinin tavan arasında yaşadığım hayatımın en kötü deneyiminden kurtulduğumu sanıyordum. O iç burkan keşif kendim, hayatım ve geçmişim hakkında bildiğimi sandığım her şeyi yeniden düzenlemişti. Yetişkinliğin zirvesindeydim ve aniden hiçbir şey bilmiyordum.

Beni yetiştiren aileye hiçbir zaman ait olmadığının yavaş yavaş farkına varmak beni yıkmıştı. Doğum günü hediyelerimin kardeşleriminkiyle aynı olmaması birden anlam kazandı. Ya da üniversite fonumun hiç oluşturulmamış olması. Ya da kardeşlerimin yaramazlıkları yüzünden bir şekilde başımın belaya girmesi.

Her şey anlamlıydı ve *acıtıyordu*.

Gençlik yıllarımda, yeterince sıkı çalışırsam ailemdeki diğer çocuklar kadar sevileceğime dair bir his vardı içimde. Eğer iyi notlar alırsam, tüm ev işlerimi yaparsam, sessiz kalırsam ve uslu durursam, o zaman buna layık olurum.

Kontrol edemediğim bir şey yüzünden daha değersiz olduğumu keşfetmek mi? *Bilmediğim* bir şey yüzünden?

Gelen duygu kasırgası beni yerle bir etmişti. Keder ve öfkeyle, incinmişlikle dümdüz olmuştum. Öfke. Yıllar geçtikçe bu duygular yatışmış ve geriye derin bir belirsizlik duygusu kalmıştı. Dünyadaki yerimi bilmiyordum. Kimseye güvенеbileceğimi düşünmüyordum. Ait olduğumu düşünmüyordum.

Evlatlık olduğumu keşfetmek -ve yaşadığım çocukluğu anlamlandırmak- genç yetişkinliğimin büyük bir kısmını şekillendirmişti. Bunu atlatmışım,

Hırpalanmışım ama kırılmamışım. Yaralarım vardı ama iyi olduğumu düşünüyordum. Elbette sadakatim zor kazanılmıştı ama *kazanılabilirdi*.

Gershwin Tiyatrosu'nun lobisinde dururken, tüm bu inançların ne kadar gülünç olduğunu fark ettim. O eski yaraları yüzeyden gizleyen ince kaplama yırtılıp atılmıştı. Kanlıydım, yaralıydım ve evet, kırılmışım.

Ya da en azından ben kırılıyordum.

Carrie sinema salonunun kapısında kayboldu ve yanında koyu renk bukleli bir baş da onunla birlikte gitti. Benim yüzüme sahip altı yaşında bir çocuk. Benim gözlerimle.

Son kalanlar da aceleyle tiyatroya girdi ve yer göstericiler kapıları kapattı. Dünyam altüst olurken lobide durdum.

Bana yalan söylemişti. Beni yatağına almış ve sanki onun dünyasıymışım gibi bana gülümsemişti ve tüm bu zaman boyunca *yalan* söylemişti.

Küçük bir şey için değil. Affedilebilir bir şey hakkında değil.

Bir *çocuk* hakkında yalan söylemişti. O kadar büyük bir şeydi ki, şeklini bile kalbimde hissedemiyordum. *Yıllardır* bir babaydım ve bunun farkında bile değildim. Bunu benden almıştı. Tüm o ilkleri kaçırmışım. Kendi babalarımın -evlatlık ve biyolojik- benim için asla olamadıkları şeyi olma şansını kaçırmışım.

Carrie onu benden çaldı.

Beni gördüğünde bayılmasına şaşmamalı. Tabii bu da yalan değilse. Nereden bilebilirdim ki? Beni hep kandırdı. Rüyalarımın kadınıyla tanıştığımı sanıyordum ve bunca zaman...

Zihnimde yarattığım o kaide - Carrie'nin onca yıl önceki anısını barındıran kaide - yıkıldı.

O mükemmel bir kadın değildi. Benim onun için yaratıldığım gibi o da benim için yaratılmamıştı. Yalancı, hilekâr bir kadındı ve muhtemelen bunca zamandır bana gülüyordu.

Çıkışa doğru attığım ilk adımda ayakkabımın tabanını yerden sökmek zorunda kalmışım gibi hissettim. Tökezleyerek ilerledim ve bir şekilde dışarı çıkmayı başardım. Hava soğuktu; egzoz ve eski çöp kokuyordu. Dışarıdaki aydınlığa göz kırparak nefes aldım ve çığlık atmak istedim.

On dört yaşındayken annemin beni sevmesini sağlayacağını düşündüğüm için mutfakta yerleri silerken olduğum kadar aptaldım. Ama bu sefer bir kadının hayatıma, yatağıma ve kalbime girmesine izin vermişim. Nişanım bozulmuştu. Tüm hayatımı mahvetmişim.

Ne için? *Onun* için mi?

İnsanlar yanımdan geçerken beni itip kakıyorlardı ve ben bunu hissetmiyordum bile. Bir taksi çağırıp arka koltuğa geçtim ve taksici ya nereye gideceğimi söylememi ya da inmemi söyleyene kadar kendime geledim ve ona adresimi verdim.

Daire boştu. Alba'nın yatağının yanına bile gidemiyordum, çünkü eski bir nişanlının ona destek olmaya ne hakkı vardı? Burada ailem yoktu. Hiçbir şeyim yoktu.

Gözlerimi kıptım ve oturma odasındaki bar arabasının başında duruyordum, elimde bir bardak likör vardı. Buraya geldiğimi ve bardağı doldurduğumu hatırlamıyordum. Bir yudum aldım, boğazımdan aşağı kayarken alkolün yakıcılığının tadını çıkardım. Geri kalan yerimden daha az acıyordu. En azından acı bana hayatta olduğumu hatırlatıyordu.

Derin, titreyen bir nefes alarak telefonumu çıkardım.

"Kaia," dedim. "Carrie Woods'un sözleşmesini derhal geçerli olmak üzere feshet."

Kısa ve keskin bir sessizlik oldu. "Yani-"

"Kovun onu."

Baş asistanım ona hak vererek, "Elbette," dedi ve kinci olmak iyi hissettirdi. Carrie'ye burada güçsüz olmadığımı hatırlatmak için. Sonra telefonu kapattım ve Pazartesi sabahı için bir toplantı ayarlamak üzere avukatımı aradım. Bir daha asla hayatım başkalarının yalanlarının insafına kalmış gibi hissetmeyecektim. Sırlar tarafından kontrol edilmeyecektim. Kızımın da benim yaşadıklarımı yaşamasına izin vermeyecektim. Yirmi yaşına geldiğinde varlığını keşfetmeyecek ve neden onun için hiç mücadele etmediğimi merak etmeyecekti.

Bu düşünce o kadar ağır geldi ki kanepeye yığıldım. Bir kızım vardı. Bir çocuk yaratmıştım. Ve hiçbir fikrim yoktu.

Telefonuma tekrar bakarken ellerim titredi. İçimde küçük bir tereddüt ipliği dolaştı. Carrie aylardır beni aradığını söylemişti. Belki de...

Öfke içeri girdi ve bu düşünceyi bir hamamböceği gibi ezip geçti. Carrie sabrımı ya da nezaketimi hak etmiyordu. Günahlarını örtbas edecek bir açıklama bulmak için zamanı hak etmiyordu.

Bana yalan söylemişti. Yüzüme bakmış, beni istediğini, *benim olduğumu söylemişti* ve bunların hepsi yalandı.

Onun adını geçerek güvenilebileceğimi bildiğim tek kişiyi aradım. Rome üçüncü çalışta cevap verdi, berbat, berbat günümün hikâyesini dinledi ve bir saat içinde evimde olacağını söyledi. Telefonu kapattım ve derin bir nefes aldım, kafamda savaş hatlarını çizmeye başlamıştım bile.

Carrie'yi lanetledim. Büyümek isteyen nefreti besledim. Ama tüm bunların altında, gerçekten hissettiğim şey incinmektir. Ve Roma kapıma geldiğinde, kalbimin hain bir parçası eşikimde durup içeri davet edilmeyi bekleyen kişinin Carrie olmasını diledi.

OTUZ BEŞ CARRIE

EVIE eve dönerken çok neşeliydi. Onun konuşmalarına ayak uydurmak için elimden geleni yaptım ama zihnim rüzgârla savrulan bir tundra gibiydi. Kasvetli, sert ve yaşamdan yoksun. Nehri geçip trenden indiğimizde, eve doğru ilerlerken Evie elini benimkinin içine soktu.

"Büyüdüğümde arıcı olmak istiyorum," diye açıkladı. "Öyle mi?"

"Evet. Ve sana bal getirebilirim."

Gülümsemem yorgundu ama samimiydi. "Bu hoşuma giderdi."

Tanıdık sokaklar boyunca birkaç dakika daha yürüdük. Sadece birkaç blok daha yürüdükten sonra köşeyi dönecek ve binamızı görecektik.

"Anne?"

"Evet, Evie?"

"Kimdi o adam?"

Kalbim o kadar sıkıştı ki kendimi sabit tutabilmek için yavaşlamak zorunda kaldım. Derin nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim.

"O gerçekten senin patronun mu?"

"Evet," diye cevap verdim. "Ama onu daha önceden de tanıyordum."

"Oh." Karşıdan karşıya geçmek için asfalta adım attığımızda ayakkabıları kaldırımın kenarında biriken çakıllara çarptı.

Bu konuda başka bir şey söylemedi ve gerçek boğazımda bir yerde takılı kaldı. Eve döndüğümüzde Evie, Hailey'e koştu ve ona her şeyi anlattı.

Oyun. Cole'dan bahsetti, bu da Hailey'nin kaşlarını kaldırdı. Başımı sallayarak Hailey'e bu konuda konuşmak istemediğimi işaret ettim.

Evie gösteriden hatırladığı şarkıları söylemeye başladığında telefonum titredi. Kaia. Cevap verdim ve başından beri geleceğini bildiğim kısa, acımasız bir konuşma yaptım:

"Carrie?"

"Evet."

"Az önce Bay Christianson'la konuştum ve gitmene izin vermek zorundayız."

Kalbimdeki acı yoğunlaştı ama sesim sabit kaldı. "Anlıyorum." "Özür dilerim Carrie," dedi Kaia daha nazik bir sesle. "Ne olursa olsun, ben harika bir ekip üyesi olduğumu düşünüyorum. Seni neden bırakmak istediğini anlayamıyorum."

Dudaklarımın kenarları acıyla kıvrıldı. "Sorun değil. Anlıyorum." "Kişisel eşyalarınızı elimizdeki adrese gönderebiliriz." "Teşekkür ederim."

Bir duraklama oldu ve sonra Kaia, "İyi şanslar," dedi.

Telefonu kapattık ve kızımın, oyunun baş kahramanının sahnede yaptığı gibi bir dönüş yapmasını izlemek için döndüm. Hailey ona gülümsüyordu ama gözleri bana kayıyordu.

Ve aniden yorulдум.

Tüm bu sırlardan bıkmıştım. Cole'un bunu bu şekilde öğrenmesi benim hatamdı; ilk karşılaşmamızdan sonra ona Evie'den bahsetmeliydim. Korkaklığım dilimi tutmama neden olmuştu. Her şeyden korkuyordum: maaş çekimin istikrarını kaybetmekten. Kızımla geçireceğim zamanı kaybetmekten. Hayatımı elektrikli testere gibi kesip biçen adamı bir kez daha görme şansını kaybetmekten.

Bu korkuya kapılmak beni buraya getirdi. İşsiz ve sevgisiz, kaçınmak istediğim o velayet savaşının yaklaşan tehdidiyle. Ya da daha kötüsü

-Belki de Evie'nin babası onunla hiçbir şey yapmak istemezdi.

Altı yaşında bir çocukla normal, rutin bir hayatın tüm normal, rutin görevleriyle dolu gün ilerledikçe, kendime olan kızgınlığım keskinleşti. Neden bu kadar korkuyordum? Bu korku beni Derek'le olan o berbat ilişkide tutan şeydi. Cole'la ilk tanıştığımında ona karşı bir bağ hissettiğimi söylememi engelleyen şey buydu. Beni Bay Wentworth için olması gerekenden çok daha uzun süre çalışmaya iten, mali durumumu ve kızımın geleceğini etkileyen şey buydu.

Korku boynuma geçirilmiş bir ilmektir ve ipin derime sürünmesini hissetmekten bıkmıştım. Yemek tabakları toplandıktan sonra kızıma döndüm ve benimle dondurma yemek isteyip istemediğini sordum.

Parladı. "Evet!"

Mahallemizdeki süslü dondurmacı sadece sıcak aylarda açıktı, bu yüzden ceketlerimizi ve ayakkabılarımızı giyip en yakın köşedeki dükkana gittik. Evie hayatının en önemli kararını veriyormuş gibi dondurucudaki tatlara baktı ve sonunda her zaman seçtiği dondurmayı aldı: kremli vanilya tabanında çikolatalı kurabiye hamuru. İki pint aldık ve tezgahın birkaç plastik kaşık alıp kızımınla birlikte en yakın parka doğru yürüdüm.

Gece serindi, havada kışın izleri vardı ama biz sıkı sıkıya sarınmıştık ve yol iyi aydınlatılmıştı. Parktaki bir banka oturdum ve Evie'ye ayağa kalkmasını işaret ettim. Biralardan birini ona uzattım ve ikincisini kendime aldım. Evie'nin gözleri büyüdü; hiçbir zaman bütün birayı kendine ayırmazdı ve biz de hiçbir zaman doğrudan kutudan yemezdik.

Ama korkmaktan bıktığımı söylemiştim. Rüşvetin üstünde olduğumu hiç söylemedim.

Birkaç lokma yedik ve ben düşüncelerimi topladım. Korku, midemin çukurunda yapışkan siyah bir katrandı. Evie'yle konuşmak istemiyordum. Küçük baloncuğumuzda, güvende ve emniyette kalmak istiyordum, Evie'nin endişelenmesi gereken tek şey heceleme yarışmaları ve dondurma tatlarıydı. Onunla zor konular hakkında konuşmak zorunda kalmak istemiyordum. Cole orada olmak istese de istemese de bir şekilde acı çekeceğini bilsem de onu acı çekerken görmek istemiyordum. Hayat böyleydi. Bunu durduramazdım ve olası acılardan korkmak uzun vadede durumu daha da kötüleştirirdi. Bu dersi bugün erken saatlerde oldukça açık bir şekilde öğrenmiştim.

Sonunda tereddütlerimden dolayı kendimden bıkmış bir halde derin bir nefes aldım. "Evie, baban hakkında ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Gözlerini kısarak bana bakarken bir parça kurabiye hamurunu çiğnedi. "Onun iyi bir adam olduğunu söylemiştin."

"Doğru," diye kabul ettim. "Ve sen gelmeden önce onunla bağlantımı nasıl kaybettiğini hatırlıyor musun?"

"Hı-hı," dedi ve büyük bir parça kurabiye hamuru için dondurmasına daldı. Yün eldivenler giymişti ve iyi kavramakta zorlanıyordu, bu yüzden mükemmel ısırlığı ararken pint'i bacaklarının arasına sıkıştırdı.

Kolumu omuzlarının arkasındaki banka koydum ve kalın bir şekilde yutkundum. "Eğer babanla tekrar temasa geçersen, onunla tanışmak ister misin?"

"Elbette," dedi ve kurabiye hamuru parçasını dondurma hapishanesinden kurtardı. Mutlu bir şekilde kıpırdanarak yedi. Ağzı doluyken, "Onu buldun mu?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim.

"Oh," dedi, gözleri dondurmasında. Kaşığı kenara vurdu, bacakları ileri geri tekmeliyordu. Uzun bir süre sessiz kaldı ve ben de düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu bilerek bekledim. Birkaç lokma daha dondurma yedi, sonra başını omzuma yaslamak için bana yaklaştı.

"Anne?" diye sordu.

"Evet, tatlım?"

"Tiyatrodaki adam mıydı?"

Donup kaldım. "Pardon?"

"Babam. Yeni patronun o mu?"

Gözlerimi kapattım. "Evet. Ama artık onun için çalışmayacağım." "Oh.

Benim yüzümden mi?"

"Hayır, Evie," diye cevap vermek için acele ettim. "Bu senin hatan değil. Artık onun için çalışmayacağım çünkü... bu iş için uygun değildim." Teknik olarak.

"Bay Wentworth için çalışmaya geri dönecek misin?" diye sordu. "Belki."

Sessizlik içinde oturduk, dondurmalarımızı unutmuştuk, akşamın son ışıkları da kaybolurken bir park bankında ışıktan bir külahın içinde oturuyorduk. Hava soğumuştü ve yakında eve gitme vaktinin geleceğini biliyordum.

"Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?" Sessizce sordum.

Botları göründü, sonra ayaklarını ileri geri tekmelerken tekrar aşağı indi. "Babam hakkında mı?"

"Evet."

"Umm... Sanırım..."

"Evet?"

"Beni görmek istiyor mu?" Sorusu küçük ve tereddütlü geldi ve kalbimi kırdı. Evie'nin kaç kez babasını düşündüğünü merak ettim. Kaç kez istenip istenmediğini merak etmişti.

"Bence asıl önemli olan senin onu görmek isteyip istemediğin" dedim.

Dudaklarını yana doğru büktü. "Sanırım öyle... ama..."

Saçlarını okşadım. "Ama...?"

Evie uzun bir nefes verdi. Önünde beyaz bir bulut halinde kabardı ve sonra dönüp bana baktı. "Arıları sever mi?"

Bir kakhaha attım. "Emin değilim."

"Ah," diye cevap verdi kaşlarını çatarak. Sanki babasının arılardan hoşlanıp hoşlanmadığını öğrenmek yapılacaklar listemin en başında olmalıymış gibi. Gülümseyerek dudaklarımı şakağına götürdüm ve onu öptüm. Daha fazla soru olacaktı. Cole'un ne yapacağını öğrendiğimde bir konuşma daha yapacaktık. Muhtemelen birden fazla konuşma. Ama şimdilik, bu olasılığa kapıyı açmış olmak yeterliydi.

Eve doğru yürürken kendimi biraz daha hafıflemiş hissettim. Evet, işler hâlâ karmakarışık. Cole benden nefret ediyordu. İşimi kaybetmişim. Muhtemelen bir daha asla Cole'u sevdiğim kadar derinden sevebileceğim bir adam bulamayacaktım ve bir daha asla o kadar yoğun bir bağ hissedemeyecektim. Çok ama çok şey kaybetmişim ve bunların çoğu benim hatamdı.

Ama kızım iyiydi. Bu gece için bu yeterliydi.

OTUZ ALTI CARRIE

Ofiste bıraktığım birkaç kişisel eşyayı ertesi Salı günü kurye aracılığıyla teslim aldım. Küçük kutuyu açtığımda telefonumun şarj aletini, çekmecelerime zulaladığım atıştırmalıkları, boş bir su şişesini ve haftalarımı harcayarak sağlığına kavuşturduğum küçük sukulentimi buldum. Toprağı kutunun dibine saçılmıştı ve pürüzsüz, oval şekilli yaprakları ezilmiş ve parçalanmıştı. Leşini elime aldım ve gözyaşlarına boğuldum. Ben tezgâhta durmuş, bana miras kalan bir bitkinin kalıntılarını tutarken, Hailey koşarak mutfığa geldi ve saçma sapan gözyaşları döktü.

Bir sonraki darbe yaklaşık bir hafta sonra, Bay Christianson'u temsil ettiklerini söyleyen şehirdeki şık bir hukuk bürosundan gelen e-posta ile geldi. E-postayı yarım düzine kez okudum, sonra Carla'yı da konuşmaya dahil ettim. O gün daha sonra beni aradı.

"Arabuluculuk için görüşmek istiyorlar," dedi. "Bu iyi bir şey." "Öyle mi?"

"Bu bir konuşma. Eğer mahkemeye gitmeden bir anlaşmaya varabilirsek, bu herkes için daha iyi olur."

"Tamam," dedim, korku tırnaklarını omurgamdan aşağı hafifçe sıyrırıyordu. "Ben ayarlayayım mı?"

Yutkundum. "Elbette," diye kabul ettim, sonra telefonu kapattım ve bir süre oturmak zorunda kaldım. Yaşam gitti üzerinde içinde arasında Bomba gibi. Bu e-posta geldi, ve arabuluculuk organize edildi, ancak arada okul, akşam yemeği ve çamaşır vardı. Fen projeleri ve matematik testleri vardı. Benim

Bay Wentworth'a yalvar yakar bir telefon açtım, o da bana eski işimi geri verdi ve "Burası sensiz neredeyse dağılıyordu" dedi.

Günlerimin ritmi çoğunlukla normaldi, ancak Cole'un varlığının yaklaşan tehdidi beni sürekli rahatsız ediyordu. Carla ile haklarım, ziyaret konusunda neyin makul olacağı ve kızımı koruma ihtiyacım hakkında konuştum. Çok mantıklı ve makul davrandım.

Ve içim acıyordu. Olabilecekleri düşünerek kendime işkence ettim. Ya onu yıllar önce bulsaydım? Birlikte bir hayat kursaydık, aşkımız büyüseydi? Ya Evie'nin başından beri bir babası olsaydı? Doğduğu andan itibaren kendine ait bir odası ve paranın satın alabileceği tüm avantajlara sahip olsaydı?

Şirket toplantısını ve bana hissettirdiklerini düşündüm. O birkaç pırıltılı gün boyunca kendimi güzel, yetenekli ve canlı hissetmişim. İçimde bir ateş vardı - daha iyi bir yaşam için umut. Aşk ve seks ve kahkaha ve ışık.

Ama bu gerçek değildi. Sırrım üzerine, kendi omurgasızlığım üzerine inşa edilmişti. Benden koparılıp alınmasını hak etmişim. Hissettiğim acı haklıydı. Cole bana kızmakta haklıydı.

Daha iyi olmam gerekiyordu.

Arabuluculuk günü tüm işlerimi bitirdim ve Bay Wentworth'e öğleden sonra izin almam gerektiğini hatırlattım. Sonra kendimi toparladım, trene bindim ve arabulucunun Manhattan'daki ofisine doğru yola çıktım. Yol boyunca avuçlarım terledi. Kalbim dengesiz atıyordu ama kendimi kıpırdamadan oturmaya zorladım.

Evie babasını tanımayı hak ediyordu ve Cole da kendi sözünü söyleme şansını hak ediyordu. Artık bir korkak olmayacaktım.

Carla benimle lobide buluştu ve asansörle binanın on ikinci katına çıktık. Pencereli bir duvarı ve köşesinde sahte bir bitkisi olan bir konferans odasına girdik. Arabulucu orta yaşlarda yorgun görünümlü bir adamdı. Saçları dökülmüştü ve mavi gözleri vardı ve kendini Thomas olarak tanıttı. Oturduğum sandalye her hareketimde gıcırdayıyordu, ben de kalkıp bir sonrakine geçtim. Avuçlarım yine terlemişti, bu yüzden onları bir kez daha pantolonuma sildim.

Ve sonra asansör açıldı.

Onu görelî sadece üç haftadan biraz fazla olmuştu ama varlığının ne kadar güçlü olduğunu unutmuşum. Cole asansörden mükemmel bir şekilde dikilmiş siyah takım elbisesinin altına beyaz bir gömlek giyerek çıktı. Onun

Yakası açıktı ve güçlü boğazını bir an için görebildim. Saçları yeni kesilmişti ve koridorun floresan ışıkları altında parlıyordu. Bize doğru sinsice yaklaştı, çenesi gergin, kasları gevşekti.

"Ne konuştuğumuzu hatırla," dedi Carla sessizce, masanın altından kalçamı okşayarak. Sorun şu ki kendi adımları bile hatırlayamıyordum. Cole'un karanlık gözleri benimkilerle çarpıştığında ya da konferans salonunun eşiğinden geçip bana etimi kemiklerimden ayırmak için sabırsızlanıyormuş gibi baktığında değil.

Nefesim titredi. Arkasından bir grup avukat içeri girerken Carla ayağa kalktı ama ben bacaklarıma güvenmediğim için oturmaya devam ettim. Cole tam karşıma oturdu. Gözleri içimde delikler açıyordu ama cesaretimi topladım ve onlarla göz göze geldim.

Bakışlarının ağırlığı muazzamdı. Birdenbire ne kadar küçük ve güçsüz olduğumun farkına vardım. Korku içime çöktü. Kızımı benden alacaktı. Onun için benimle savaşacak ve kazanacaktı.

Bakışlarımı ayırdım ve önümdeki boş not defterine baktım. Nefesim kesilmişti ve onu kontrol altına almak için mücadele ettim.

"Beyler, bayanlar," diye başladı Thomas. "Bugün zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.

Arabuluculuk için hedeflerimizi gözden geçirerek başlamak istiyorum..."

Thomas konuşurken Cole'a bir kez daha baktım. Gözlerinde sert bir bakışla arabulucuyu izliyordu, çenesi sıkıca kenetlenmişti. Öfkesi dalga dalga yayılıyordu ve bana karşı hâlâ bir şeyler hissediyor olabileceğine dair küçük bir umut beslediğimi fark ettim.

Yapmadı. Öfkenin de ötesindeydi ve beni bir böcek gibi ezmek istediğinden şüpheleniyordum. Kalbim acı dolu bir nefes aldı.

Carla tekrar bacağımı okşadı ve ona baktığımda beni cesaretlendiren bir baş selamı verdi. Derin bir nefes aldım, doğruldum ve şu ana odaklanmaya çalıştım.

Önemli olan Evie için en iyisi olan bir anlaşmaya varmaktı. Benim aptal kırık kalbim değil. Bunu kendime ben yapmıştım ve beraberinde gelen acının her zerresini hak ediyordum.

Carla'nın sesi düşüncelerimi delip geçti: "...ve üç ay boyunca ayda bir kez gözetimli ziyaret düzenlemeye hazırız, daha sonra sıklığı yeniden değerlendirebiliriz."

"Altı yıldan fazla bir süre benden sakladıktan sonra onu ayda sadece bir kez görmeme izin mi vereceksin?" Cole sordu, sesi soğuktu.

"O altı yılın çoğunda soyadını bile bilmiyordum Cole," diye karşılık verdim. "En fazla sekiz hafta boyunca onu senden sakladım."

Cole masanın öbür ucundan, "Bu da iyi bir muhakeme yeteneğinden yoksun olduğumuzu gösteriyor," dedi.

Öfkelendim. "Önce bana danışmadan kızımın görüşebileceğini sanman sağduyu eksikliğiydi."

"Yalan söylemeseydim bana daha ne kadar yalan söyleyecektin?"

"Bay Christianson, Bayan Woods, lütfen," dedi Thomas, odadaki gerginliği yatıştırmaya çalışırken sesi sert ama nazikti. "Unutmayın, birlikte çalışmak için buradayız."

Yüzümü Cole'dan çevirip derin bir nefes çektim. Tüm vücudum titredi ve ter koltuk altlarımı ıslattı. Bu düşündüğümde çok daha zordu.

Toplantının sonunda, Cole'un Evie'yi iki ay boyunca haftada bir kez benim yanımda görmesine izin vermeyi kabul ettim, daha sonra yeniden değerlendirecektik. İkimiz de arabuluculuktan kaybetmiş gibi hissederek ayrıldık. Odadan çıkışını ve asansör düğmesine basışını izledim, gözleri sert, omuzları kaskatı kesilmişti.

Benim çıkışım yavaş ve sancılı oldu. Kendimi çok fazla sıkılmış eski bir bulaşık bezi gibi hissediyordum. Eve döndüğümde bir saat kanepede uzandım, sonra kendimi sürükleyerek ayağa kalktım ve Evie'yi okuldan almaya gitmek için hazırlandım.

Bir başka zorlu konuşmanın zamanı gelmişti.

OTUZ YEDİ COLE

Az önce kontrol ettiğim saatin üzerinden kazağımın kollarını DÜZLEŞTİRDİM. Neredeyse geç kalıyorlardı. Sert ahşap koltukta kayarken, tekrar kontrol etme isteğime direndim. Saate baktığımdan beri sadece on saniye geçtiğini biliyordum; beni huzursuz eden şey zaman değildi.

Kızımınla tanışmak üzereydim.

Aldığım hediyein hâlâ orada olduğundan emin olmak için yanımdaki çantaya dokundum ve restoranın duvarındaki saate bir göz attım. Sonra kendime lanet ettim.

Ben böyle değildim. Sinirli bir ninny değildim. Önemli insanlarla pazarlık yaptım. Milyarlarca dolarlık bir portföyü yönetiyordum. Ve altı yaşında bir çocuk beni terletiyor muydu?

Kapı açıldı ve kendimi kandırmayı bıraktım. Beni tedirgin eden sadece altı yaşındaki çocuk değildi. Carrie kapıdan içeri girdi, ilk tanıştığımız günkü kadar güzel görünüyordu. Ve ofise girdiği gün. Ve golfte beni yendiği gün. Ve aradaki her gün, öncesi ve sonrası.

Beni bu kadar etkilemesinden nefret ediyordum. Kızımın benden sakladıktan, bana haftalarca yalan söyledikten ve beni gerçekten önemseydiğine inandırdıktan sonra hiçbir şeyi denetlemeyi hak etmediği halde burada olmasına içerliyordum. Beni aptal yerine koymuştu ve ben bunu hâlâ atlatamamıştım. Atlatabileceğimden de şüpheliydim.

"Merhaba Cole," dedi masamızın önünde dururken.

Başımı salladım. "Merhaba." Bakışlarım Carrie'nin yanına yapışmış küçük kıza kaydı. Koyu kahverengi gözleriyle bana bakıyordu, saçları bana ne kadar benzediğini görebilmem için yüzünden geriye doğru örülmüştü. "Merhaba. Ben-" Durdum. Kendime ne demem gerekiyordu? "Cole" gayri resmi görünüyordu. "Baba" küstahça görünüyordu.

"Sen benim babamsın," diye ekledi, sonra annesine baktı. Carrie başıyla onaylayınca küçük kız elini uzattı. "Annem sana nasıl hitap edeceğimi seçebileceğimi söyledi. Zara babasına 'Baba', Imogen de kendi babasına 'Papa' diyor ama ben karar veremedim, o yüzden sana Cole diyeceğim."

Ne istediğini bilen bir kız. Buna itiraz edemezdim. "Kulağa adil geliyor."

Bana bir iş adamı gibi başını salladı. "Ben Evie."

"Evelyn'in kısaltması," dedim ve gülümsememe engel olamadım.

Evie bana gülümsedi. "Evet. Hatırlamışsın!" Sandalyeye kaydı ve yanına oturan Carrie'ye baktı. "Anne, dondurmali ve çikolata soslu brownie alabilir miyim?"

"Önce yemeğini yemelisin Evie," dedi Carrie, sesi sert çıkıyordu ama kızına bakarken gözlerindeki sevgiyi görebiliyordum.

Dışarıdan bakan bir yabancı gibi hissettim. Boğazımı temizledim ve "Browni sever misin?" dedim.

"Evet," diye onayladı Evie, başını şiddetle sallayarak. "Ve turta." "Ve kurabiyeler," diye ekledi Carrie. "Ve kek."

"Ve özellikle dondurma!"

Evie'nin sırtışı beni güldürdü ve Carrie'ye bakma isteğime engel olamadım. Yarı gözlerini devirdi ama gülümsemesi genişledi.

Kendimi ona gülümserken yakaladım. Bu kadar kolay hissetmekten hoşlanmadığım için boğazımı temizledim ve yanımdaki sandalyenin üzerine bıraktığım çantayı aldım. "Sana bir şey getirdim," dedim Evie'ye.

Daha dik durdu ve göz ucuyla baktı, sonra çantayı aldı. Yüzü aydınlandı. "Bir arı pelüşü! Anne, bak!"

"Vay canına," dedi Carrie, hediyeği incelemek için eğilirken kolunu Evie'nin sandalyesinin arkasına doladı.

"Ne kadar yumuşak olduğunu hisset," diye emretti Evie, doldurulmuş hayvanı -doldurulmuş böceği- annesine doğru iterek. Sonra aynısını bana yaptı, tüylü siyah-sarı arıyı bana doğru itti.

Parmak uçlarımla usulca okşadım ve başımı salladım. "Gerçekten yumuşak," diye onayladım.

Evie gülümsedi ve arıyı göğsüne götürerek kucakladı.

Bir süredir iş hayatındaydım. Finanstan reklamcılığa ve teknolojiye kadar birçok farklı sektörde çalıştım. Büyük anlaşmalara aracılık etmiştim ve genellikle işi bitiren sert biri olarak görülüyordum. Ama hiçbir şey -hiçbir şey- o küçük kızın ona aldığım hediyeye sarıldığını görmek kadar tatmin edici olmaya yaklaşamamıştı bile. Aslında biraz tılandım. Carrie'nin seçtiği İtalyan restoranı zaten tozluysa ama gözlerim birden şüpheli bir şekilde sulanmaya başladı.

"Ne diyorsun?" Carrie sordu.

"Teşekkür ederim!" Evie hâlâ o aptal pelüş arıyı kucaklayarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Bayıldım buna.

Ona Freya diyeceğim."

"Freya mı?" Kaşlarımı çattım.

"*Bee Good*'un kahramanı," diye açıkladı Carrie, kızının saçlarını okşamak için uzanarak. "Gerçekten güzel bir gösteriydi," dedi ve biraz beceriksizce, "Teşekkür ederim," diye ekledi.

"Büyüdüğümde arıcı olacağım," dedi Evie. Kaşlarımı çattım. "Bu tam zamanlı bir iş mi ki?"

Evie omuz silkti. "Kimin umurunda?"

Carrie homurdandı ve ben de kendi gülüşüme engel olamadım. Bir garson kendini tanıtmak ve içki siparişlerimizi almak için masamıza uğradığında üçümüz de başımızı kaldırdık ve bu fırsatı Evie'ye bir bakış atmak için kullandım - ve bir tane de Carrie'ye.

Bu... korkunç değildi. Burada oturup bana ihanet eden kadının huzurunda tanımadığım küçük bir kızla konuşmanın ne kadar zor olacağını düşünüp terlemiştim ama aslında nefes almak kadar kolaydı.

Evie bana oyundan bahsetti, sonra da okulunun heceleme yarışmasını kazanmasıyla övünmeye başladı. Kendimi, hecelemeye çalışması için menüden kelimeler okurken buldum. Onları seslendirdi ve ara sıra rehberlik için Carrie'ye baktı, o da her zaman sabırlıydı. Evie'ye asla cevabı vermedi ama nazıkçe kendi başına bulması için onu teşvik etti.

Ben hiç böyle bir şey yaşamadım. Bizim evde, kardeşlerim saatlerce özel ders alsa da ödevler konusunda tek başımaydım. Eğer içlerinden biri kötü bir not alırsa, bu bir şekilde onları gerektiği gibi desteklemediğim için benim suçum olurdu. En başından beri tek başıma mücadele etmek zorunda kaldım ve bu süre boyunca bana neden farklı davranıldığını merak ettim.

Carrie'nin kızıyla etkileşimini izlerken hissettiğim şeyin rahatlama olduğunu fark ettim. O iyi bir anneydi ve kızını seviyordu. Yalanları yüzünden hâlâ öfkeli olsam da, Evie'yle iyi bir iş çıkardığını kabul edebiliyordum.

Öğle yemeği yedikten sonra üç tane brownie sundae sipariş ettim ve Evie'nin gözleri komik bir şekilde büyüdü. "Bir tane de kendime mi alacağım?" diye fısıldadı annesine.

"Yerken kendini hasta etme," diye uyardı Carrie. Bana baktı ve "Genellikle bunlardan birini a r a m ı z d a paylaşıyoruz" diye açıkladı.

"Bu özel bir durum," dedim. "Bu birlikte ilk yemeğimiz." "Bu doğru," dedi Evie ve başını çevirip ona baktı

Anne. Dondurma ve çikolata sosuna bulanmış kekleri yedik ve sonra hesabı ödeyip kızları dışarı çıkardım.

Vedalaşmak beklediğimden daha zor oldu. Şehre geri dönerken, öfkemden bir parça soğumuş olduğunu fark ettim.

Carrie, Evie'nin varlığını benden saklamıştı ama onları etkileşim içinde görmek bana bunun benimle ilgili olmayabileceğini düşündürdü. Belki de kızını korumaya çalışıyordu. Çocukken istediğim ve ihtiyaç duyduğum tek şey buydu - bunu Evie'ye verdiği için Carrie'yi nasıl suçlayabilirdim?

OTUZ SEKİZ

CARRIE

EVIE babasıyla tanıştığı için çok heyecanlıydı. Birkaç dakika içinde onu büyülemesini ve sonraki bir buçuk ayı onu küçük parmağında oynatarak geçirmesini izledim. Cole onun şakalarından çok hoşlanıyor ve zekâsından sürekli etkileniyor gibiydi. Heceleme yarışmasındaki başlıca alıştırma partneri oldu ve her gece onu giderek zorlaşan kelimelerle çağırdı. Her gece bu telefonlardan havada süzülüyormuş gibi çıkıyordu.

Kıskanmamış gibi davrandım.

Cole bizi akvaryuma, hayvanat bahçesine ve bir çömlek boyama atölyesine götürdü. Öğle ve akşam yemekleri organize etti ve iki aylık denememizin sonu yaklaşırken, aramızdaki düşmanlığın neredeyse ortadan kalktığını hissettim. Beni affettiğini düşünecek kadar saf değildim ama kızıma öncelik vermesini takdir ediyordum. *Kızımızı*. Kendime onun artık sadece benim olmadığını hatırlatıp duruyordum.

Bir sonraki ziyaretimiz için Cole'la buluşacağımız geceden önceki gece - arabuluculuğa geri dönmemiz gerekmeden önceki son üç gece - ben akşam yemeğinden kalanları kaldırıp bulaşıkları yıkamaya başlarken Evie oturma odasındaki kanepede onunla konuşmakla meşguldü. Seth işteydi, bir müşteri için büyük bir sözleşmeyi bitiriyordu ve Hailey, Evie'nin karşısındaki koltukta sızmıştı.

Gershwin Tiyatrosu'ndaki o günden beri olduğu gibi, kendi kafamın içinde sıkışıp kalmıştım ve hatalarım için kendimi affedip affetmeyeceğimi merak ediyordum.

Ve Evie bir çığlık attı.

şimdiki ana geri döndüm ve omzumun üzerinden baktım. Yüzünde saf çocuksu bir neşe vardı. "Anne!" diye bağırdı. "Yarın Dondurma Müzesi'ne gidiyoruz!"

Ellerimi mutfak havlusuna silerek mekânı geçtim ve kanepede onun yanına çöktüm. Tabletini sehpanın üzerine koymuş, bir heyecan yumağı gibi minderlerin üzerinde zıplıyordu.

Cole beni gördüğünde "Merhaba Carrie," dedi ve ismimi söylerken her zamanki ısırganlığı yoktu.

"Merhaba. Dondurma Müzesi mi?"

"Anne, serpmeye mağaraları var!" Evie kollarını boynuma doladı ve beni boğacak kadar sıktı.

Gölmekten kendimi alamadım. "Pekâlâ. Kulağa eğlenceli geliyor."

Cole, "Sizi saat birde alırım," dedi ve sonra Evie'ye baktı. "Kapatmadan önce son bir kez hızlı hızlı hecelelemeye ne dersin?"

Evie tekrar minderlerin üzerine oturdu ve elleriyle kenarları kavradı.

Başını salladı, dudakları kararlı bir çizgiye bastırılmıştı. "Hadi yapalım," dedi.

şakağına bir öpücük kondurdum ve bulaşıklara geri döndüm, bir kulağı onların konuşmasındaydı. Cole'un kahkahası sıcak karamel rengindeydi ve Evie'yi heceleme becerisinden dolayı tebrik ediyordu. Evie'nin sesi onu hiç duymadığım kadar mutluydu.

Akşam yemeğinden kalan son tabağı kurularken kalbim tanıdık, acı verici bir sıkışma yaşadı.

Yakında arabuluculuğa geri dönecektik ve Evie'yi ondan uzak tutmak için hiçbir bahanem kalmayacaktı. Ve doğrusu, Evie'yi ondan uzak tutmak *istemiyordum*. Cole iyi bir adamdı ve gördüğüm kadarıyla iyi bir baba olacaktı. Evie onu tanımayı hak ediyordu ve Cole kaybettiğı zamanı telafi etmek istiyor gibiydi.

Hissettiğim acı, her zamanki "keşke "lerden kaynaklanıyordu. Ya ilk seferinde kimyamız hakkında dürüst olsaydık? Ya onu bulsaydım? Ya ona Evie'den hemen bahsetmeyerek bu kadar büyük bir hata yapmasaydım?

Belki de onunla geçirdiğim bir dakikayı bile kaybetmekten bu kadar korkmasaydım, pastamı yiyebilir ve üstüne iki top dondurma koyabilirdim. Muhteşem kızım ve hayallerimin erkeğıyle mutlu bir aileye sahip olabilirdim.

Ama hepsi bir rüyaydı. En azından Evie'nin onunla olan ilişkisinin gelişmesini izleyebiliyordum ve Carla beni yasal olarak savunmak için yanımdaydı.

Eğer Cole bu resmin içinde kalır ve *kızıma* şimdiye kadar davrandığı gibi davranmaya devam ederse, Evie harika bir çocukluk geçirecekti.

Bunun yeterli olması gerekmez mi?

O gece Evie yatağa girdiğinde başımı Hailey'nin omzuna yasladım ve iç çektim.

Başını benimkinin üzerine gelecek şekilde eğdi ve "Ondan neden hoşlandığını anlıyorum" dedi.

Gözlerim yaşlarla doldu. "'Gibi' çok yetersiz bir kelime gibi görünüyor."

Hailey hiçbir şey söylemedi ve ben de melankolinin içimi kaplamasına izin verdim. Tam olarak hak ettiğimi alıyordum, değil mi?

Ertesi gün Cole saat tam birde kapımıza geldi. Evie ön kapıyı açıp kendini ona doğru fırlattı. Cole onu yakaladı ve gülerken bir çemberin içinde döndürdü. Bunun iyi bir şey olduğunu hatırlamak için kendimi zorladım. Evie en iyisini hak ediyordu ve her şey yolunda gittiği için mutluydum.

Ama bu bir işkenceydi. Onları birlikte izlemek şimdiye kadar sahip olduğum tüm gizli fantezilerdi ve asla gerçekleşmeyecekti. Acı enfes ve sonsuzdu, özellikle de Cole ona sadece onun için sakladığı o nadir, parlak gülümsemelerden birini verdiğinde.

Eskiden bana da gelirdi.

"Hazır mısın?" Cole sordu.

Boynuma bir atkı doladım ve Evie'ye doğru bir şapka fırlattım.

Başının üzerinden aşağı çekti ve "Gidelim!" diye bağırdı.

Cole'un arabası binamızın dışına park etmişti. Bir yükseltici koltuk almış ve arabasının arka koltuğunun ortasına yerleştirmişti, bu yüzden Evie'yi içine koydum ve sonra yolcu tarafına kaydım ve kendimi bağladım. Araba onun gibi kokuyordu. Göz ucuyla ellerinin direksiyonu nasıl kavradığını, vücudunun koltuğu nasıl rahat ve kendinden emin bir şekilde doldurduğunu izledim.

Evie ve Cole'un Dondurma Müzesi hakkındaki konuşmalarını dinlerken onu her zaman seveceğimi fark ettim. Hayatımızda olacaktı ve sonsuza dek kaçan kişi olarak kalacaktı. Uzaklara ittiğim kişi. Korkularıma boyun eğdiğim için bu benim cezamdı.

Derek'ten dersimi almalıydım. Onu terk etmekten korkmuştum ve kötü bir ilişkide çok uzun zaman geçirmiştım. Sonunda cesaretimi toplayıp ondan ayrıldığımda kendimi özgür, mutlu ve canlı hissetmişim. Ama değişmemişim, gerçekten değişmemişim.

Ben hâlâ annesini kaybetmiş, batan bir gemideki son cankurtaran salıymış gibi ilişkilere sarılan bir kızdım. Benim için tamamen yanlış olduğu halde Derek'e tutunmuştum. Hailey ve Seth'e o kadar sıkı sarılmıştım ki içten içe kızgınlık besleyip beslemediklerini merak ediyordum. Ve kendi başıma durup dürüst olmam gerekirken Cole'a sarıldım. İlişkimizin serabına tutunmuştum çünkü bir parçam aşkın geçici olduğuna inanıyordu. İnsanlar ölüyor, terk ediliyor ya da kılık değiştirmiş canavarlar oluyorlardı.

Ama Cole bir istisna olabilirdi. Belki daha cesur olsaydım, hayatım boyunca yanımda olurdu.

"Carrie?"

Cole'un kaşlarını çatarak bana baktığını görmek için ona doğru baktım. "Özür dilerim," dedim. "Kendi kafamın içinde sıkışıp kaldım."

"Evie'nin hecelemesi için bir kelime seçme sırası sende."

"Ah, doğru," dedim, omzumun üzerinden kızıma gülümseyerek baktım.

"Peki ya... 'serpmek'?"

"*Sakin* ol," dedi Evie, sonra da tereddüt etmeden kelimeyi heceledi.

Cole'un sırtıışı bakışlarımı çekti. Bana baktı ve kaşlarını kaldırdı, gözlerinde gurur parlıyordu. Kalbim bir kez daha acıyla çarptı ama onu derinlere gömdüm ve kendi yüzüme de aynı gülümsemeyi çizdim. Belki de bu benim kefaretimdi. Sonsuza dek onun ne kadar iyi bir adam olduğunu görecektim ve onunla birlikte olma şansımı kaybettiğimi bilecektim.

Dondurma Müzesi bir patlama oldu. Evie o kadar çok dondurma yedi ki, ihtiyacım olacağını bildiğim için gelecekteki ben için dua ettim. Yaşlı bir kadın ikisinin serpm çukurunda (top çukuru gibi ama serpm şeklinde topraklar var) fotoğrafını çektiğimi görünce üçümüzden bir tane almayı teklif etti.

"Hayır, sorun değil," dedim gülümsemeye zorlayarak.

"İsrar ediyorum! Herkesin iyi bir aile fotoğrafına ihtiyacı vardır." "Anne, atla! Çok eğlenceli."

Boğazım düğümlenerek, plastik şekerleme çukurunda uzanmış olan Cole'a baktım. Her zamanki gibi siyah giyinmişti, parlak renkli şekerlerin arasında bir gölge gibi görünüyordu. Omuz silkti ve başını eğerek beni içeri davet etti.

Bu, midemi bulandırmaya yetmişti, bu da bu adam için ne kadar ileri gittiğimin bir başka kanıtıydı. Hayatımın geri kalanı zor geçecekti.

Top havuzuna girdim ve kameraya gülümsedim.

Daha sonra Cole bizi bıraktığında ve Evie dondurmaya bulanmış tişörtünü değiştirmek için odasına çıktığında Cole evin kapısında oyalandı ve boğazını temizledi. "Düşünüyordum da..."

Ayağım kapıyı açık tutarken çerçeveye yaslandım ve başımı öne eğdim. "Öyle mi?"

"Bir yemek yiyip şu velayet meselesini çözmeye çalışmaya ne dersin? Avukat yok, arabulucu yok. Kendi başımıza halledip halledemeyeceğimize bakarız. Elbette avukatının her şeyi gözden geçirmesini isteyeceksin," diye ekledi aceleyle, "ve bu sorun değil. Ama düşündüm ki... bunu en azından önümüzdeki on iki yıl boyunca, Evie on sekiz yaşına gelene kadar yaparsak, konferans salonları ve avukatlar araya girmeden ayrıntılar üzerinde anlaşır anlaşamayacağımızı da görebiliriz. Akşam yemeği yiyebilir ve konuşabiliriz. Baskı yok."

Kalbim öfkeyle çarpıyordu. O zamandan beri baş başa kalmamıştık... Yani, şirket toplantısındaki odamda çıplak kaldığından beri. Korku dolu yanımda, avukatlar olmadan benden faydalanmak istediğini, kızımı benden alacağını ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı haykırıyordu.

Ama benim korkak versiyonum artık yetkili değildi. Hayatımı birçok kez mahvetmişti ve artık onu dinlemeyecektim.

Yarım düzine kez yutkundum, sonra nihayet başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor Cole. Bunu isterim."

Yüzünde yanıp sönen rahatlama ifadesi bir ışık oyunu olmalıydı. Kapıyı kapatıp diğer taraftan uzaklaşan ayak seslerini dinlerken tıpkı yedi yıl önceki gibi hissettim; içimdeki her şey kapıyı açıp onu geri çağırmak için çığlık atıyordu.

Bunun yerine uzun bir nefes aldım, kilidi fırlattım ve kızımı bulmak için içeri girdim.

OTUZ DOKUZ

COLE

BU BİR RANDEVU DEĞİLDİ. Kesinlikle bir randevu değildi. Akşam yemeği randevudan olabildiğince uzaktı; temelde ayrılmıştık - hiç birlikte olmuş muyduk? - ve kesinlikle romantik olmayan ortak ebeveynler olarak hayatlarımızın geleceğini tartışmak üzereydik. Öyleyse neden kendimi on altı yaşında bir çocuk gibi hissediyordum, onu baloya götürmek için aşkının evine gidiyordum?

Araba Carrie'nin evinin önünde yumuşak bir şekilde durdu ve kendime fazla düşünecek zaman vermedim. Kapıya doğru yürüdüm ve zili çaldım, sonra altı yaşındaki ayakların tepinmesini dinledim. Kapı hızla açıldı ve Evie diğer taraftan bana gülümsedi.

"Merhaba!" dedi, beni içeri aldı, sonra eve doğru döndü ve "Anne! Babam geldi!" diye bağırdı.

Dondum kaldım. İlk kez "baba" kelimesini kullanıyordu. Bana ilk kez Cole'dan başka bir şey diyordu ve bu beni sarstı. Gözlerimin arkasındaki ısı diken diken oldu ve aniden boğazımı bin ya da iki kez temizleme dürtüsü duydum.

Carrie merdivenlerin başında belirdi, kulağına bir küpe takmakla meşguldü. Saçlarını yüzünden yukarı doğru taramış ve köprücük kemiklerinin üzerinden yüksekçe kesilmiş ve dizlerinin hemen altına kadar inen siyah bir elbise giymişti. Her şeyi hayal gücüne bırakıyordu ve harika görünüyordu.

"Bu gece banyo yapacaksın," dedi Evie'ye. "Hailey teyzenin sözünü dinle ve dişlerini fırçalamayı unutma."

"Biliyorum anne!" Evie "biliyorum" kelimesini birkaç saniye uzatarak söyledi.

"Uslu dur," dedi ve Evie'nin alnına bir öpücük kondurdu. Sonra başını kaldırdı ve bakışlarıyla karşılaştı. Sanki benimle yemek yemek için zırh giymek zorundaymış gibi kendini çelikleştirdiğini gördüm. "Merhaba Cole." derken gülümsemesi biraz kırılıyordu. Hazır mısın?"

Başımı salladım ve dışarı çıkmak için kapıyı açtım. Boğazım düğümlenmişti ve Evie beni "Cole "dan "Baba "ya terfi ettirdiği için mi, yoksa Carrie'yle aramızdaki rahatlığın kaybolmasından nefret ettiğim için mi böyle davrandığımdan emin değildim.

Seçtiğim restoran, samimi kabin koltukları ve düşük aydınlatması olan çağdaş bir yerdi. Kulak misafiri olmadan konuşabileceğimiz bir yer istiyordum. Kendimizi rahat hissedebileceğimiz bir yerdi ama içeri girer girmez hostes tarafından yemek odasına götürüldüğümüzde, her adımda kendi kendime "randevu değil" nakaratını tekrarlamak zorunda kaldım.

Mekândan romantizm sızıyordu. Duvarlar koyu bordo rengine boyanmıştı ve kabinler pürüzsüz deriden yapılmıştı. Masaları bembeyaz masa örtüleri kaplıyor ve gizli hoparlörlerden hafif bir caz çalıyordu. Her masanın üzerinde mumlar titriyor, duvarlarda soyut sanat eserleri yer alıyordu. Pencerelemler renkli, kemerli ve altın çerçeveliydi, bu da bize hareketli bir sanat eserine bakıyormuşuz gibi hissettiren bir sokak manzarası veriyordu.

Carrie etrafına bakınıp kaşlarını kaldırdı, sonra karşımdaki kabine kayd. Koltuklar başımızdan daha yüksekti ve kendi özel kozamızın içindeydik. Kulak misafiri olmayacaktık ama bunun ne kadar samimi bir his olduğunu hafife almıştım.

Carrie peçetesini kucağına yayarak, "Güzel yer," dedi. "Daha önce burada yemek yediniz mi?"

Başımı salladım. "Biraz şarap alalım mı?"

Nefes aldı. "Neden olmasın?" dedi bir kahkaha atarak.

Evie'nin son matematik sınavını sorduğumda yapmacık sohbetimiz yumuşadı. Carrie'nin omuzları yumuşadı ve gülümsemesi daha samimi bir hal aldı. "...ve bana gelecek yıl matematik yarışmasına katılmak istediğini söyledi," diye bitirdi Carrie, gülümseyerek. "Nasıl oldu da zeki bir kızım oldu? asla bilemezsin."

"Okulu her zaman sevmişimdir," diye belirttim. Carrie hafifçe sertleşince boğazımı temizledim. "Belki de bunu benden almıştır."

"Doğru." Carrie hafifçe kızardı ve başını salladı. "Özür dilerim. Unutup duruyorum..."

"Onun babası olduğumu mu?" Soru beklediğimden daha sert çıkmıştı.

Carrie'nin yanaklarındaki kızarıklık derinleşti. Önündeki sofa takımını düzeltti, sanki elleriyle bir şey yapması gerekiyormuş gibi kapları bir santim kaydırды. Garson kız şarabımızla geldi ve bana tadına baktırdı, ben de kadehleri doldurması için başımla işaret ettim. Tekrar yalnız kaldığımızda Carrie kadehini kaldırdı, benimkine dokundurdu ve bir yudum aldı.

Sonra onu yere bıraktı ve bakışlarımla buluştu. "Cole, senden hiç özür dilemediğimi fark ettim."

Arkama yaslandım. "Hayır," diye onayladım. "Yapmadın."

Onun kendini toparlamasını izlemek ilginçti. Kelimeleri bir araya getirmenin onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyordum ama denemek istediği için ona hayranlık duydum. Son birkaç haftadır, iş yerinde gözlemlediğim yetenekli, azimli kadını pek görememiştim. Carrie içine kapanık ve çekingen davranıyordu ve bu da bana onun hakkında bildiğim her şeyin bir yalan olduğunu hissettiriyordu.

Ama şimdi, onu bıçaklı bir manyaktan kurtardığım için bana bağırان ateşli kadının bir kısmını gördüm. Omuzlarını dikleştirdi, gözlerimin içine baktı ve şöyle dedi: "Sana Evie'den hemen bahsetmediğim için özür dilerim. Gerçekten. Gerekçemi açıklamak ve mazeret uydurmadığımı vurgulamak istiyorum. Hatalıydım ve bunun farkındayım. Ama bunu düşünmek için çok zamanım oldu ve bakış açımı açıklamak istiyorum."

Bu, aşık olduğum cesur, yılmaz kadındı. Kalbim küt küt atıyordu. "Elbette."

Parmakları şarap kadehinin sapında oynuyordu ve nabzı boynuna vuruyordu ama sesi sabitti. "Yedi yıl önce, seninle tanıştığımda kötü bir ilişkiden yeni çıkmıştım."

"Derek," dedim.

Başını salladı. "Derek. Özsaygımı mahvetti ve kendim hakkında bildiğim her şeyi sorgulamama neden oldu. Beni her şeyden aciz hissettirdi, her kararımdan şüphe duymama neden oldu. Ve sonra seninle tanıştım."

Kapların tekrar düzeltilmesi gerekiyordu, bu yüzden Carrie bakışlarını benimkilerden ayırdı ve birkaç saniye elleriyle meşgul oldu. Onu izlerken göğsümün üzerine yavaşça bir ağırlık çöktüğünü hissettim.

"Sen hak etmediğim kadar iyi, heyecan verici ve mükemmel olan her şeydin," diye devam etti. "Korkuyordum. Sonra sen gittin, ben hamileydim ve seni bulamadım. Evie doğduğunda, üstesinden gelebileceğimi düşünmediğim büyük bir sorumluluk yüklendi. Bu kadar küçük bir insanın yarattığı bu kadar baskı. Ve kendime ona iyi bir hayat vermek için elimden gelen her şeyi yapacağımı söyledim. İhtiyacı olan her şey olacağımı ve onu ilk sıraya koyacağımı söyledim. Geçtiğimiz altı yıl çok ama çok zordu ama onları hiçbir şeye değişmezdim çünkü Evie'ye sahibim. Sonunda bir ritmim olduğunu hissettim, sanki sonunda her şeyi çözmüşüm gibi. O okulda, iyi gidiyor... Ben de yapıyorum. Sonunda doğru bir şey yapıyorum. Ofisine girip seni gördüğümde..."

"Her şeyin yeniden değişeceğini biliyordun," diye onun yerine ben bitirdim. Başını salladı. "Senden vazgeçmiştim Cole. Seni bir daha asla göremeyeceğimi düşündüm ve bunun sorun olmayacağına karar verdim. Bekâr bir anne olabilirdim, en iyi bekâr anne olabilirdim. Ama sen oradaydın; zengin, güçlü, yakışıklı ve benim olmadığım her şey. Olmadığım her şey." Yutkundu, gözlerinde kırılmalık parlıyordu. Derin bir nefes alarak, "Ofisine girdim, seni gördüm ve korku duvarına çarptım" dedi.

"Benden korkuyor muydun?"

"Onu benden alacağından korkuyordum Cole," dedi sessizce. "Kaynaklarını bana zorbalık etmek için kullanmandan, belki Evie'yi bana karşı kullanmandan korktum... Bilmiyorum. O benim her şeyim ve onunla bir dakika bile kaybetme düşüncesine katlanamazdım. Bu yüzden kendime her şeyi yoluna koyacağımı söyledim. Ben olsam aceleci davranmazdım. Ama sonra..." Biraz acı, biraz da kendini küçümseyerek ofladı. Başını sallayıp bakışlarıyla buluştuğunda dudakları yana doğru kıvrıldı. "Ama sonra sen sen oldun. Ve ben de karşı koyamadım."

O anda Carrie ile aramda daha önce paylaştıklarımızdan çok daha derin ve gerçek bir bağ hissettim. Bana sataşan ve onu istememi sağlayan güçlü, inatçı kadın değildi. Şirketim için bir değer olan zeki asistan değildi. Beni arzulayan, isteyen ve ihtiyaç duyan kadın değildi.

Uzun, çok uzun zamandır yalnız ve korkmuş biriydi. Tıpkı benim yalnız ve korkmuş olduğum gibi. Kendini toparlamış ve ilerlemeye devam etmişti, tıpkı benim gibi. Bağlanmak isteyen ama bunu nadiren bulan biriydi - ta ki biz birbirimizi bulana kadar.

Sırrını kasıtlı bir ihanet olarak sakladığını düşünmüştüm. Beni aptal yerine koyduğunu düşünmüştüm. Ama öyle değildi. O sadece beni bulmaya çalışıyordu.

Her fırsatta onu oradan oraya savuran bir dünyada ayakları yere basıyordu.

Belki de bizim için umut vardı. Karşımda oturuyordu, güzel, savunmasız, karmaşık ve mükemmel görünüyordu ve gömdüğüm tüm aşk yeniden ön plana çıktı. Onu ilk günkü kadar çok istiyordum. Beni içine çekiyordu ve ben buna karşı koymaktan bıkmıştım. Ağzımı açtım ama Carrie benden önce davrandı.

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi ve şöyle dedi: "En azından bundan sonra iyi ebeveynler olabiliriz. Evie bir babayı hak ediyor ve kendi duygularımı işin içine karıştırarak onunla olan ilişkini bozmak isteyeceğim son şey. Beni dinlemeye istekli olduğun için minnettarım. Sonunda hayatımıza devam edebildiğimiz için mutluyum."

Nabzım yavaşlamaya başladı. Sözleri kırılgan kalbime hücum ederken yüz ifademi sabit tutmaya çalıştım. Hayatımıza devam edebildiğimiz için mutlu muydu? Bu şekilde mi? Son mu?

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye sordu garson kız, neşeli ve parlak bir sesle.

"Elbette," dedi Carrie, genç kadına gülümsemek için bakışlarını benden kaçırarak. "Ben kızarmış tavuk yemeyi düşünüyordum. Cole?"

Menüye baktım ve tüm harfler bulanıklaştı. "Ben de aynısından alayım," dedim ve deri ciltli menüyü çevirerek kapattıktan sonra garsona uzattım.

Carrie onun uzaklaşmasını izledi, sonra bir kez daha benimle yüzleşti. "Ziyaret takvimi hakkında konuşalım mı? Neyin makul olacağını düşünüyorsun? Baştan söyleyeyim, birincil yasal ve fiziksel velayetten vazgeçmeye niyetim yok."

Aynen böyle, kırılganlık ortadan kalktı. Yolumuza devam ediyorduk.

KIRK CARRIE

Cesur bir yüz ifadesi takınmak çok çaba gerektiriyordu. Masanın diğer tarafına her baktığımda göğsüme acı veren bir yumruk yiyordum.

Ama bu benim hayatımdı; sonuçlarıyla yüzleşmek zorundaydım. Korkularıma kapılmayı bırakıp daha iyi bir kadın olma zamanım gelmişti.

Yemek sona erdiğinde bitkin düşmüştüm. Yemek ve şarap çok lezzetliydi ve Cole'la birbirimize karşı son derece medeni davranmıştık ama dışarı çıkıp arabasına doğru yürürken ayaklarım hâlâ sürükleniyordu. Serin gece havasını derin bir nefesle içime çektim, binaların arasındaki bulutlu gökyüzüne baktım ve kendime zihinsel bir sırt sıvazlaması yaptım.

Canım yanıyordu ama bunu yapabiliirdim. Bu Evie ve Cole içindi. Birbirlerinin hayatlarında olmayı hak ediyorlardı ve kendi korkaklığımın buna engel olmasına izin veremezdim.

Cole'un arabasına kaydım ve deri koltuğa gömüldüm, onun kokusunu bir kez daha içime çekmek için gözlerimi kapattım.

Motor gürleyerek çalıştı ve ben de başımı çevirip ona baktım. Profili gölgede kalmıştı ama yine de burnunun güçlü çizgisini, çenesinin keskin bıçağını görebiliyordum. Zorlu sohbetimiz boyunca elini saçlarında binlerce kez gezdirmişti ve saç telleri karmakarışık bir şekilde alnına düşüyordu.

Sonunda onun başka biriyle çıktığını görmek beni öldürecekti. Şimdi onu tekrar bulmuş ve kaybetmişim, onu gerçekten unutabileceğimden şüpheliydim. Bu yüzden

Bu gerçeğin ağırlığı omuzlarıma çöktü ve bakışlarımı ondan ayırdım.

Trafiğe girdiğimizde "Bu gece için teşekkürler," dedi. "Önemli değil. Anlaşabildiğimize sevindim."

"Anlaştığımız konuyu resmileştirmeleri için ekibime haber vereceğim."

Başımı salladım. "Harika. Carla'ya gözünü dört açmasını söyleyeceğim."

Sessizlik üzerimize çöktü. Medeniydik ama aramızda büyük bir uçurum vardı. Her zaman orada olacak olması, bir daha asla onun duvarlarının arkasını görme hakkım olmayacak olması kalbimi acıtıyordu.

Eylemler, sonuçlarla buluşur. Yuvarlanıp gitmek bana yardımcı olmazdı. Kendimi biraz daha dik oturmaya zorladım ve ciğerlerimi derin bir nefesle doldurdum. Yeni ben sorumluluk aldı; bu gece bunu yaptığım için kendimle gurur duyuyordum.

Arabayı sessizce sürdük ve evim dediğim küçük konağın önünde durduk. Alt katta bir ışık yanıyordu ama Evie'nin penceresi karanlıktı. Emniyet kemerimi açtım. "Peki," dedim, "seni ararım."

"Carrie-"

Bir elim kapının kolundayken durakladım ve ona dönüp baktım.

Kaşları çatıldı ve dudakları aralandı. "İstediğin bu mu?

Gerçekten mi?"

Zorlu bir akşam yemeğinden sonra beynim durgundu; ne söylemeye çalıştığını tam olarak anlayamadım. Nedense kalbim hızla çarpmaya başladı. "Evie'nin seninle bir ilişkisi olmasını istiyorum," diye yavaşça cevap verdim. "Ve onun için doğru olanı yapmanı, bu yüzden ziyaret ve geceleme konusunda işleri ağırdan almak istiyorum. Bunu anladığını sanıyordum. İstediğim son şey onun incinmesi."

Cole'un omuzları çökerken dudaklarından bir nefes fırladı. Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu değil- Boş ver."

"Tereddütlerin mi var?"

"Konu sen olunca aklıma başka bir şey gelmiyor."

Koltuğuma geri oturdum, bir elim hâlâ kapının kolundaydı ve kaşlarımı çattım. Bu kulağa pek de iltifat gibi gelmiyordu. "Bir anlaşmaya vardığımızı sanıyordum."

"Yaptık," diye ısrar etti. "Mesele o değil."

"Peki ne oldu?" Ne söylemeye çalıştığını anlamaya çalışırken zihnim dönüp duruyordu. Kalbim hâlâ güm güm atıyordu ve kanımın hızla akması düşünmemi daha da zorlaştırıyordu. Görüşüm alacalı ve kenarları siyah bir hal alırken, içimde tanıdık, ezici bir korkunun kök salmaya başladığını hissettim.

Ama bu sefer geri dönmeyecektim. Artık bundan daha iyiydim. "Evie'yi elimden almak için dönüp beni mahkemeye sürüklemeyeceksin, değil mi?" diye sordum.

"Kahretsin, Carrie, hayır," diye bağırdı Cole. Hayal kırıklığı içinde homurdandı ve torpido gözüne doğru eğilerek onu gereğinden biraz daha kuvvetli bir şekilde açtı. İçeri uzanıp bir süre etrafı yokladıktan sonra bir şey çıkardı ve torpido gözünü tekrar kapattı. "İşte," diye mırıldandı ve eşyayı bana doğru itti.

Onu aldım ve geriye yaslandım. Küçük, siyah, kadife bir mücevher kutusu kıllı bir tarantula gibi avucumun üzerinde duruyordu.

"Um. Cole. Bu nedir?"

"Aç şunu," diye emretti.

Kutuya baktım. Nabzım stratosfere çıktı. Parmaklarımı kutunun etrafına kapattım ve yüzüne doğru ittim. "Bana evlenme mi teklif ediyorsun?" diye sordum.

Geri çekildi. "Ne? Hayır!"

"Oh." Hayal kırıklığı içime çöktü, bu çılgıncaydı. Elimi alnıma götürdüm, hâlâ elimdeki küçük kadife kutuya bakıyordum.

Cole yüzümdeki hayal kırıklığını görmüş olmalıydı, çünkü bana doğru eğildi, koltuğunun derisi gıcırdayıyordu. "Bekle," dedi yavaşça. "Sana evlenme teklif etmemi mi *istiyorsun*?"

"Ne?" Gülmeye zorlayarak söyledim. "Hayır. Tabii ki hayır. Saçmalama."

"Evet," dedi homurdanarak. Boğazını temizledi, sıkıntılı görünüyordu. "Saçma. Evet."

Gözlerimi kısarak ona bakma sırası bendeydi. "Yani... evlenmek istiyor musun?" "Ben mi?"

"Evet."

"Sana mı?"

"Evet, Cole."

Omuz silkti, başını iki yana salladı. "Bu çılgınlık olurdu."

"Evet," diye kabul ettim. "Tamamen çılgınca." Kutuya baktım ve inandırıcı olmayan bir kahkaha attım. "Ortak ebeveynlik ilişkimizi çözmeye çalışarak üç saat geçirdikten hemen sonra bana nişan yüzüğü vereceğini düşündüğüme inanamıyorum."

"Biliyor musun, onu bana geri ver," dedi küçük siyah kutuya uzanarak.

Parmaklarım etrafına dolandı ve geri çekildim. "Neden?"

"Sadece geri ver, Carrie."

"Ama onu bana sen verdin."

"Ve şimdi onu geri istiyorum."

"Hayır." O kadar geriye yaslandım ki başım yolcu camına çarptı.

Cole uzandı, bir elini ön panele dayadı, diğer eliyle de koltuğumun başlığını kavradı. "Hayır mı?"

"Hayır," dedim mücevher kutusunu sallayarak. "Bunu bana vermenin bir nedeni vardı."

"Kötü bir sebep. Korkunç bir sebep."

"Bunun bir nişan yüzüğü *olduğunu* mu söylüyorsun?" Dedim ve sesim birkaç oktav yükseldi. Nabzımın boynumda, parmak uçlarımda ve bacaklarımda arasında attığını hissedebiliyordum.

Aman Tanrım. Tahrik olmuştum. *Çok* tahrik olmuştum!

"Carrie," diye hırladı, "onu bana geri ver ve arabadan in."

Göbeğimden dizlerime kadar bir sıcaklık dalgası yayıldı. O sesi kullanıyordu. İlk kez birlikte olduğumuzda kullandığı sesi. Ve gözleri sert ve kızgın değildi; yoğun ve sıcaklık doluydu. "Ver. Onu. Geri ver."

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bu haftalardır hissettiğim en iyi şeydi. Gözlerimi kısarak kutuyu daha sıkı tuttum. "Yapacağımı sanmıyorum."

"Hiç değişmemişsin," diye hırladı.

Kaşlarımla çattım. "Görünüşe göre sen de öyle."

Bakışlarının yoğunluğu beni tereddüte düşürdü. Durumu yanlış mı algılamıştım?

Gerçekten kızgındı ve ben durumu daha da mı kötüleştiriyordum?

Sonra dudaklarının köşesi bir santim kadar kıpırdadı ve yüzümde bir gülümseme belirdi. Mutluluk göğsümde köpüklü bir duyguydu, çünkü burada onunla birlikteydim ve onun duvarları yıkılmıştı. Kahretsin, *benim duvarlarım* da yıkılmıştı.

Başparmağım kadife kutudaki dikişi buldu, fiskeyle açmaya hazırdı. "Bakalım nişan yüzüğü zevkiniz iyi mi?"

Dişlerim takırdadı. Mücevher kutusunun içindekilere anlamsızca baktım. Yanımda Cole kıpırdandı ve arabanın kendi tarafına geçti. Elleri direksiyonu yoğunurken ben nefes almakta zorlanarak elimdeki nesneye bakıyordum.

"Nedir bu?" Sonunda fısıldadım.

İç çekişi uzun ve ağırdı. "Tanıştığımızın ertesi günü otelin yakınındaki rehin dükkanlarından birinde buldum," dedi. "Birbirimizi tekrar gördüğümüzde sana verebilmek için bir tane daha yaptırdım..."

Annemin küpeleri siyah kadife yataklarından bana göz kırpıyordu. Üzerlerinde küçük kuş kolyeleri asılı olan iki narin altın halka, hepsi parlak sarı altından oyulmuştu. Kuşların zümrüt gözleri dünyaya bakıyordu, sadece bir toplu iğne başı kadar büyük ve yeni çimenler kadar yeşil.

Gözlerimi küpelerden kaçırarak bakışlarımı Cole'a doğru kaldırdım. Elleri hâlâ direksiyonun üzerindeydi ve sanki kafasını koparmamı bekliyormuş gibi bana bakıyordu.

"Bunları yedi yıl boyunca sakladın mı?" Mücevher kutusunu kaldırarak fısıltıyla sordum.

Sanki bir tıkanıklık varmış gibi boğazını temizledi, sonra omuz silkti. Gözleri ön camdan dışarı bakmak için benimkilerden kaydı. "Onları evdeki masamın çekmecesinde saklıyordum. İlk başta bunu yaptım çünkü seni tekrar görmeyi umuyordum ve seni mutlu etmek istiyordum. Sonra ne zaman kutuyu çıkarsam, açıp seni düşündüğüm ve kendimi ondan kurtulmaya zorlayamadığım için yaptım." Homurdandı, sonra bana baktı. "Elmas bir yüzük beklerken biraz hayal kırıklığı oldu, değil mi?"

Hayal mi görüyordu? "Çalınan eşyalarımı aramak için rehin dükkanına gittin," dedim yüksek sesle söyleme ihtiyacı duyarak. "Annemin küpesini buldun, ona uygun bir tane yaptırdın ve sonra tekrar karşılaşsak diye yıllarca sakladın." Ona bakakaldım. "Cole. Bu elmas bir yüzükten milyon kat daha iyi. Bu..."

Minnettarlıkla dolup taşarken, ceketinin yakalarını tutmak için ileri uzanmaktan kendimi alamadım. Onu öne doğru çektim ve beni itmesine fırsat vermeden dudaklarına bir öpücük kondurdum. Sonra koltuğuma geri oturdum, akşam yemeğinde taktığım sallantılı küpelerimi çıkardım ve annemin küçük kuşlarını taktım. Vizörü indirdim ve kendime baktım, gözlerimdeki sulanmayı kırıştırarak geçiştirdim. "Çok teşekkür ederim Cole. Teşekkür ederim." Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını sildim.

Ona baktığımda bakışları çok yoğundu.

"Nasıl görünüyorsun?" Parmağımla küpelerden birine dokunarak sordum. "Her zaman güzel görünüyorsun Carrie," dedi sessizce.

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Gözlerim hâlâ yaşlıydı. "Artık bana böyle şeyler söyleyemezsin," dedim boğuk bir fısıltıyla.

Yavaşça hareket eden Cole uzandı ve elini boynumun yan tarafına kaydırdı. Teni sıcaktı, parmakları ensemin etrafında kıvrılırken güçlüydü. "Kim demiş?"

"Cole..."

"Eğer o kutuda bir yüzük olsaydı, ne derdin?"

Dudaklarımı içe doğru kıvrıdım ve gözlerimden akan yaşları kırıştırdım. "Bilmiyorum."

"Sen ne derdin, Carrie?"

"Evet derdim!" "Evet derdim!" diye haykırdım, onun pençesine yakalanmışım ve gerçeklerden kaçamıyordum. "Ama bunu hak etmezdim."

Cole'un gözleri yumuşacıktı. "Geçtiğimiz birkaç ay boyunca çok düşündüm. Seni ve benden sakladığın şeyleri. Ve benim hakkımda ve bunun beni neden bu kadar kızdırdığı hakkında."

"Bu hiç akıllıca değil," diye takıldım.

Başparmağı beni sakinleştirmek için çenemi okşadı ve başını usulca salladı. Nefesini dudaklarımda hissedebiliyor, parfümünün kokusunu alabiliyordum. Onu o kadar çok özlemiştim ki içim acıyordu.

"Carrie, seni seviyorum," dedi söze girmeden. "Sanırım sana ilk kez ayakkabın rögara sıkışmış halde bana ters ters baktığında aşık oldum. Seni o kadar çok sevdim ki seni uydurduğumu sandım ve sonra geri geldin."

"Ama ben sana söylemedim-"

"Kızını koruyordun," diye araya girdi. "O gün ofisimde sana karşı hissettiklerimin onda birini bile bana karşı hissetseydin, o zaman seni nasıl suçlayabilirdim? Orada durduğunu görmek, sana tekrar sarılma şansı için her şeyi bir kenara atmaya hazır olmamı sağladı."

"Bunu iyi bir şeymiş gibi söylüyorsun," diye fısıldadım.

Başparmağı tekrar çenemi okşadı ve dudakları yumuşakça kıvrıldı. "Nasıl başka bir şey olabilir ki? Carrie, sen aradığım kişisin. O'sun. Başka hiç kimseye bu kadar sert ya da hızlı aşık olmamıştım. Bunun geçmesini beklediğimi sana ilk söyleyen ben olacağım. Seni tanıdıktan sonra duygularımın geldiği gibi gideceğini düşünmüştüm. Ama büyüdü, büyüdü, büyüdü ve şimdi buradayım, sana dokunabilecek kadar yakın olduğum ama asla buna hakkım olmayacağı bir hayatın namlusuna bakıyorum. Bunu yapamam, Carrie. Sana benim demeden seni hayatımda tutamam."

Boğazım bir noktada düğümlenmişti, bu yüzden cevap veremedim. Gözlerimden yaşlar serbestçe döküldü ve sadece mırıldanabildim: "Beni affedersin."

Evie'den hemen bahsetmedin mi?"

"Tatlım, çoktan affettim," dedi bana. "Sırf iyi adam gibi görünebilmek için Evie'ye tek başına koca bir brownie dondurması almama izin verdiğinde seni affettiğimi düşünüyorum."

Burnumu çektim. "O gece çok kötü bir karın ağrısı çekti."

Dudaklarından hafif bir kahkaha döküldü. "Peki o zaman, ben de üzgünüm. Ödeşmeye ne dersin?"

Yanaklarına dokunmak için parmaklarımı kaldırdığımda parmaklarım titredi. Kirli sakalı parmak uçlarıma sertçe değiyordu, teni sıcaktı. Bunun gerçek olduğuna inanamayarak üst dudağında gezindim.

"Biliyorsun, o Broadway biletlerini alırken iyi adam gibi görünmek de istedim. Önce senden izin almadan kendim için üçüncü bir bilet almamalıydım. Evie benim olmasaydı bile, senin iznin olmadan onunla tanışmaya hakkım yoktu. Geçtiğimiz aylarda seni onunla izlemek gözlerimi açtı, Carrie. Çok uzun zamandır çok fazla iş yaptın ve hepsini tek başına yaptın. Daha önce anlamamıştım. Yani, çocuk benden birinci sınıfların heceleme yarışması için çalışma arkadaşı olmamı istedi ve ben her gün yeni kelimeler bulmaya çalışmaktan yoruldum."

Güldüm. "Acımasızdır."

"Bunu yıllardır yapıyorsun," dedi. "Buna saygı duymalıydım. Bunu sana borçluydum ve bu sana bana gerçeği kendi şartlarıyla söyleme şansı verirdi."

"Sen gerçek değilsin," dedim, parmaklarımın yanaklarının üzerinden kayarak saç çizgisine dokunmasına izin verdim. "Bunların hepsi bir hayal ve ben uyanıp ağlayacağım." Dudakları kıvrıldı ve başparmağı yanaklarımdan süzülen yaşlardan birini yakalamak için yukarı doğru hareket etti. "Sana kötü haberlerim var, Carrie. Sen zaten ağlıyor."

Öne doğru eğilip nihayet dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda gülüşüm yarıda kesildi. Dudaklarımın tadını alamadan ölüyormuş gibi öptü beni. Beni özlemiş gibi öptü.

Biliyordum, çünkü onu tam olarak böyle öptüm. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve kollarımı boynuna dolayarak onu daha da yakınımaya çektim.

"Cole?" Öpücüklerin arasında söyledim.

Dudakları dudaklarımı yakaladı ve dili ağzımın içine girdi. Nefes nefese geri çekildi. "Öyle mi?"

"Evie'ye bundan bahsetmek için biraz bekleyebilir miyiz? Bizim hakkımızda?"

"Birlikte olduğumuzu bilmesini istemiyor musun?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Yavaşlamamızı istiyorum," dedim ensesindeki saçları okşayarak. "*Zaman* istiyorum. Buna hiç sahip olmadık. Yedi yıl önce bir gece geçirdik, sonra da inzivada birkaç çalıntı gün geçirdik. Bu yüzden birbirimizi tanımak, randevulara çıkmak, birbirimizin kusurlarını, sigillerini ve kötü alışkanlıklarını anlamak için zaman istiyorum."

"Zamanın fikrimi değiştireceğini mi sanıyorsun?"

Gülümsedim. "Hayır," dedim. "Ama bunu tekrar berbat etmek istemiyorum. Bu işi uzun soluklu yapacağım, o yüzden doğru yapmak istiyorum. Evie de seninle bir ilişki kurmayı hak ediyor, böylece ona bizden bahsettiğimizde gafıl avlanmamış olur."

Beni bir kez daha öptü, yavaş ve şefkatli. Çekildiğinde gözleri, yedi yıldır benim için sakladığı mücevher kutusunun üzerindeki kadife gibi yumuşaktı. "Parmağına bir yüzük takabildiğim ve sonunda sana benim diyebildiğim sürece istediğin kadar yavaş gidebiliriz."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve onaylamak için çenemi eğdim. "Bir anlaşma yaptınız Bay Christianson."

"Seni seviyorum, Carrie."

Kelimeler benim için müzik gibiydi. Kollarımı boynuna doladım ve her zaman benim için doğru kişi olan adama gülümsedim. "Seni daha çok seviyorum," diye fısıldadım ve onu geceyi onsuz geçirebileceğim kadar uzun süre öptüm.

Sonunda evin içine döndüğümde kapıyı kapattım ve motorunun uzaklaşmasını dinledim. Bu kez gidişini duymak içime bir acı saplamadı, çünkü geri geleceğini biliyordum. Her zaman birbirimize geri dönecektik, çünkü birlikte tam olarak ait olduğumuz yerdeydik.

EPILOGUE

CARRIE

COLE BİR YIL SONRA EVLENME TEKLİFİNDE BULUNDU ve Evie'ye bunu söylediğimizde ilk isteği, resepsiyonda çikolata çeşmesi ve on yedi çeşit dondurmadan oluşan eksiksiz bir dondurma barımız olmasıydı.

Altı ay önce, bir aile terapistinin yardımıyla ona nazikçe çıkmaya başladığımızı söylediğimizde, Evie gözlerini devirmiş ve "Bunu biliyorum anne" demişti. O andan itibaren, düşünümüzde ne giymek istediğine dair pek de ince olmayan ipuçları verdi.

Görünüşe göre, kızımız bizden daha hızlı hareket etmemizi istedi.

Wentworth için çalışmaya devam ettim. İyi bir patrondu ve Cole'un artık Evie'yi büyütme masraflarına katkıda bulunmasıyla mali baskının bir kısmı hafiflemişti. Düğünden sonra birlikte yaşamayı planlıyorduk, bu da Evie'nin okul bölgesini değiştireceği ve Zara ile diğer arkadaşlarına veda etmek zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Hailey ve Seth'e oğullarının zor yeni doğan dönemlerinde yardımcı olabildim ve daha fazla alana ihtiyaç duymaya başladıklarında taşınmayı planladım.

Geçişler zordu ama onlarla nasıl başa çıkılacağı konusunda çok şey öğrenmiştim. Artık değişim düşüncesi karşısında kaskatı kesilmiyordum; korku artık beni doğru olanı yapmaktan alıkoymuyordu. Evie, Cole ve ben her adımda sayısız konuşma yaptık. Artık sır yoktu. Dolaplardan çıkmayı bekleyen iskeletler yoktu. Artık belirsizlikler yoktu. Bu konuşmalardan bazıları zordu ama sonunda hep iyi hissettirdi.

Bu, Evie'nin yeni bir okul, yeni bir ev ya da ilişkimizdeki bir değişiklik olsun, neyin gelmekte olduğunu her zaman bildiği anlamına geliyordu. Bu, Cole'un bir sonraki adımdan korktuğumda bile nerede durduğumu her zaman bildiği anlamına geliyordu.

Bir diğerk şey de buydu; korku hiç geçmedi. Düğümü atmaktan çok korkuyordum, çünkü bu çok değer verdiğim, zor kazanılmış bağımsızlığımın bir kısmından vazgeçmek anlamına geliyordu. Birlikte yaşamaya başlamaktan korkuyordum, çünkü bu ilişkimizi baltalayabilirdi. Evie'yi yeni bir okula taşımanın onu ömür boyu korkutacağından korkuyordum.

Ama artık bu değişikliklerden çekinmiyordum. Omuzlarımı dikleştirdim, elimi Cole'un elinin içine koydum ve hayatın önüme çıkardığı her yeni zorluğu kucakladım.

Ödül, sadece peri masallarında var olduğunu düşündüğüm bir tür mutluluktuk. Kaybettiğimi düşündüğüm adama doğru koridorda yürürken annemin küpelerini takmanın ve onun beni görünce gözünün kenarından bir damla yaş sildiğini görmenin coşkusuydu bu; kızımız yüzünde sevimsiz bir gülümsemeyle onun yanında duruyordu. Amcam beni uğurlarken Jackie Teyzem ve en sevdiğim kuzenlerim seyircilerin arasında gözlerini sildiler.

Mutluluk aynı zamanda iyi bir yaşamı oluşturan sıradan anlarda bulunan sessiz bir tür hoşnutluktuk; Cole'un yaptığım akşam yemeğinden ilk ısırtığı aldığında çıkardığı o memnun mırıltı gibi. Ya da Cole uzun bir iş gününün ardından kapıdan içeri girdiğinde Evie'nin yüzündeki ifade. Ya da yatmadan önce dördüncü ve beşinci masalı okurken çıkardığı sessiz ses ve ardından göğsünde bir kitapla onun yanında uyurkenki görüntüsü.

Mutluluk, Evie odadayken Chuck'ın bir iş adamından sevimli, neşeli bir dedeye dönüşmesini izlemektik.

Mutluluk, Bayan Christianson olduktan dört ay sonra hamilelik testinde ortaya çıkan iki mavi çizgiydi.

Testi Cole'a gösterdiğimde, sanki ona hayatının en güzel hediyesini vermişim gibi beni öptü. Mutlu gözyaşlarımın arasından gülümsedim ve ona milyonuncu kez onu sevdiğimi söyledim. Milyonlarca kez daha söylesem de ona duyduğum sevginin yanına bile yaklaşamazdık.

Duygularımın yoğunluğu beni korkutabilirdi ama Cole da beni aynı derecede büyük, aynı derecede güçlü seviyordu.

Olmamız gerektiği gibi.

CARRIE VE COLE'UN DÜĞÜNÜNDE VE DÜĞÜN GECESİNDE DUVARDA UÇAN BİR SİNEK
OLMAK İSTER MİSİNİZ?

[ÖZEL BONUS BÖLÜMÜNÜZÜ ALMAK İÇİN BURAYA DOKUNUN!](http://www.lilianmonroe.com/subscribe)
([HTTP://WWW.LILIANMONROE.COM/SUBSCRIBE](http://www.lilianmonroe.com/subscribe))

DAHA FAZLASINI İSTER MİSİNİZ?

İSTEKLERİNE KARŞI GELDİĞİ İÇİN AİLESİNDEN KOVULAN, PARASIZ, KALBI KIRIK VE
YALNIZ OLAN ALBA NEREDEYSE PES ETMEYE HAZIRDIR.

TA KI İSTEDİĞİNİ ELDE ETMEK İÇİN HER ŞEYİ YAPMAYA HAZIR OLAN ESKİ
MÜTEAHHİT VAUGHN'LA TANIŞANA KADAR.
VE İSTEDİĞİ ŞEY... O .

[BUGÜN KİRLİ PATRONU ALIN!](https://geni.us/MBDIRTYBOSS)
([HTTPS://GENI.US/MBDIRTYBOSS](https://geni.us/MBDIRTYBOSS))

FARKLI BİR ŞEY Mİ ARIYORSUNUZ?

KİRLİ KÜÇÜK ORTA YAŞ KRİZİNİN ÖN GÖSTERİMİ İÇİN OKUMAYA DEVAM EDİN!

BİR FİONA

En iyi arkadaşımın paslı Toyota'sından yorgun bir inilti yükseliyor. Bu...kulağa hoş gelmiyor.

İşin iyi tarafı, Simone'un çemberli arabası bizi Los Angeles'ın 300 mil kuzeyine ve varış noktamız olan tatil kasabasına başarıyla ulaştırdı. Ne yazık ki, daha fazla ilerleyemeyecek gibi görünüyor.

Sanki arabayı bir arada tutmaya yardımcı olacakmış gibi yıpranmış plastik kapı kolunu kavıyorum. Simone arabasının bozulmasından endişeleniyorsa da bunu belli etmiyor. Başının tepesinde dağınık bir topuzla bağladığı vahşi kızıl saçları ve soluk mavi gözlerini çerçeveleyen kalın, siyah çerçeveli gözlükleriyle Simone kırk dört yaşından çok daha genç görünüyor; bu da sık sık kendi güvensizliklerimi iğneliyor. Zaman bana pek nazık davranmadı.

Heart's Cove'un ana caddesine döndüğümüzde arabanın kaputundan gıcırtılı bir ses daha çıkıyor ve bir tamirci bulmak için caddedeki tabelaları aramaya başlıyorum. Simone bu hurda yığını için endişelenmese bile, iki haftalık kalışımızın sonunda buradan çıkmanın bir yolunu bulmam gerekiyor.

Motor teklemeyen, araba takırdamadan ve her şey cadde üzerinde ölmeden önce yaklaşık elli metre daha gidiyoruz. Simone, kaputtan kalın siyah puflar halinde dumanlar çıkarken, yavaşlayan arabayı ustalıkla kaldırıma doğru yönlendiriyor. Yarı uygun bir yere park edip hiçbir sorun yokmuş gibi davranarak el frenini çeker ve alev kırmızısı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırır.

En iyi arkadaşıma bir bakış attım. "Benim arabamı almalıydık."

"Arabani alamazdik. Sana Voldemort'u hatirlatiyor."

"Voldemort mu?"

"İsmi Verilmeyecek Olan. O puştun boşanırken sana bıraktığı tek şey o parlak beyaz Mercedes ve ona bakmak sana onun aldatan kıcını hatirlatiyor. Kontağı her çevirişinde bunu gözlerinde görüyorum. Arabanı almamızın *imkanı* yoktu. Koca Bertha gayet iyiydi." Sanki Bertha'nın kaputundan kara bir duman çıkmıyormuş gibi gösterge paneline sevgiyle vuruyor. En iyi arkadaşım bana anlamlı bir bakış atıyor. "Bu tatil bizimle ilgili, şıarmakla ilgili, her zaman olmamız gereken kadınlar olmakla ilgili. Ayrıca, bunu başardık, değil mi?"

"Zar zor," diye homurdanıyorum, dudaklarımı kıvırmaya çalışan sırtışla savaşıyorum.

"Bu öğleden sonra bir tamirci bulacağım. Zaten önümüzdeki iki hafta boyunca arabaya ihtiyacımız olmayacak - Heart's Cove'daki her şey Heart's Cove Hotel'e yürüme mesafesinde. Broşürde yazıyor."

Ön camdan, dumanların arasından otelin kapısının üzerinde soluk yeşil-beyaz bir tente görüyorum. Bir paravan kapı hafifçe eğri duruyor ve dantel perdeler her pencerenin iç kısmını çerçevesiyor. Eski dış cephe kaplamasının boyası dökülmüş ama otelin önünü düzgünce kesilmiş çimler kaplıyor ve her direkte rengârenk çiçeklerle dolu sepetler asılı. Küçük bir otoparka giden kaldırım alçak bir çitle çevrili, diğer tarafta ise ön kapıya giden bakımlı bir yol var.

Bu konaklama yeri biraz yıpranmış olsa da şirin bir yer. İlk tercihim olarak koyacağım bir yer değil.

Belki de eski kocam John'un hoşuna gitmezdi. Burayı *gerçekten* önemsiyor muyum? Şirin bir yer, yama gibi kürkü ve üç ayağı olan kayıp bir kedi yavrusu gibi. Simone'a inanacak olursak, harika eleştirileri ve harika bir kahvaltısı var.

John buraya şöyle bir bakar ve biz başka bir yer bulana kadar durmadan şikayet ederdi, hatta belki de tüm tatili iptal ederdi- ama burada değil. Los Angeles'taki havalı ofisinde, genç ve seksi asistanıyla birlikte. Ya da belki bir avukat yardımcısıyla. Ya da küçük bir ortakla. Ya da bir stajyer. Ya da yukarıdakilerin hepsiyle.

Derin nefes al.

Simone büzülmüş dudaklarımı görmüş olmalı, çünkü koluma bir yumruk indiriyor. "Limon emmeyi bırak, Fi. Hadi ama. Yaratmamız gereken bir sanat var."

"Sana daha kaç kere sanatçı olmadığımı söylemem gerekiyor? Büyük kendini gerçekleştirme kaçamağımız için neden bir sanat inzivası seçmek zorundaydınız? Ben bir

Hassas kız. Organize. Planlama. Neden bir iş avı tatili falan yapamıyoruz? En azından faydalı olur."

Simone bir homurtu çıkarıyor ve arabadan iniyor, hala kaputundan çıkan dumana hızlı bir bakış atıyor. İyi bir önlem için bir lastiği tekmeliyor, sonra çantasını omzuna atıyor ve beni ileriye doğru sallıyor. "Hadi gel! Kapıdaki tabelada içeride check-in yapmanız gerektiği yazıyor."

Eski sevgilimle ilgili düşüncelerimi bir kenara iterek Simone'u arabadan dışarı kadar takip ediyorum. Bertha'nın ölmekte olan motorunun kokusunu görmezden gelebilerseniz, burada havanın tadı taze. Çiçek kokuları ve denizden gelen bir miktar tuzla dolu olan bu koku omuzlarımdaki gerginlik düğümünü çözüyor. Simone haklı. Bir tatile ihtiyacım var ve neden daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapmayayım? Neden yeni bir şey denemeyeyim?

Los Angeles'ta benim için bir şey yok gibi. Süslü penthouse geçen hafta John'un adına transfer edildiğine ve değerinin yarısı nihayet banka hesabıma geçtiğine göre artık resmen evsizim. Boşanma işi de halloldu, yani resmen bekârım. Tepelere taşınma, çitlerle çevrili evime ve mükemmel küçük aileme kavuşma hayallerim çatı katıyla birlikte yok oldu ama bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. Kırk beş yaşında yeniden başlamak planladığım bir şey değildi.

Simone kendimi bulmak için biraz zamana ihtiyacım olduğuna karar verdi, ben de buradayım. Keşfedeceklerimden korksam *da kendimi bulma* umuduyla iki haftalık sanat, yoga ve meditasyon dersleri almak üzereyim. Her sabah kendimi aynada buluyorum ve gördüklerimden hoşlandığımdan emin değilim. Kırk beş yaşımın diğer tarafındayım ve her gün yeni kırıksıklıklar ortaya çıkıyor. Her şey eskiden olmadığı kadar sarkık ve bir zamanlar gergin olduğu kadar yumuşak.

John'un daha genç, daha güzel, daha uysal oyuncaklarıyla kıyaslandığımda, kendimi kesinlikle dandik hissediyorum. Bir haftalık boyama ve *ohm-ing'in* buna yardımcı olacağından emin değilim.

Ben bir adım attığımda Simone çoktan kapının yarısına gelmişti. Arkasını dönüyor ve yumruklarını kalçalarına yerleştirerek kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Dünyadan Fiona'ya! Kendine gel kızım. İlk dersimiz yarım saat içinde başlıyor."

Başımı eğerek duraklıyorum. "Yarının birinci gün olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Yalan söyledim. Bunu kabullen." Kızıl saçlarından bir tutamı alnına doğru itiyor, yüzde sıfır pişman görünüyor. Gözleri sokağı tarıyor, sonra tekrar bana dönüyor, omuzları hafifçe düşüyor. Daha nazikçe konuşarak, "Çizmeye çalışman gerektiğini bilseydin asla arabaya binmeyeceğini biliyordum" diyor.

Bugün bir şey var. Konfor alanınız sizi rehin tutmak için elinden geleni yapıyor, yani bilirsiniz, umutsuz zamanlar ve hepsi bu."

"Sen kime çaresiz diyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

Simone sırtıyor ama cevap vermek için ağzını açamadan bizi ayıran asfalttan bir gümbürtü geliyor. En iyi arkadaşımın gözleri, bir çatlağın kaldırımını ikiye böldüğü yere bakarken açılıyor. Bir adım geri atıyorum, bir elim göğsümde.

Sonra Heart's Cove Hotel'in otoparkı patlar. Hayır, gerçekten. Patlıyor.

Her yer asfalt. Elli metre havaya fırlayan bir su gayzeri tepemizden aşağı akıyor. Çıglık atıyorum, çömelirken çantamı başımın üzerine koyuyorum. Etrafıma taşlar ve asfalt parçaları yağıyor, yere düşerken tenimi ısıyorlar. Bir elimi enseme koyup geri çekiyorum ve kan görüyorum.

Bu da ne...?

Bağrıışmalar patlak verirken üzerime hala su yağıyor. Kapılar açılıyor ve uzaktan bir siren sesi geliyor. Hâlâ kaldırımda çömelmiş, parmaklarımdaki kana bakıyorum.

Kendini gerçekleştirme adına bu kasabanın nesi var böyle? Simone beni hangi cehenneme getirdi? Belki de buradan gitmeliyim, ama bunu nasıl yapacağım? Arabamız çalışmıyor.

Sıkıştım, sıkıştım, sıkıştım. Tıpkı evliliğimde sıkışıp kaldığım gibi. Sevmediğim bir çatı katında sıkışıp kaldım. Hiç olmak istemediğim bir şehirde sıkışıp kaldım. Dalkavukların ve züppe ev kadınlarının etrafında sıkışıp kalmış, dedikodu yaparken, hayat yanımdan geçip giderken yavaş ve acılı bir şekilde öldüğümü hissediyordum.

Su elbisemin içine sızıyor, sırtımı ıslatıyor. Kendimi top gibi kıvırıyorum, başka bir asfalt parçasının kafatasıma doğru gelmesinden endişeleniyorum. Düşüncelerim etrafımda koşuşturuyor ve konfor alanım kafamın içinde daralıyor.

Evde kalmalıydım. Ya John'un bana ihtiyacı olursa? Daire arıyor ve iş bulmaya çalışıyor olmalıydım. Tatil ihtiyacım olan son şey. Neden bir tatili hak edeyim ki? Kıcıımı kaldırıp hayatıma nasıl yeniden başlayacağımı düşünmeye başlamalıyım.

Duygular boğazımı düğümlüyor ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Ben dağılacak türden bir insan değilim. Ben kaya gibiyim. Aileyi bir arada tutan kişiyim.

Pek iyi gitmedi, değil mi?

Gözyaşlarım yanaklarıma dökülmek üzere ve kendimi toparlamak için isyan eden duygularımla savaşıyorum. Sadece su borusu patlamış. Sığ bir kesik var

ama iyiyim. Sadece ıslak ve garip bir şekilde duygusalım.

Sonra bir gölge. Su duruyor ve açık bir şemsiyeye çarpan gayzerin pıt pıt sesini duyuyorum. Üzerime yağın suyun yokluğu tam bir nefes almamı sağlıyor. Başımı kaldırdığımda şemsiyenin sahibinin şu anda kendi akıl sağlığını titrek bir şekilde korumama yardım ettiğini görüyorum.

Kutsal *ohm*.

Islak tişörtlü bu görüntüye bakılırsa Heart's Cove o kadar da kötü olmayabilir.

Uzun boylu, esmer ve yakışıklı olması bunu karşılamıyor bile. Bu adam kırklı yaşlarındaki her kadının ıslak rüyasına aitmiş gibi görünüyor, Heart's Cove adlı sakin bir kasabaya değil. İri yarı ve ıslak gömleğinin göğsüne yapışmasından ciddi kasları olduğunu anlayabiliyorum. Gözlerim göğüs kaslarının ve omuzlarının kıvrımlarında, kollarında ve ince belinde geziniyor. Tehlikeli bölgeye ulaşmadan önce gözlerimi tekrar yukarı diktiğimde, dolgun dudaklarında bir gülümseme görüyorum.

"Merhaba," diye kekeleyerek ayağa kalkıyorum ve ellerimi lacivert şal elbisemin üzerinde gezdiriyorum. Elbisenin arkası sırlıslı. Gömleğinin onu sardığı kadar elbisem de beni sarıyor ve gizemli erkeğimin beni içine çekerken ısınan gözlerini yakalıyorum. Siyah-kahverengi saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken garip bir sıcaklık midemin çukurunda düğümleniyor. Yutkunuyorum, hâlâ kurtarıcıma bakıyorum.

Koyu renk saçları ve zengin, bronz bir teni vardır; şakaklarının üzerinde iki tutam gri saç bulunmaktadır. Saçlarının geri kalanı kısa, gevşek bukleler halinde bir tarafa yığılmış, bunlardan biri alnına doğru kayıyor.

Geniş elini kaldırıp saçını geriye doğru süpürürken, gri-mavi gözleri hâlâ beni incelerken onu hayranlıkla izliyorum. O gerçek mi? Bu kadar yakışıklı insanların gerçek hayatta var olduğundan emin değilim. Belki de son korkunç on beş aydan sonra sonunda kafayı yedim. Gayzer bardağı taşıran son damla oldu. Bertha'nın motor dumanındaki bir şey beynimi pelteye çevirdi. Sonunda aklımı kaçırdım.

"Ben Grant." Zengin, derin sesi omurgamdan aşağı bir titreme gönderiyor. Kulağa yeterince gerçek geliyor.

Zar zor mırıldanarak bir yanıt verebildim. "Fiona."

Sanki adımın duyulması onu memnun ediyormuş gibi dudakları gülümsüyor. Midemin çukurunda bir ısı kıvrımı oluşuyor ve elimi rahatsız edici noktanın üzerine koyuyorum. Hissediyorum... Ben...

Uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

Grant bir elini bana doğru kaldırıyor ve boynumun arkasına uzanırken dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum. Gözlerimi kapattığımda, onu hayal ediyorum

Beni kendine çekti, o muhteşem göğsüne bastırđı ve dudaklarımı içine aldı.

Onun gibi bir adam kontrolü ele alırdı. Aramızdaki elektrik zonklamasından bunu hissedebiliyorum. Beni duvara yapıştırır ve son yirmi yıldır neyi kaçırdığımı gösterirdi. Vücudumdaki her sinir ucunu aydınlatır ve olması gerektiğı kadar sert, emredici ve talepkâr olurdu.

Ve onun dilinde tereyağı gibi erirdim. Tanrım, dili. Keşke onun üzerinde eriyebilseydim. Tercihen elleri beni sımsıkı kavradığında ve onun devasa vücudunda kıvrılan ham gücü hissettiğimde. *Islak ve garip bir şekilde duygusal*, ha. Evet, hala doğru.

Ama Grant'in parmak uçları ensemden gezinirken dokunuşu tüy kadar hafif. Nasırlı, sert. Birbirimize gerçekten dokunduğumuz günlerde tenimi avuçladığında John'un hamur gibi yumuşak ellerine hiç benzemiyor.

Grant'in teni sert olabilir ama dokunuşu yumuşak. Kendimi durduramadan dudaklarımdan sessiz bir nefes kaçıyor, sıcaklık bacaklarımdan arasından taşıyor, içime yayılıyor ve kulaklarımdan ucuna kadar geliyor.

Bu... Oh, hayır. Menopoz mu bu? Park yerinin ortasında bir şofbenin altında ilk sıcak basmamı mı yaşadım?

Ama gözlerimi açtığımda Grant'in ifadesi yumuşaktı. "Kanamam var," diyor, neredeyse kendi kendine. Ben onu durduramadan şemsiyeyi bana uzatıyor, sonra gömleğinin kenarından tutup bir şerit koparıyor.

Adam *lanet gömleğini* parçaladı ve çok küçük olduğunu kabul ettiğim yarama sürmek için kullandı.

Bayılabilirim.

Bu bir ateş rüyası. Bu gerçek hayat değil. Olamaz da.

Grant'in pantolonunun bel bandının hemen üstündeki yırtığın açığa çıkardığı deri şeridine bakıyorum. Karnı sertleşmiş ve dilimi o et parçasının üzerinde gezdirmek için duyduğum şeytani arzu, hiçbir uyarıda bulunmadan içimde kabarıyor.

"Fiona!" Simone'un sesi zihnimi bulandıran şehveti kesiyor. En iyi arkadaşım koşarak yanıma geliyor, gülerken elleriyle yüzünü koruyor. "Buna inanabiliyor musun? Sanırım bu bir işaret."

"Neyin? Kötü belediye tesisatından mı?"

Grant sözlerime bir kahkaha atıyor ve onu tekrar güldürme arzusu beni ele geçiriyor. Simone bana doğru yürürken ona bir bakış atıyorum, yanımda duran numuneyi görünce gözleri açılıyor.

"Merhaba yakışıklı. Ben Simone." Bana kaşlarını oynatıyor, sonra da Grant'in önünde reverans yapıyor.

Sanki adam İngiltere kralıymış gibi, acayip bir reverans.

En iyi arkadaşım bir manyak.

"Grant," diye gülümseyerek cevap veriyor, Simone'un deli olduğu gerçeğinden hiç rahatsız değil. "Gidip ikizleri kontrol etsem iyi olacak. Son zamanlarda otelin bakımıyla ilgili sorunlar yaşıyorlar ve eminim yardıma ihtiyaçları vardır." Ona şemsiyeyi vermek istiyorum ama başını sallıyor. "Sende kalsın. Islanmak umurumda değil." Bakışları dudaklarıma düşerken gözlerinde bir parıltı belirliyor, sonra o kadar hızlı uzaklaşıyor ki acaba hayal mi ettim diye düşünüyorum.

Bana Batı'nın Kötü Cadısı deyin, çünkü durduğum yerde erimek üzereyim.

Simone kolunu benimkine dolayarak ciyaklıyor ve Grant'in gayzerin etrafında adım atışını izliyoruz, beyaz gömleği sırlıslam olmuş ve sırtındaki tüm kaslara yapışmış. "Çok *lezzetli*. Bu kesinlikle bir işaret."

"Neyin işareti?"

"Bu tatil *tam da* ihtiyacın olan şeydi." "O sadece dost canlısı bir yerli."

"*Umarım* dost canlısıdır," diye cevap veriyor Simone, kelime kulağa *çok* Süylediğinde farklı.

Gülümseyerek başımı sallıyorum ve otele doğru başımı sallıyorum. "Gidip neler olduğunu öğrenelim mi?"

"Evet, ama önce bir mendil alayım. Eğer o *dost canlısı yerliyle* aynı odada kalacaksam otelin zeminine salyalarımı akıtmak istemiyorum."

Gözlerimi devirerek yüzümdeki gülümsemeyle savaşıyorum ve başımı yeşil-beyaz tenteye doğru çeviriyorum, sanki beni ona doğru çeken bir ip varmış gibi Grant'ın gittiği yöne doğru ilerliyorum.

Belki Simone haklıdır. Belki de bu tatil her şeye rağmen iyi bir fikirdi.

FIONA ŞEHRE SADECE TATİL İÇİN GELMİŞTİR, TA KI SU BASAN BİR OTEL ODASI ONU ALTERNATİF BARINMA OLANAKLARI ARAMAYA İTENE KADAR...

KASABANIN YAKIŞIKLI TAMIRCISI.

[KÜÇÜK ORTA YAŞ KRİZİ!](https://genl.us/KTWYR)

[HTTPS://GENL.US/KTWYR](https://genl.us/KTWYR)

ABOUT THE AUTHOR

Lilian Monroe, bayıltıcı kahramanlar ve onları dize getiren kadınlar yazmaya bayılıyor. İnsanları güldürmeyi seviyor ve mizah anlayışını paylaşan insanları bulduğu için sonsuza dek minnettar.

Yazmadığı zamanlarda kitap okuyor (ya da yeniden okuyor), yürüyor, ağırlık kaldırıyor ya da çok sınırlı bir başarıyla gitar çalmaya çalışıyor.

Kanada'da büyümüş ama şimdi İrlandalı kocasıyla birlikte Avustralya'da yaşıyor. Kocasını sık sık kitapları için kapak modeli olarak kullanılmayı talep ediyor ve kadın kocasının şaka yapıp yapmadığından pek emin değil.

ALSO BY LILIAN MONROE

Tüm kitaplar için şu
adresi ziyaret edin:

www.lilianmonroe.com

Düğün Kıyametinin Dört Sağdıcı

[Fetih Arzusu](#)

[Savaş Felaketi](#)

Manhattan

Milyarderleri [Büyük](#)

[Patron Hatası](#) [Patron](#)

[Patron Büyük Problemi](#)

[Belası](#) [Büyük](#) [Büyük](#)

[Patron Sürprizi](#)

[Yasak Patron](#)

[Yanlış Patron](#) [Kirli](#)

[Patron](#)

Hayatın Sonrasında

Romantizm [Kirli Küçük Orta](#)

[Yaş Krizi](#) [Kirli Orta Küçük](#)

[K ü ç ü k Karmaşası](#) [Orta Yaş](#)

[Hatası](#) [Yaş Orta](#) [Yaş Kirli Kirli](#)

[Kirli Kirli Küçük Kirli Küçük](#)

[İkilemi](#) [K ü ç ü k Orta Yaş](#)

[Felaketi](#) [Fiyaskosu](#) [Küçük Orta](#)

[Yaş Sırrı](#) [Orta Yaş Kirli](#)

[K ü ç ü k Orta Yaş Dramı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş \(sahte\)](#)

[Randevusu](#) [Kirli Küçük Orta Yaş](#)

[Kaçamağı](#)

[Neşeli Küçük Orta Yaş Çöpçatanı](#)

Kardeşin En İyi Arkadaşı Romantizm

[Seni](#)

[Olamamalıyım İstememeli](#)

[yim Sana Sahip](#)

[Sana İhtiyacım Yok](#)

[Seni](#)

[Özlemeyeceğim](#)

Koruyucu Romantizm

[Onun](#)

[Andı](#)

[Yemini](#)

[Onun](#)

[Onun](#)

[Sözü](#)

Düşmanlardan Sevgililere/İşyeri Romantizmi

[İlk Görüşte Nefret İlk](#)

[GörüşteNefret İlk Görüşte](#)

[Hor Görme](#)

Gizli Bebek / Tesadüfi Hamilelik Romantizmi

[CEO Tarafından N a k a v t](#)

[Edilen Nakavt Edilen...](#)

[Yine!Bekar Baba Tarafından](#)

[Milyarderin Oğlu Tarafından Nakavt Edildi](#)

[Noel için senindir Kötü](#)

[Prens](#)

[Kalpsiz Prens Zalim](#)

[Prens Kırık Prens](#)

[Kötü Prens Yanlış](#)

[Prens Yalnız Prens](#)

[Buz Kraliçesi](#)

[Haydut Prens](#)

Sahte Nişanlılık Romantizmi

[Bay Doğru ile Nişanlı Bay](#)

[Yanlış ile Nişanlı Bay](#)

[Mükemmel ile Nişanlı](#)

Dağ Adamı Romantizmi

[Bana Yalan](#)

[Söyle Bana Et](#)

[Bana](#)

[KoşYemin](#)

Doktor Emirleri

[Doktor Doktor](#)

[Doktor LO D](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

